



คนพู้ชั่วกว่าสัตว์ ก็ตรึงก็ ทำทุจริตได้มากกว่า

อาชีพอะไรเอ่ยที่รวยเร็ว รวยไวกว่าใครๆ ?

ชาวบ้านส่วนใหญ่จะนึกถึงพวกค้ายาบ้าก่อน เพื่อน บางคนแตกความคิดออกไปหาพวกปล้นธนาคาร หรือร้านทอง โดยที่แทบจะไม่มีใครนึกไปถึงอาชีพนักการเมือง (เลยๆ) และถ้าถามต่อไปว่าโสเภณีที่ขายตัวกับนักการเมืองขายตัว ใครชั่วกว่ากัน? หรือพ่อค้ายาบ้ากับนักโกงบ้านโกงเมือง ใครสร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคมมากกว่ากัน ดูเหมือนคำถามเหล่านี้เด็กๆ ก็สามารถตอบกันได้

ยุคก่อนที่เกิดคดีโด่งดังกรณีแซร์แม่มช้อย สมัยโน้นใคร ๆ ก็คิดว่า ทำไมคนเราถึงสามารถชี้โลกอะไรได้มากขนาดนั้น เพราะไปโกงเงินประชาชนเป็นพันๆ ล้าน แต่ระบบทักษิณมิกส์ในปัจจุบัน การโกงระดับพันล้านถือว่าเป็นเรื่องจ๊ับจ้อยไปแล้ว

ระบบความเลวร้ายของทักษิณมิกส์น่าจะอยู่ที่การ “**หลงเงินตรา-และบ้าอำนาจ (เผด็จการ)**” เกิดความเสื่อมทรุดทางด้านศีลธรรมและคุณธรรมอย่างรุนแรง

แต่ก็น่าประหลาดใจ เมื่อจะมีมาตรการควบคุมอบายมุขทั้งหลายให้เข้าที่เข้าทางถูกต้องชอบธรรมขึ้นมา เหล่าสื่อมวลชนทั้งหลาย และปัญญาชนทั้งหลายที่เคยต่อต้านทุนสามานย์หรือทักษิณมิกส์ กลับพากัน

คัดค้านด้วยเหตุผลสำคัญคือ จะทำให้เศรษฐกิจไม่ดี หรือคนที่ประกอบอาชีพอบายมุขเหล่านี้จะพากันตงงาน

อบายมุขคือทุกข์ยากของประชาชนและแผ่นดิน

ประชาชนต้องยากจนเป็นหนี้สินมากล้นพันตัว ก็เกิดจากน้ำเมา และพากันบ้าหอยอย่างนำมิดตามัวเป็นส่วนใหญ่ มีผลทำให้จิตใจเกิดความโลภ-โกรธ-หลง(ง) อยู่ตลอดเวลาอย่างน่าสงสาร

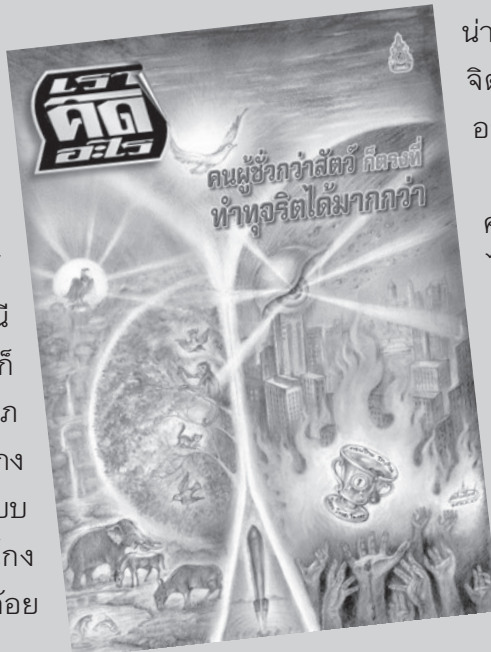
ท่านเจ้าคุณพยอมเคยตั้งคำถามขึ้นมาว่า ถ้าเอานมกับเหล้าไปตั้งให้หมากิน หมาจะกินอะไรระหว่างสิ่งที่มีประโยชน์กับสิ่งที่ให้โทษต่อร่างกาย แต่ไม่น่าเชื่อว่าสิ่งเลวๆ ร้ายๆ หรือสิ่งโง่ๆ ที่หมาทำไม่ได้ แต่คนกลับถูกยั่วย้อมมอมเมาให้ทำสิ่งที่เลวร้ายและโง่ ได้ยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉานมากมาย และมันก็น่าคิดว่า สัตว์เดรัจฉานไม่เป็นโรคประสาท

และไม่ฆ่าตัวตาย แต่โง่มนุษย์ผู้ประเสริฐจึงพากันบ้าและฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้นอยู่ทุกวี่ทุกวัน

ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะคนชี้โลกเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ จึงสามารถทำทุจริตเลวร้ายได้มากกว่าสัตว์ทั้งหลายนั่นเอง

ถ้าศีลธรรมไม่กลับมา โลกจะพินาศ (พุทธทาสภิกขุ)

มนุษย์ผู้เห็นแก่ประโยชน์ตนเป็นคนอสุจิ (พุทธพจน์)





7

บ้านปานาดอย

คอมมูนบังคับด้วยหลักเกณฑ์
กฎหมาย ส่วนสาธารณโภคี ธรรมชาติ
จัดสรรให้ยีนดีสละเข้ากองกลาง ทำ
งานฟรีไม่เอาเงินเลย...คือ ๑๐

28

สี่สันชีวิต

ผ่านโลกมาโชกชุ่ม
ทั้งทุกข์ร่มสุขสันต์สม
ตั้งเรือล่องตามลม
กว่าพบธรรมขึ้นนำทาง

57

ทักซิโตนออกไป...แผ่นดินไทยสูงขึ้น
หลังทักซิโตน...ไม่สิ้นภาคแดนทรรักษ์

ธุรกิจน้ำเรามีโฆษณาเพื่อส่งเสริม
การขาย ขยายกระตุ้นคนกินอยู่แล้ว
ไม่เช่นนั้นใครจะไปหลงจ่ายโฆษณาโง่ๆ
ทำไม ปัญหาหนี้คนชอบกินเหล้า แก้ว
ได้หรือไม่ได้อยู่ที่ค่านิยมของสังคมด้วย
จึงต้องช่วยกันทุกด้าน การโฆษณา
เป็นปัจจัยสร้างค่านิยมเหลวไหลอย่าง
สำคัญ ฟันธงตรงจุดใหญ่นี้ก่อน มัน
ถูกฝังดีแล้ว

หน้าฝนปีนี้ธรรมชาติก่อกรรมทำเข็ญให้แก่คนบ้านนอกมากที่สุดน้ำท่วม
กว่า ๔๐ จังหวัด (อ่างทองหนักที่สุด) ตายหลายสิบคน คนบ้านนอก
ที่จนอยู่แล้วต้องหมดเนื้อหมดตัว แม้ผู้มีจิตกุศลจะระดมกันบริจาค
ข้าวของเงินทอง และทางราชการจะพยายามไปหนุนช่วยบรรเทาความ
เดือดร้อน ก็ช่วยได้ไม่มากนัก เพราะผู้ได้รับทุกข์มีมากมายเหลือเกิน

เป็น “การเอาคืน” ของธรรมชาติ มนุษย์ทำร้ายธรรมชาติด้วยการ
ตัดไม้ทำลายป่าเมื่อฝนตกลงมาไม่มีต้นไม้ไปปะทะปะทังไว้ น้ำก็ไหลทะลัก
อย่างเสรีท่วมบ้านเรือนไร่นา น้ำท่วมใหญ่คงไม่หยุดเพียงฝนนี้ ฝนต่อๆ
ไปต้องเจออีกแน่

ชาวบ้านสนใจทั้งเรื่องน้ำท่วมและเรื่องการเมืองควบคู่กันไป สำหรับ
ตัวผมเองหลังจากเกิดการปฏิวัติรัฐประหารแล้ว ทุกเช้าตื่นขึ้นมาผมโล่งใจ
ไม่ต้องไปร่วมชุมนุมทนทุกข์ทรมานอีกแล้ว คงจะพอทันที จบกันที่ เพื่อ
ให้เหมาะกับอายุขัยที่อยู่ในวัย “แก่เกินแกง”

แล้วจู่ๆ ตอนสายๆ ของวันที่ ๑๑ ตุลาคม ก็มีโทรศัพท์จากผู้สื่อข่าว
วิทยุและโทรทัศน์บอกผมว่ามีชื่อเป็นสมาชิกสมาคมนิติบัญญัติแห่งชาติด้วย
หากมีการทบทวนหรือมีข่าวระแคะระคายมาก่อน ผมจะรีบปฏิเสธทันที
เพราะผมมีงานช่วยสังคมมากอยู่แล้ว ไม่มีเวลาทุ่มเทได้เต็มที่กับการเป็น
สมาชิกสภา

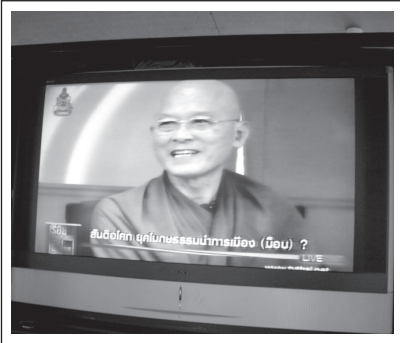
ส่วนเรื่องนี้อาจจะมีคนเข้าใจผิดว่าผมร่วมชุมนุมอย่างแข็งขันคราวที่
แล้วเพื่อต้องการตำแหน่งนั้น ผมไม่ทุกข์ เพราะเหตุการณ์ในอดีตพิสูจน์
อยู่แล้ว ผมเคยลาออกจากเลขาธิการนายกฯ ออกจากรองนายกฯ เป็น
สมาชิกสภาจากการเลือกตั้งและการแต่งตั้งก็เป็นมาหมดแล้ว (ผมได้รับ
การแต่งตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาเมื่อ ๒๗ ปีที่แล้ว)

ถ้านายกฯ หรือหัวหน้าคณะปฏิวัติเป็นคนแต่งตั้ง ผมก็สามารถ
ลาออกได้ทันที คนที่มีเวลามากกว่าผมจะได้เป็นแทน แต่นี่ถ้าลาออก
ผมจะเสียโดยไม่มีทางแก้

ประชุมสภาครั้งแรก ๒๔ ตุลาคม บรรยากาศในห้องประชุมเหมือน
เมื่อสิบๆ ปีที่แล้ว พุดมาก อภิปรายมาก ใช้เวลาเป็นชั่วโมงๆ เลือก
ประธานสภาฯ สมาชิก ๒๔๒ คนต้องทำหน้าที่แทนสมาชิกสภาชุดที่แล้ว
๙๐๐ คน (ส.ส.๕๐๐, สว.๒๐๐) และมีเวลาเพียงปีเดียว ถ้าเสียเวลา
อภิปรายในสภามากไป จะพิจารณากฎหมายสำคัญๆ แก่ใจเรื่องสำคัญๆ
ได้สักเท่าไร น่าเป็นห่วง

ได้เป็นสมาชิกสภาอาจมีโอกาสมิใช่ประโยชน์ส่วนตนและพวกพ้อง
อาจมีส่วนช่วยออกกฎหมายขจัดเงื่อนไขที่ทำให้บ้านเมืองเสียหายเมื่อ
ครั้งที่แล้วได้ นายทหารรุ่นน้องๆ ผมจะได้ไม่ต้องเสี่ยงทำการปฏิวัติ ผม
และคณะก็จะไม่ต้องไปกินไปนอนกลางถนนอีก ๕

เอโกปี หุควา พุทธา โทติ พุทธาปี หุควา เอโก โทติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง



- 1 นัยปะ:คนผู้ชั่วกว่าสัตว์ ก็ตรงที่ทำทุจริตได้มากกว่า จริ่งจ้ง ตามพ่อ
- 2 คนบ้านนอกบอกกล่าว จำลอง
- 4 จากผู้อ่าน บรรณาธิการ
- 6 คุณนิคคิดหน่อย บรรณาธิการ
- 7 บ้านป่านาดอย จำลอง
- 27 การ์ตูน วิสูตร
- 28 สีสันชีวิต (สัมภาษณ์คุณแสงศิลป์ เดือนหงาย) ทีม สมอ.
- 33 ข้าพเจ้าคิดอะไร สมณะโพธิรักษ์
- 38 แว้งที่รัก ชบาบาน
- 43 ชีวิตนี้มีปัญหา สมณะโพธิรักษ์
- 52 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โสกสลด สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
- 59 คิดคนละชั่ว แรงรวม ชาวหินฟ้า
- 57 ทักษิณออกไป...แผ่นดินไทยสูงขึ้น
หลังทักษิณ...ไม่สิ้นจากแดนทราซย์ วิมุตตินันทะ
- 62 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่ ศ.นพ.ประเวศ วะสี
- 66 ขาดกทันยุค ฌวมพุทธร
- 69 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
- 72 เวทีความคิด เสฏฐธนะ, หนูนดี
- 78 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน พอด เทพสุรินทร์
- 80 ปิดท้าย พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
แหมดิน เลิศบุศย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วัชรธรรม อโศกตระกูล ธเรศ สดสี น้อมมน ปิยะวัฒน์
กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์อโศก
กองรับใช้ธุรการ ศิลสนธิ น้อยอินตะ สุเสรี สีประเสริฐ ปิกฟ้า เกาประเสริฐ สุภาพ เพชรสุข
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลสนธิ น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕, ๐-๘๑๒๕๓-๖๖๖๗

จัดจำหน่าย กลั่นแก่น ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๓๕-๘๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
ในนาม น.ส.ศิลป น้อยอินตะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขากลั่นแก่น นวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลป น้อยอินตะ
สำนักพิมพ์กลั่นแก่น ๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕



จากผู้อ่าน

ขาดเหตุ-ไร้ผล

ขาดท้องฟ้าดาราแจ่มแสงไม่มี

ขาดชีวิเมธีไร้ที่เกิด

ขาดพุทธองค์และสงฆ์ประเสริฐ

พระไตรรัตน์ล้ำเลิศหาเกิดไม่

● ลุงพิชัย สายรังษี ชลบุรี

☞ ประชาธิปไตยขนานแท้

ใช้หมายแค่กาบัตรเป็นเรื่องใหญ่

เมินเนื้อหาสาระเป็นเนื้อใน

ต่างอะไรกับปีศาจคาบคัมภีร์

เก่า-แก่

รัฐบาลเฉพาะกาลหลังการปฏิรูปการปกครองฯ แม้จะดูดี แต่ก็มีแต่ข้าราชการเก่าและคนแก่ จะบริหารงานทันสมัยทันกาลหรือไม่ก็ยังไม่แน่ใจไม่ได้ ทำไมไม่เอาคนรุ่นใหม่พันยุคนำไปรับผิดชอบบ้านเมืองบ้าง หรือบ้านเมืองนี้หากคนมีฝีมือไม่ได้แล้ว

● คนรุ่นใหม่ สุโขทัย

☞ ถึงจะเก่าและแก่ แต่มากมีเกียรติประวัติ ประสบการณ์ชีวิตและการทำงาน ทั้งยังมีบทบาทเคลื่อนไหวอยู่ในสังคมตลอดเวลา มีใช้พวกเก่าแก่ซากปรักหักพังกากเดนหนักแผ่นดิน ทำไมจึงประเมินค่าไร้น้ำยาล้างปานั้น ยุคที่ผ่านมายังไม่ซาบซึ้งอิทธิฤทธิ์คนหนุ่มคนแก่ฝีมือจัดจ้านลีลาเลี้ยวवलดลวงโลกอีกหรือไร สุ่มหัวปอกลอกชาติประชาชนแนบเนียนจนเจียนล่อนจ้อน ถ้าคนรุ่นใหม่จริงใจ และปรารถนาดีต่อบ้านเมือง จะยากอะไรละ หลอมใจร่วมแรงเสริมพลัง คำจูนคนเก่าคนแก่ซีครีบ อย่างนี้คงดูตายดีเร็วทั้งไกล

ปล่อยให้คนเก่าคนแก่กอบกู้บ้านเมืองตามลำพัง ทั้งๆ ที่มารยังตามราวไม่รามือ

ประชาธิปไตย-รัฐประหาร

ถึงรัฐบาลที่แล้วจะผิดพลาดบกพร่องอย่างไรก็เป็นรัฐบาลที่มาตามรัฐธรรมนูญในระบอบประชาธิปไตย ไม่สมควรทำรัฐประหารยึดอำนาจล้มล้าง จะอ้างเหตุจำเป็น หลักการดีเลิศอย่างไรก็ไม่ชอบธรรมอยู่ดี ทำลายประชาธิปไตยชัดๆ

● เสรี กทม.

☞ แม้เป็นรัฐบาลตามระบอบประชาธิปไตยก็จริงอยู่ แต่ใช้หมายความว่ามาด้วยความชอบธรรมตามกติกาประชาธิปไตยอย่างแท้จริง กำพิดนักการเมืองไทยส่วนใหญ่เป็นอย่างไรก็รู้กันอยู่ รัฐประหารล้มล้างเผด็จการเบ็ดเสร็จในกระดองประชาธิปไตยน่าจะน่ารังเกียจนักหรือ ถ้ายึดมั่นถือมั่นซื่อตาใสปล่อยให้สร้างภาพประชาธิปไตยลงตาต่อไป แน่ใจหรือว่าบ้านเมืองเราจะไม่ยับเยินเกินฟื้นฟู เลิกเอาแต่เรียกร้องประชาธิปไตยจอมปลอมเสียทีดีไหม ลืมตาตื่นจากฝันเฟื่องแล้วอยู่กับความเป็นจริง ทารกติดรสชาตินมสัต์ว์ครั้นให้กลับมามีรสนมแม่กลับร้องโยเย

๑๘ ปี - ๒๕ ปี

ตอนนี้หมอมงคล เจ้ากระทรวงสาธารณสุข ตั้งเป้าล้างบางน้ำเมา ห้ามโฆษณาผ่านสื่อทุกชนิดตลอด ๒๔ ชั่วโมง และห้ามคนอายุต่ำกว่า ๒๕ ปี ซื้อมเหล้า แต่ก็ยังยกยักยักยืนอยู่ เพราะคณะรัฐมนตรียังไม่เอออด้วย ผมเห็นว่าจำกัดอายุแค่ ๑๘ ปีเหมือนเดิมก็น่าจะพอแล้ว

● คนดีแต่พอดี สธ.

จากผู้อ่าน

☞ เมื่อสังคมพอนเพะเพราะผู้มีอำนาจเพะพะ หายใจเป็นเงินเป็นทองในระบบเงินคือชีวิต ชีวิตคือเงิน ครั้นมีผู้มองเห็นหายนภัย คิดจะฟื้นฟูสังคมก็ต้องหนักแรง ความเห็นต่างเรื่องนี้ ทั้งฝ่าย ๒๕ ปี และฝ่าย ๑๘ ปีต่างก็มีสิทธิจะคิดจะเห็นตามทฤษฎีและภูมิปัญญา กระบวนการแก้ปัญหาทางโลกก็อย่างนี้แหละ เมืองประกอบประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน โยงใยเกี่ยวข้อหลายส่วน อันที่จริงปัญหาทางโลกเรื่องนี้ ทางธรรมกำหนดศีล ๕ เป็นหลักการพื้นฐานชีวิตไว้แล้ว ถ้าเป็นชาวพุทธแท้ยึดถือปฏิบัติได้จริง แคศีลข้อ ๕ ก็ไม่มีเรื่องมั่วของเมา มั่วเมาลาภ ยศสรรเสริญ โลภียสุขให้เป็นปัญหาหรือครับ คนผลิตก็ผลิตไป คนขายก็ขายไป ถ้าคนไม่ซื้อหามากินมันก็สิ้นเรื่องหมดปัญหา อย่าคิดว่าเป็นไปไม่ได้นะครับ เมืองไทยมีหลายชุมชนที่ปลอดเหล้าและอบายมุข ทุกชนิดยิ่งกว่าวัดบางแห่งที่ยังเพียบทั้งหอย บุหรี่ สิ่งเสพติด ฯลฯ

ร่วมทาง-แยกทาง

เสียงเรียกร้องจากสื่อมวลชนให้พวกพ้องที่ได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ๓-๔ คน ลาออก แต่ก็ยังไม่มีเสียงขานรับ พร้อมกันนั้น ก็มีกระแสเรียกร้องให้ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ส.ว.โสภณ สุภาพงษ์ และพวกพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ถอนตัวออกมาเหมือนกัน เหตุผลก็ให้ออกมาเป็นฝ่ายตรวจสอบนอกสภา ดีกว่าเป็นตรายางอยู่ในสภา เพราะอยู่ไปๆ ก็จะถูกกลืนหายไปตามกระแสอำนาจ

● สื่อมวลชน พันธมิตร กทม.

☞ ยามบ้านเมืองเกิดปัญหาวิกฤตถึงกับไม่มีทางเลือก จำต้องใช้ขบวนการนอกระบบ คือรัฐประหาร

เพื่อปฏิรูปการปกครองระบอบประชาธิปไตยฯ และระดมสรรพทรัพยากรบุคคลร่วมแรงร่วมใจกันแก้ปัญหาของชาติ เมื่อมีโอกาสร่วมงานโดยมิได้ดั้นร่น กระสันหา แล้วทำไมจะให้ละทิ้งหน้าที่เล่า ถ้าเรายืนหยัดมั่นคงในหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ยืนอยู่ ณ จุดไหนก็ทำหน้าที่เพื่อบ้านเมืองได้ไม่ต่างกัน จะเป็นตรายางหรือหรือไม่ก็อยู่ที่ตัวเราเอง จึงไม่เห็นด้วยเลยที่จะเรียกร้องให้ตัวแทนสื่อมวลชน หรือนักต่อสู้ต่อต้านรัฐบาลฉ้อฉลต้องปลีกตัวออกมา ดูเหมือนตั้งข้อรังเกียจแยกพวกแบ่งฝ่ายกัน

ตัวเรา - ตัวเขา

ผมอยากเห็นองค์กรอิสระ ไม่ว่าจะเป็น กกต. ป.ป.ช. ฯลฯ ทำงานฟรีเพื่อชาติสักครั้งจะได้ไหม เพราะแต่ละคนอยู่ในฐานะผู้มีอันจะกินอย่างสิ้นเหลื่ออยู่แล้ว ทำไมไม่กล้าประกาศตัวไม่รับค่าตอบแทน เสียสละเพื่อชาติ อย่าแสดงความบริสุทธิ์แต่เพียงในรูปแบบว่าประวัติของตัวเองเป็นคนดีเท่านั้น

● สมาชิก ๐๐๓๖๐๖ ขอนแก่น

☞ คุณค่าแท้จริงขององค์กรอิสระมิใช่อยู่ว่าเสียสละไม่รับเงินค่าตอบแทน แต่อยู่ที่เสียสละตนรักษาหน้าที่อย่างเคร่งครัดเที่ยงตรงด้วยชีวิต องค์กรอิสระยุคนี้ต่างจากยุคก่อนด้วยประการทั้งปวง เป็นความหวังของแผ่นดินได้ อย่าเรียกร้องอะไรเกินการหรือหมั่นน้ำใจกันนักเลย ได้คืบจะเอาศอกได้ศอกจะเอาวา จะทำให้คนทำงานเสียความรู้สึกดีๆ ไปเปล่าๆ ครับ เปิดโอกาสให้ผู้ทำงานได้รับสิทธิอันพึงมีพึงได้โดยธรรมเถิด แต่ขอให้ท่านทำหน้าที่ตามธรรมด้วย เป็นไปได้แค่นี้บ้านเมืองเราก็ปลอดแล้ว

๗ บรรณธิการ



เมื่อ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๙ เวลา ๐๘.๓๐ น. ณ บ้านสี่เสาเทเวศร์ เกิดปรากฏการณ์พิเศษชวนพิศวงทั่ววงการเมืองการปกครองทุกระดับทุกซอกมุม รวมทั้งวงเสวนาปากมิดปากมอมอีกต่างหาก “คุณหญิงอ้อ” ศรีภริยาท่านอดีตผู้นำรัฐบาลไทย(รักไทย) เปียกๆ เข้าพบ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรี และรัฐบุรุษ

พล.อ.อู๊ด เบื้องบน สมาชิกสภาอันติบัญญัติแห่งชาติ “ลูกป่า” (ด้วยเหมือนกัน) อดีตปลัดกระทรวงกลาโหม อาสาพาเข้าพบแบบหลีกหลีหลบหนีเล็ดลอดด้านผู้สื่อข่าว นอกจากคุณหญิงอ้อ แล้ว ยังมีคนสำคัญร่วมขบวนไปด้วยอีกคน ...นายบรรณพจน์ ดามาพงศ์ ไงละครับ นามสกุลเดียวกับคุณหญิงอ้อเมื่อยังเป็นนางสาว เกี่ยวข้องอะไรกันนอยากรู้ก็ไปค้นคว้าเอาเองเถอะ

เหมือนการโจมตีโฉบฉวย เพียง ๑๕ นาทีก็เสร็จสิ้นภารกิจ แวบออกจากบ้านสี่เสาไปทันใด กองกำลังนักข่าวมีอาจสกดจุดได้ทันท่วงที จึงได้แต่ข่าวว่าเข้าพบ แต่ไม่ได้เนื้อหาว่าเข้าพบเรื่องอะไร เรื่องคนพลัดถิ่นหรือเรื่องสินทรัพย์ (คนละเรื่องกับสินจ้างสินบนสินน้ำใจอะไรเทือกนั้น) หรือเหมามาหมดทั้งเรื่องคนเรื่องทรัพย์สินให้มันรู้แล้วรู้รอดไปพร้อมกันทีเดียว ก็ยังไม่รู้ชัด คนที่รู้แน่ๆ มีแค่ ๔ คน คือ เจ้าบ้าน ๑ แขก ๒ คนส่งแขก ๑ ใครอยากรู้ก็เลือกเอาจะถามใครดี

ถ้าเรื่องนี้ยังอึมครึมเป็นปริศนา ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไรแบบนี้ ชวนคิดว่าใครได้ใครเสียหลายคนห่วงใยว่าเกมนี้เป็นหมากกลการเมืองวางกับระเบิดคลื่นใต้ดินคลื่นใต้น้ำอะไรทำนองนั้น

ก็เป็นสิทธิการริบส่วนบุคคลของคนห่วงใยบ้านเมือง อันมีอาจหวงห้ามจำกัด หรือกำจัดได้

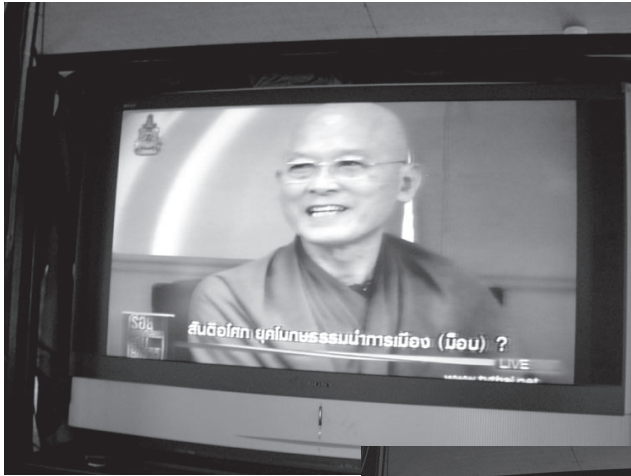
แต่ก็น่าคิดวาระดับ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ อดีตทหารชาวมุสลิมระดับหัวแถว และปัจจุบันก็ครองตำแหน่งสูงศักดิ์สูงเกียรติถึงประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ จะถึงกับพลาดท่าเสียทีลั่นลายเชียวหรือ

ใครที่หวาดระแวงอย่างนั้น ออกจะหมิ่นทหารแก่ไม่มีวันตายมากไปหน่อยละ คิดผิดคิดใหม่ได้นะจะบอกให้ **๓**



! ดิฉันนี่คนอยู่บ้านป่าไม่น้อยหน้าคนอยู่ในกรุงแล้ว ชาวกรุงรู้ข่าวคราวอะไร เรา
ได้เร็วเท่ากันหมด เพราะติดจานสายอากาศโทรทัศน์ระบบที่ผ่านดาวเทียม
ปลายเดือนตุลาคมค่าวันหนึ่ง ผมได้ยื่นการสัมภาษณ์ทางโทรทัศน์เอเอสทีวี
ช่อง ๕ ถึงการเตรียมจะจัดชุมนุมใหญ่วันรุ่งขึ้น ผมเอะใจ จะมีเรื่องราวอะไร
ใหญ่โตเกิดขึ้นอีกแล้วหรือนี่

ฟังๆ ไปสักรพัก รู้สึกดีใจ ผู้จัดการการคืออาจารย์สมาน ศรีงาม เอาเทป
โทรทัศน์เก่าที่สัมภาษณ์พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ มาฉายซ้ำนั่นเอง เป็นการ
สัมภาษณ์ก่อนปฏิวัติรัฐประหารเพียงไม่กี่ชั่วโมง

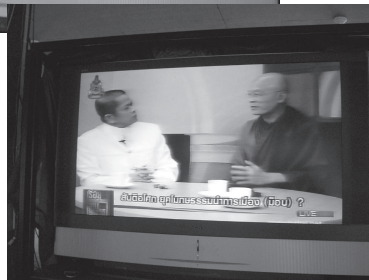


คืนนั้นเมื่อเปิดเทปเก่าจบ ก็เป็นการสัมภาษณ์สด
อีกครั้ง อาจารย์สมาน โชกแซกถามตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน
เรื่องธรรมะกับการเมือง และเรื่องสันติอโศกที่หลายคน
ยังเข้าใจผิด

พอจบรายการสัมภาษณ์ ผมรีบโทรศัพท์ กราบ
นมัสการขออนุญาตพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ นำคำให้
สัมภาษณ์มาลงในเรคคิอะไรตรงนี้ ซึ่งดีกว่าบทความที่ผม
จะเขียนตามปรกติเป็นไหนๆ ท่านผู้อ่านจะได้ประโยชน์มาก

❖ กราบนมัสการพ่อท่านโพธิรักษ์ครับ

เจริญธรรม



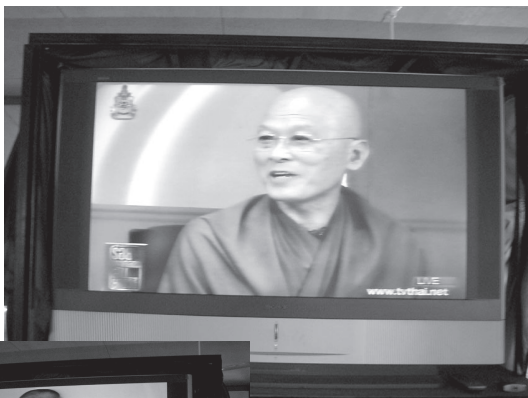
อาจารย์สมาน ศรีงาม
สัมภาษณ์พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์
วันอาทิตย์ที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๙
ในรายการร้อยยุทธศาสตร์ล้านยุทธวิธี
สถานีโทรทัศน์เอเอสทีวี ช่อง ๕

❖ พ่อท่านโพธิรักษ์ครับขณะนี้มีความ
เป็นห่วงเป็นใยสถานการณ์การชุมนุมของ
ประชาชนอย่างเหลือเกิน เพราะว่าพຽ່ງนี้ได้
ข่าวว่าจะมีการปักหลักชุมนุมกันอย่างยัดเยียด
และก็ต้องถึงที่สุด ไม่ชนะไม่เลิกและทาง

ฝ่ายอำนาจรัฐก็บอกว่าทำอย่างนั้นไม่ได้เพราะ
บ้านเมืองมีข้อมีแปะ ดูแล้วมันจะเกิดความรุนแรงขึ้น
พระเดชพระคุณครับ การเริ่มต้นการชุมนุมนั้นใน
ทัศนะพระเดชพระคุณเห็นเป็นประการใดครับ

ก็เห็นอย่างทีุ่ทุกคนเห็นนั่นแหละ และอาตมาก็คง
จะเห็นน้อยกว่าผู้ที่สตั้บตรับฟังข่าวคราวสื่อสารละมั้ง
ถ้าอยากเห็นอะไรได้มากกว่านั้น เกิดว่าทุกคนก็เห็นว่า
เหตุการณ์มันน่าจะช่วยกันก็ไปช่วยกันเท่านั้นเอง

❖ ก็หมายความว่า ผู้คนเขาเกรงว่าจะเกิดความ
รุนแรงขึ้นในการชุมนุมหรือจะเกิดการปราบปราม
ประชาชนขึ้น พระเดชพระคุณมีอะไรเป็นหลัก
ประกันอะไรไหมครับที่จะทำให้สถานการณ์ไม่เป็น



อย่างนั้นครับ

จะให้อาดมาไปมีหลักประกันอะไรนี้ คงไปรับรอง หรือไปมีหลักประกันอะไรไม่ได้หรอก เรามีเรี่ยวมีแรง เรามีจิตมีกำลังอะไรต่ออะไรที่จะไปช่วยกันก็ไปช่วยกัน ตามที่เรามีสิทธิที่จะช่วยนะ เป็นหน้าที่ของประชาชน ทุกคนที่อยู่ในประเทศ เมื่อมีเหตุการณ์ของสังคมของประเทศชาติที่ควรจะต้องช่วยกัน ก็เป็นหน้าที่ที่เราจะต้องทำ อาตมาก็ไปทำตามสิทธิของผู้ที่พอทำได้ เมินสิทธิก็คงไม่ได้ ก็ไปทำเต็มที่ตามที่เรามีสิทธิที่พอทำได้ เป็นหน้าที่ของประชาชนคนหนึ่ง และก็มีพรรคมีพวก มีหมู่มีฝูงมีคณะมีกลุ่มอะไรก็พากันไปช่วยถ้าเผื่อว่า ผู้ใดที่พร้อม ก็อย่าไปบังคับใคร เพราะว่าเรื่องพวกนี้ต่างจิตต่างใจ ใครที่เต็มใจจะไปช่วยกันก็มา มาช่วยกันเมื่อเห็นสมควรเหมาะสมสมควร ก็เท่านั้นเอง

ถ้ามีอะไรที่ทำได้เราก็กทำไป อย่างพวกเราที่ออกไปช่วยนี่ก็อย่างที่คิดว่า จะเกิดความรุนแรงอะไร เราก็ไม่อยากจะให้เกิด ที่เราออกมานั้นก็ออกมาในประเด็นที่ว่าไม่อยากจะเกิดความรุนแรงตั้งแต่ต้นแล้วละ ที่อาดมาและคณะพากันออกมาก็พยายามจะช่วยสุดๆเท่าที่จะมีพลังหรือมีความสามารถ มีอะไรที่คิดว่ามันจะเป็นไปได้ดีที่สุดที่จะไม่ให้เกิดความรุนแรง คือเป็นประเด็นหลักที่เราออกมาทำ เราไม่ได้มาเล่นการเมือง หรือมาทำการเมืองอะไร ซึ่งหลายผู้หลายคนเข้าใจเราไม่ได้ มาหาว่าเราเป็นพระเป็นเจ้าไม่อยู่ส่วน พระส่วนเจ้ามาเล่นการเมืองอะไรกับเขา ซึ่งจริงๆ มันไม่ใช่

เราก็กออกมาในประเด็นที่ว่าน่าจะมาช่วยกันให้เกิดความสงบ ให้เกิดความเรียบร้อย อย่าให้เกิดความรุนแรง แล้วเราจะมีคามเย็นมีธรรมะที่เราสามารถที่จะมี ซึ่งบอกยากว่าเราให้อะไรแก่ไหน มันก็อยู่ในมนุษยชาติ อยู่ในพฤติกรรมของมนุษย์ และก็มีความเท่าที่จะมีได้แม้จะเป็นพลังทางนามธรรมทางรูปธรรมออกมา ในที่สุดจะเป็นธัมมัญญารังสีอะไรที่จะออกมาช่วยก็จะมีไปตามธรรมตามที่มันจะเป็นเท่าที่มันจะมี

❖ **พระเดชพระคุณครับ การเคลื่อนไหวของประชาชนครั้งที่แล้วของพันธมิตรประชาชนเพื่อ**

ประชาธิปไตยของกลุ่มต่างๆ ในการเคลื่อนไหวครั้งที่แล้ว พระเดชพระคุณก็เข้าร่วมการเคลื่อนไหวด้วยสถานการณ์ในตอนนั้นก็เกรงว่าจะมีความรุนแรงเกิดขึ้น แต่ว่าด้วยการเคลื่อนไหวที่ผสมผสานกับทางฝ่ายจิตวิญญาณของท่าน ทำให้การปราบปรามหรือใช้ความรุนแรงกับประชาชนไม่เกิดขึ้น แล้วประชาชนก็ไม่ได้ใช้ความรุนแรงกับฝ่ายรัฐ ฝ่ายรัฐก็ไม่ได้ใช้ความรุนแรงกับฝ่ายประชาชน อันนี้น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องไหมครับกับบทบาทของท่านและคณะที่เข้าร่วมการเคลื่อนไหวครั้งที่แล้วครับ

ก็คงจะมีบ้าง ก็คิดว่านั้นแหละมันก็คงจะมีบ้าง แต่เราจะไปบอกว่าเป็นฤทธิ์เป็นเดชอะไรต่อไรมันไม่ได้ มันก็เป็นจริงตามมนุษยชาตินั้นแหละ มนุษยชาติที่มีอะไรเป็นจริง อาตมาก็คงพูดอะไรไม่ได้ไปมากมาย เป็นแต่เพียงว่าเราเห็นว่าควรจะต้องออกไปช่วยเหลือเพื่อพ่ายกันเหตุการณ์ของบ้านเมืองที่ควรจะต้องออกมาช่วย เราก็กออกมาอย่างเต็มที่เท่าที่เราทำได้ โดยความจริงใจความบริสุทธิ์ใจ ซึ่งมันมีผลอะไรตามมาก็อนุโมทนาสาธุที่มันเป็นไปได้และเราก็กปรารถนาอย่างยิ่ง

เพราะว่าอาดมามองเห็นว่าประชาธิปไตยของไทยที่มันมีบทบาทลือลืออยู่อย่างทุกวันนี้ที่เกิดมาชั่วระยะที่มีการต่อต้านมีการที่จะต้องการที่จะให้ผู้นำเล็กหรือหยุด สรุปร่างๆ พูดสั้นๆ ภาษาง่าย ๆ ก็คือว่า กำลังจะไล่หัวหน้าผู้บริหารลงจากเวทีนี้ ก่อสร้างกันมายาวนานถึงขนาดนี้ก็สงบเรียบร้อยด้วยดีและก็เป็นบทบาทของประชาธิปไตยที่สวยงามมาก คือไม่เกิดความรุนแรง ยาวเป็น เย็นได้ และก็ใช้ความจริงออกมาสู่กันฟังให้มากๆ หมดๆ ใช้ความจริงใช้สิ่งที่เป็นลัทธิธรรมออกมาเปิดเผย ออกมาตีแผ่บอกกันว่าอะไรถูกอะไรผิด อะไรดีอะไรชั่ว อะไรสมควรไม่สมควร

จนกระทั่งเดี๋ยวนี้เห็นผลว่า ประเทศไทยนี้ไม่ว่าอะไรก็ดังงามมาก ผู้รู้ผู้ที่มีหลักฐานอะไรต่างๆ นานา ก็ออกมาเปิดเผย แล้วออกมาบอกประชาชน ผู้ไม่รู้ก็ให้รู้ ทั้งๆ ที่สื่อถูกปิดถูกกั้นบ้าง แต่ก็ยังดีที่มี ASTV พอที่จะสื่อออกไปได้ แล้วหนังสือพิมพ์เดี๋ยวนีก็ตีมาเลยก็เปิด พยายามที่จะสื่อสารความจริงต่างๆ ไช

ความจริงไขความถูกต้องไขความดีต่างๆ หรือความ
ถูกความผิดอะไรต่างๆ ออกมา อาตมาว่าเป็นการ
ต่อสู้อย่างอารียะนะ เป็นระดับอารียะเลย

❖ **ครั้น พระเดชพระคุณครั้น ฝ่ายคณะมหาเถระ**
โดยเฉพาะท่านเลขา มีประกาศออกมาว่าไม่ให้พระ
ยุ่งเกี่ยวกับการเมือง ปัญหาเหล่านี้พระเดชพระคุณ
มีทัศนะอย่างไรครับ

ก็ต่างคนต่างเห็น ต่างคนต่างเข้าใจ ต่างคนก็ต่าง
ยึดถือ ก็ไม่มีปัญหาอะไร ทีนี้อาตมาเองก็เป็นสมณะ
อยู่ในสงฆ์อีกหมู่หนึ่ง เป็นสงฆ์อโศกหรือสงฆ์สันติอโศก
เรามีความเห็นอย่างนี้เราก็ประพฤติอย่างนี้กระทำ
อย่างนี้ว่าถูกต้องดี ทางท่านท่านเห็นว่ามันไม่ถูกต้อง
ไม่ทำ ก็ไปติดที่ของแต่ละคนตามความเห็นของแต่ละ
ฝ่ายแต่ละคน ก็เป็นธรรมชาติธรรมชาติของคน จะให้
ทำอย่างไรละ

❖ **อย่างนี้พระเดชพระคุณแยกเป็นนิกายต่างหาก**
หรือว่าเป็นนานาสังวาสหรือว่ายังงี้ครับ

เราเป็นนานาสังวาสเราไม่ได้เป็นนิกาย นิกาย
นั้นบาปเลยนะ อนันตริยกรรมเลยนะ อาตมาเป็น
นานาสังวาส อาตมาประกาศนานาสังวาส แต่ทีนี้
ท่านไม่พูดไม่อะไรก็ไม่เป็นไรหรอก อาตมาทำตาม
ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า อาตมาแน่ใจว่าอาตมาทำ
ถูกต้องตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าก็จบ

❖ **นโมพุทธานะ สวัสดิครัทธานผู้ชมที่รักชาติ**
รักประชาธิปไตยใฝ่ในธรรมใฝ่ในสันติภาพและจงรัก
ภักดีทุกท่าน พบกับรายการร้อยยุทธศาสตร์ล้าน
ยุทธวิธีกับผมสมาน ศรีงามและคณะ ณ สถานีโทรทัศน์
เอเอสทีวี ช่อง ๕ สุวรรณภูมิแห่งยุคสมัย

ท่านผู้ชมครับวันนี้เราพบกันอีกเช่นเคยในวัน
อาทิตย์ที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๙ ท่านผู้ชมครับ เมื่อ
ตะกัณฑ์ท่านผู้ชมคงจะได้เห็นบทสัมภาษณ์พิเศษทาง
โทรทัศน์กับพ่อท่านโพธิ์รักษ์แห่งสำนักสันติอโศก ซึ่ง
มีลักษณะต่อสู้อย่างยิ่งที่เดียวและความสัมพันธ์ทั้ง
ทางด้านการเมืองและด้านอื่นๆ อย่างรอบด้าน

วันนี้รายการร้อยยุทธศาสตร์ล้านยุทธวิธี เราจะ
ให้ท่านผู้ชมพบกับตัวจริงของพ่อท่านสมณะโพธิ์รักษ์
และเทพโทรทัศน์ที่เปิดไปตะกัณฑ์ เป็นเทพโทรทัศน์
ครบที่สัมภาษณ์ในวันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๙
เวลาประมาณ ๑๙ นาฬิกา ซึ่งขณะนั้นพ่อท่านสมณะ
โพธิ์รักษ์กำลังเดินทางไปขึ้นเครื่องบิน เพื่อจะบินมา
กรุงเทพมหานครเพื่อเข้าร่วมกับการชุมนุมใหญ่ของ
ประชาชนในวันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙ เพื่อจะ
ขับไล่ระบอบเผด็จการทักษิณ

ท่านผู้ชมครับ แต่ว่าพอวันที่ ๑๙ ต่อจากนั้น
เพียงประมาณชั่วโมงเศษๆ ก็เกิดเหตุการณ์รัฐประหาร
หรือการยึดอำนาจโดยคณะปฏิรูปการปกครองใน
ระบอบประชาธิปไตยโดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
ท่านผู้ชมครับการชุมนุมวันที่ ๒๐ กันยายน ก็ไม่เกิด
ขึ้นเลยจนกระทั่งบัดนี้ครับ

และผลจากการสัมภาษณ์สดวันนั้นจะมีส่วน
เกี่ยวข้องอย่างไรหรือไม่กับการเข้ายึดกุมอำนาจ
ประชาธิปไตยโดยคณะ คปค. พบกับพ่อท่าน
สมณะโพธิ์รักษ์ แห่งสำนักสันติอโศกที่โด่งดังครับ

วันนี้ยุทธศาสตร์ของเราตั้งชื่อยุทธศาสตร์ว่า
สันติอโศกยุคโมกษธรรมนำการเมือง (หรือม็อบ) ?
ท่านผู้ชมครับพบกับพ่อท่านสมณะโพธิ์รักษ์ตัวจริงได้
ณ บัดนี้ครับ

นมัสการครับพ่อท่านครับ พ่อท่านครับวันนี้
รายการร้อยยุทธศาสตร์ล้านยุทธวิธีแห่งสถานี
โทรทัศน์เอเอสทีวี ช่อง ๕ ยินดีต้อนรับ และกราบ
ขอบพระคุณพระเดชพระคุณที่เมตตารายการของ
เราได้มาตามคำกราบนิมนต์ในวันนี้ครับ พ่อท่าน
ครับนั่นเป็นเทพโทรทัศน์ วันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ.
๒๕๔๙ แล้วพอพ่อท่านสัมภาษณ์สดเสร็จก็เกิดเหตุ
การยึดอำนาจขึ้นมาทันทีเลย แล้วพ่อท่านก็ไม่ได้
ร่วมชุมนุมในวันที่ ๒๐ เลย พ่อท่านเห็นเป็นประการ
ใด กราบนิมนต์ครับ

ก็เห็นตามที่คุณเห็น (หัวเราะ) ว่าการชุมนุมจะเป็น
ประการใดก็เหตุการณ์ที่นอกนั้นก็ก็เป็นเหตุการณ์ที่
เกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น มีการยึดอำนาจกัน มีการ
เปลี่ยนแปลงอะไรต่ออะไรไป ก็เป็นอย่างที่คุณก็เห็น

อาตมาก็เห็น ก็ไม่ได้มีอะไร

❖ มีคนเข่าว่ากันว่าพอพ่อท่านมาให้สัมภาษณ์สดก็เกิดการเตรียมการใหญ่โตเรียบร้อยแล้วที่นี้ทางกองทัพลุยจัดการซะเลย มีผลอย่างนั้นไหมครับ **พระเดชพระคุณครับ**

อาตมาไม่รู้ละ และก็ไม่ได้คิด และไม่คิดว่าน่าหรือไม่น่าจะมา อาตมาว่าไม่ใช่หรอก ได้ข่าวมาอาตมาก็สลับรับข่าวเขานั้นแหละ ว่าเขารู้เรื่องนี้มานานแล้วและก็วางเรื่องวางราวมาเชือดมาเฉือนกันไปตามที่คุณก็รู้ว่าเป็นไปอย่างนั้น โดยตัวพวกเราอาจมีส่วนบ้างเป็นน้ำหนัก เพราะว่ามันก็มีอะไรต่ออะไรเหมือนกันถ้าจะพูดไปแล้ว พูดอย่างที่เรียกว่าไม่เขินไม่อาย ว่าฉันเถอะนะ พูดกันอย่างตรงๆ พูดกันอย่างที่ว่าไม่บังไม่แฝงไม่ติดไม่มีมารยาท ก็ยกด้วยกตนาหรือว่าคุยตัวคุยตนบ้างก็อาจจะได้ว่า ก็จะมีส่วนว่าพวกเราได้ทำงานพวกนี้มา ก็มีส่วนส่วนหนึ่งเล็กน้อย จะเริ่มกันทั้งประชาชนทั่วประเทศได้มารวมตัวกันจริงๆ

เพราะฉะนั้นเมื่อกำหนดวันที่ ๒๐ กันยายน เราจะมาชุมนุมกันให้เต็มที่ แล้วข่าวคราวก็ออกไปว่าเราส่วนหนึ่งของพวกเราที่ไปร่วมชุมนุมกัน กองทัพอธรรมพวกเราก็จะไปด้วย เราก็คงไม่ได้ยิ่งใหญ่อะไรแต่มันก็เป็นตัวเสริมเป็นตัวที่ทำให้เกิดความรับรู้่ว่าเพราะว่าพวกเราได้ทำกันมาแล้วเราก็มียุทธศาสตร์ รู้พลังรู้อะไรต่ออะไรด้วย ก็อาจมีส่วนอย่างนั้นบ้างเหมือนกัน ก็คิดว่าเป็นอย่างนั้น

❖ ปัญหาต่อมาก็คือว่ามีคำถามมากทีเดียว ในบทบาทของสันติอโศกต่อสังคม ในขณะที่บทบาทส่วนหนึ่งพระที่อยู่ในการปกครองของมหาเถรสมาคมก็ห้ามการเคลื่อนไหวที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสังคมโดยเฉพาะด้านการเมือง แม้แต่พูดก็รู้สึกว่าจะลำบากภายใต้ระบอบเก่าที่ผ่านมา มันมีปัญหาอยู่ว่าถ้าธรรมะไม่มีบทบาททางการเมือง นำสังคม นำมนุษยชาตินี้ บ้านเมืองก็วิบัติหายนะมาตลอดช่วงที่มนุษยชาติเราเกิดมาแล้วนี้ ที่พ่อท่านแสดงบทบาท

ในขณะนี้ผู้นำสาวกหรือผู้ปฏิบัติธรรมหรือญาติธรรมเข้าร่วมเคลื่อนไหวกับการเมืองโดยเฉพาะมือบ้นี้เราเรียกว่าการประสานเอาโมกษธรรมเข้าการเมืองหรือโมกษธรรมนำการเมืองนำมือบ้นี้ มีบทบาทอันนี้น่าจะเป็นบทบาทที่สอดคล้องกับสังคมในขณะนี้ที่ฝ่ายธรรมหรือพระพุทธศาสนาจะต้องประยุกต์หรือว่าต้องไปนั่งหลับหูหลับตาปฏิบัติธรรมอยู่เหมือนดังในสถานการณ์ที่เป็นปกติ พ่อท่านคิดว่าอันนี้เป็นอย่างไรบ้างครับ

ถามอันนี้ก็ดี จริงๆแล้วคำตอบสั้นๆ เรื่องแรกก่อนก็คือว่า ธรรมแยกกับการเมืองนี้เป็นการผิด เป็นมิจฉาทิฐิ เป็นการผิดสังคมนุชชชาติ ในการเมืองไม่มีธรรมะ แยกธรรมะออกไปจากการเมือง เป็นความผิดที่ยิ่งใหญ่ เป็นความผิดที่ร้ายแรง น่าจะจับไปประหารชีวิต มันร้ายแรงมาก

เพราะว่าการเมืองไม่มีธรรมะ เลวร้ายดังที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ซึ่งประเทศไทยสรุปผลออกมาดีมาก ในประเทศอื่นที่มีการเมืองแล้วเกิดการปฏิวัติ เกิดการต่อต้าน เกิดกรณีอย่างที่เราเป็นอยู่นี้ทั่วโลก เขาก็ไม่ได้ชัดเจน เขาก็ไม่ได้เหมือนกับประเทศไทย ประเทศไทยคราวนี้แหละชัดเจนมากเลย ก็เป็นที่ได้อ้างขึ้นมาว่า ความผิดพลาดที่เป็นสิ่งที่ไม่ชอบธรรมไม่เหมาะสมก็คือการขาดคุณธรรม ขาดศีลธรรม ขาดธรรมะ

ทั่วโลกขณะนี้ก็รู้ประเด็นของประเทศไทยที่เกิดการต่อต้าน เกิดการปฏิรูปปฏิวัติอะไรกันขึ้นมานี้ก็อยู่ที่เรื่องผู้บริหารขาดคุณธรรม อันนี้แหละเป็นเรื่องที่แจ่มแจ้งชัดเจน อาตมาตอบได้เลยว่า ทั่วโลกก็เหมือนกันที่เกิดการปฏิวัติปฏิรูปต่างๆ นานาทุกยุคทุกสมัยเกิดจากผู้บริหารขาดคุณธรรมทั้งสิ้นเลย ขอยืนยัน

แต่ทุกประเทศไม่มีประเทศไหน บอกว่าเหตุที่ปฏิวัติเพราะขาดคุณธรรมก็บอกว่าเรื่องนั้นเรื่องนี้เพราะเรื่องข้างเคียง เรื่องกฎหมายไม่สมดุล ที่จริงปฏิบัติไม่ติปฏิบัติไม่ถูกต้อง ปฏิบัติผิดอย่างนั้นอย่างนี้ โกงกินอะไรก็แล้วแต่จะพูดไป สรุปแล้วมันไม่มีคุณธรรม

❖ ๔ ข้อที่คณะ คปค.เข้ายึดอำนาจ ๑.สร้างความแตกแยกขึ้นในบ้านเมือง

ก็คือไม่มีคุณธรรม

❖ ๒.คอร์รัปชันฉ้อราษฎร์บังหลวง

แท้ๆ ชัดๆ

❖ ๓.แทรกแซงและครอบงำองค์กรอิสระและสื่อสาร

นั่นแหละ

❖ ๔.หมิ่นสถาบันของชาติ

นั่นแหละทั้งหมด สรุปแล้วก็คือขาดคุณธรรม เรื่อง “ธรรมะ” ที่เขาได้แยกกันมานานแล้วนี้ เหตุที่มันแยกนี้อาตมาก็เคยไปพูดและบรรยายพอสมควรว่า เหตุที่แยกก็เพราะว่า อำนาจของผู้บริหารจัดการแยก เพราะผู้บริหารนั้นคิดไม่ซื่อ คิดไม่ซื่ออะไร คิดไม่ซื่อว่า ถ้าเกิดให้พระเจ้าให้ธรรมะมาควบคุมหรือว่ามีผลที่จะมามีฤทธิ์มีเดชกับการบริหาร การกระทำของเขานี้ เขาก็กินไม่คล่องคอ

❖ มีพระสงฆ์พระเจ้าทำอะไรก็ไม่ถนัด ถูกขัดขวาง

ใช่ ขัดขวางเขา เอาเก้าอี้มาขวางคอเขา เขาจึงอ้างและออกกฎหมายเลย กันธรรมะออกไปจากการเมือง นั่นคือความล้มเหลวของสังคมตั้งแต่บัดนั้นมา แต่มันก็มีสภาวะซับซ้อนอยู่ว่า มันก็นำให้เขากันออกหรือ เพราะว่าพระก็ไม่เป็นพระ

❖ พระเดชพระคุณพูดหมายความว่าอย่างไรครับ พระไม่เป็นพระเป็นยังงัยครับ

จริงๆ แล้ว ว่ากันว่าเถอะส่วนใหญ่จะไม่ได้ไปบอกว่าพระทั้งหมด พระส่วนใหญ่ไม่มีความเข้าใจไม่มีความรู้เพียงพอ เมื่อไม่มีความเข้าใจเพียงพอก็ถูกผู้ฉลาดกว่าก็คือผู้บริหารหรือผู้ที่ครอบครองอำนาจนี้ใช้เป็นเครื่องมือแล้วมันก็พาเสียพาผิดพลาด มันก็เสื่อมธรรมะก็ไปร่วมไม่ร่วมมือกันกับทางผู้ที่จะบริหารที่จะเป็นในแง่ไม่ดีเชิงไม่ดี มันก็เสียหาย เพราะการเมืองมันเลวร้ายมาเรื่อย เพราะฉะนั้น สมณะ พระเจ้าหรือว่าผู้ที่อยู่ทางสายธรรมะก็พลอยติดร่างแหที่จะถูกกล่าว

ถูกดำเนินคดีกันไปด้วย

เมื่อเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้น ทางผู้บริหารมีอำนาจออกกฎหมายได้ เขาก็เลยออกกฎหมายมา โดยที่ทุกคนจะต้องเห็นชอบเพราะว่ามันจริง ถ้าขึ้นให้พระเจ้าไปวุ่นวายกับการเมืองอย่างนั้น มันก็ทำให้ขาดความเลื่อมใส มันเสื่อมเสีย เพราะผู้ที่เป็นพระเป็นเจ้าไม่สามารถที่จะไปทำอะไรให้ดีให้งามได้

แต่โดยสัจจะแล้วแยกธรรมออกจากการเมืองไม่ได้ การเมืองกับธรรมะนี้เป็นเรื่องเดียวกัน เรื่องเดียวกันอย่างไร การเมืองก็เป็นการทำงานกับสังคม ทำงานกับประเทศชาติ ทำงานกับพลเมืองประชาชน ช่วยเหลือประชาชน เพื่อให้ประชาชนเป็นอยู่สุข อยู่เย็นเป็นสุขดี การเมืองมีจุดหมายอย่างนั้น ศาสนาหรือว่าธรรมะก็เช่นเดียวกัน ต้องการให้ทำงานให้ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข อยู่กันอย่างเรียบร้อยดีงามเหมือนกันเป็นแต่แบ่งแยกหน้าที่ หน้าที่การเมืองก็ทำไปทางด้านวัตถุ คือไปทางด้านโลกีย์เสียส่วนใหญ่ เพราะว่าเป็นเรื่องฆราวาส ส่วนทางด้านธรรมะนั้นก็มาทางด้านธรรมะหรือในแบบพุทธก็คืออารยธรรม

❖ แบบโลกุตระ โลภียะ

โลกุตระธรรม ส่วนทางด้านโลกเขาเอาโลภียะทางด้านวัตถุ ทางด้านธรรม ด้านศาสนาก็มาเอาทางนามธรรม รูปธรรมกับนามธรรมหรือวัตถุนี้ ที่จริงมันแยกกันก็ไม่ได้ มันอาศัยซึ่งกันและกัน เป็นแต่เพียงว่า แนวโน้มโน้มไปทางไหนมากกว่ากันบ้าง อันไหนเป็นอันเอกอันไหนเป็นอันรองเท่านั้นเอง

ถ้าทางด้านธรรมะหรือศาสนาก็ให้เอานามธรรมเป็นเอก ทางวัตถุเป็นรอง ทางรูปเป็นรอง ส่วนทางด้านการเมือง ทางด้านผู้บริหารหรือฆราวาส ก็เอารูปเป็นเอก แต่ต้องช่วยกัน ต้องทำงานร่วมกันถึงจะไปได้ รอด มันล้มเหลวก็เพราะว่า ไม่เข้าใจเรื่องนามธรรม ไม่มีความรู้ทางนามธรรม

นามธรรมคือจิตวิญญาณ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเลย มโนปุพพัง คมา อัมมา จิตฺตํหรือจิตวิญญาณเป็นประธาน ลิงทั้งปวงเป็นเอกเป็นประธานเป็นใหญ่ เป็นใหญ่ในทุกๆ อย่าง อะไรจะเรียบร้อยจะสำเร็จจะ

ประเสริฐ มันจะเสี่ยงอะไรก็แล้วแต่ก็เกิดมาจากจิตวิญญาณ กิเลสเกิดที่จิตวิญญาณอยู่ที่อื่นไม่ได้หรอก กิเลสอยู่ที่จิตวิญญาณของมนุษย์และเป็นของจริงด้วย มีอำนาจมากด้วย ถ้าไม่ศึกษาธรรมะไม่พยายามล้าง กิเลสก็ยังมีอำนาจ ยิ่งเป็นใหญ่ในคน

❖ นี่เป็นกิเลสทั้งนั้น

เป็นกิเลสทั้งนั้นเลย

❖ เป็นขบวนการกิเลส

เป็นขบวนการกิเลส ซึ่งคนไม่เข้าใจในอันนี้

❖ มันอยู่ที่ใจ

ใช่

❖ อยู่ที่มีการปกครองมี ๒ ชั้น พระเดชพระคุณ

มันเป็นตัวหลักกิเลสนี้ คนเราเขาบอกให้การศึกษา คนมีการศึกษากันเมืองจะเจริญ เจริญทางวัตถุนะใช่ แต่ส่วนทางสังคม ส่วนทางความเป็นอยู่ อย่างนี้อยู่กันอย่างที่เป็นนี้แหละเพราะว่าอะไร เพราะว่ากิเลส มันเลวร้าย คนที่เก่งทุกวันนี้ะมีมาก คนเก่งเยอะแต่ คนดีน้อย อันนี้อย่าหาว่าอาตมาพูดว่าเลย เป็นความจริงนะ เวลาคนไปบริหารบ้านเมืองนี้ ทุกคนสำนึก ทุกคนมีปฏิภาณไหวพริบรู้ว่าชั่วมันไม่ดีทำผิดมันไม่ดีนะ ทุกคนมีความรู้เฉลียวฉลาดแต่กิเลสไม่ได้ล้าง กิเลสมีบทบาท กิเลสเป็นตัวร้าย คนที่คอรัปชั่นไม่ได้เป็นทุกคน คนที่คอรัปชั่นชั่ว มันชั่วก็รู้ทุกคน

❖ แต่ก็ทำ

ทำ กิเลสบังคับให้ทำ

❖ เขาบอกว่าสังคมบีบบังคับให้เขาต้องทำ

สังคมบีบบังคับ อย่าโทษสังคมเลย ตัวเขาเองที่สำคัญ อะไรอื่นๆ จะไปบีบบังคับอะไรได้ ถ้าจิตวิญญาณแข็งแรงอะไรๆ ก็บังคับไม่ได้ โดยเฉพาะ ศาสนาพุทธ โลกุตระธรรมนี้ จิตวิญญาณนี้เหนือ เหนือโลกเหนือโลกีย์ เหนือลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขนี้

ถ้าไม่สามารถเรียนรู้กิเลสแล้วก็ล้างกิเลสได้จริงตามระบบของพุทธ ระบบของพุทธนี้เป็นระบบที่ล้างกิเลสได้เพราะมีวิชา ๘ อะไรพวกนี้ เรามีญาณรู้อะไรพวกนี้สามารถรู้กิเลสในจิตจริงๆ เลย จับตัวกิเลสได้ มีนามธรรมมีญาณอะไรพวกนี้ก็ไปดูได้ รู้ได้แล้ว มีวิธี มีมรรคองค์แปด มีโพธิปักขิยธรรมอะไรเป็นต้น

ถ้าหากกิเลสได้ถูกตัวมัน ไปจับโจรแล้วก็รู้จักโจร จับโจรแล้วรู้เลยว่าหัวใจโจรอยู่ที่ไหน ตัดหัวใจขาดเลย ตายดับสนิทไม่มีฟื้น นี่เป็นศาสนาพุทธ ศาสนาอื่นก็ขม ทำสมาธิ ทำอะไรๆ สารพัด ไม่ถึงขั้น ไม่ได้ใช้สัจจะความจริง ไม่ได้ฆ่าเหตุที่แท้จริง ไม่รู้จักสมุทัยที่แท้จริง

แต่พุทธรู้จักเหตุเลย รู้จักสมุทัยตัวแท้ แม้เป็นนามธรรม ก็ฆ่าได้ตายสนิท ตายไม่ฟื้น ศาสนาพุทธนี้ กิเลสตาย ตายไม่ฟื้น ไม่เวียนวนไม่กลับกลอก ถ้าไม่ศึกษาถึงเหตุ มีสัมมาทิฐิจริงๆ นี้ มีหลักประกันจริงๆ ฟื้นได้ เพราะฉะนั้นคนที่ประพฤติดีๆ ไม่โกง ก็ไม่แน

ร้อยหนึ่งไม่โกง

พันหนึ่งไม่โกง

หมื่นหนึ่งไม่โกง

ล้านหนึ่งไม่โกง

ห้าล้านมันก็นิดหน่อย

ห้าร้อยล้านมันก็ห้วนไหวแล้ว

ห้าพันล้านไม่ฟังเสียงแล้ว อยู่ไม่ได้หรอก กิเลส อำนาจ ที่ว่าไม่โกงนะไม่จริง มันไม่จริง

❖ ในช่วงนี้ เท่าที่ฟังพระเดชพระคุณได้บรรยายมา นี่ก็รู้สึกว่าจะแฉ่ชัดมากคมชัดมาก ก็ดูเหมือนว่าท่าน ผู้ชมก็บาดเจ็บจะครบมันคมมาก ปัญหาก็คือว่า ผม เห็นสองปัญหาผมกำลังบอกคุณผู้ชม ขณะนี้มันมี สองปัญหาเป็น ๒ ระดับ

ปัญหาระดับแรกปัญหาระดับพระสงฆ์องค์เจ้า ด้วยกันเองว่าจะต้องมีการปฏิรูปหรือมีการปฏิวัติกัน ภายในให้มันจริง

อันที่ ๒ พระเดชพระคุณบอกว่าปัญหาอยู่ที่ การเมือง พวกผู้ปกครองก็กิเลสท่วมหัวจิตหัวใจ

ที่นี้ความสัมพันธ์ระหว่างสองด้านนี้พระเดช พระคุณไม่ได้ทำด้านเดียว ในด้านศาสนาเองพระ

เดชพระคุณก็เสนอการปฏิรูปการปฏิวัติกัน เพื่อให้พระนี้เป็นพระแท้ ธรรมนี้เป็นธรรมแท้อันที่หนึ่ง และผู้นำทางจิตวิญญาณจึงไปช่วยบ้านเมือง ไปโปรดนักรบการเมือง โปรดอะไรก็ได้ อีกอันที่สองก็คือในบรรดานักการเมืองนี้ มันยังมีระบบกิเลสอยู่ไม่ว่าจะเป็นระบอบเผด็จการ ประชาธิปไตยก็ตาม ท่านผู้ชมครับพักกันสักครู่แล้วพบกันในช่วงที่ ๒ ต่อไปครับ

กลับเข้าสู่ช่วงที่ ๒ ของรายการ สันติโสภณยุคโมกษธรรมนำการเมือง (มือบ)? อือ ฟังดูก็ทำท่ายเมื่อก่อนผมพบกับพ่อท่านโพธิ์รักษ์ตอนนั้นกำลังมีเรื่องกันใหญ่สมัยชาติชายจับพ่อท่านโพธิ์รักษ์ไปใส่คุกใส่ตาราง ตอนนั้นกำลังสู้กันใหญ่เลย สู้กันว่าทำไมพระจะมาช่วยการเมือง ทำไมการเมืองไปเล่นงานพระ มันเรื่องอะไรกันนะครับ ก็สะท้อนเลือนลั่นกันทีเดียว ผมเมื่อก่อนก็ถูกจับด้วยแต่ถูกจับคดีการเมือง พ่อท่านก็ถูกจับด้วยแต่ถูกจับคดีพระ ก็ออกมาพบกัน ในรายการนี้แหละครับท่านผู้ชมครับ

เมื่อก็พูดถึงประเด็นที่ว่า พ่อท่านสมณะโพธิ์รักษ์ ท่านบอกว่า ที่เขาไม่ให้พระเข้ามาเกี่ยวข้องกับการเมือง เพราะว่าพระเองก็ยังปฏิบัติท่านเองว่ายังไม่ใคร่จะได้ตามพระธรรมวินัย อันนี้ก็เท่ากับว่าพ่อท่านสมณะโพธิ์รักษ์กำลังทำการปฏิรูปหรือปฏิวัติภายในขบวนการสงฆ์ นี่เป็นเรื่องใหญ่โตและละเอียดอ่อนมากทีเดียวครับ ซึ่งท่านก็ทำมาแล้วหลายสิบปีและการมาเข้าสู่ผ้ากาสาวพัสตร์ของสมณะโพธิ์รักษ์ ก็ด้วยเหตุนี้เป็นเหตุใหญ่ ที่เกิดการจับกุมกันเกิดการคล้ายๆ แยกนิกายกัน เพราะว่าเกิดการหย่อนยานหรือการไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยของขบวนการสงฆ์ไทย อันนี้น่าจะเป็นประเด็นใหญ่อีกประเด็นหนึ่งที่สมณะโพธิ์รักษ์ท่านว่ามา และอีกอันหนึ่งพระจะไปช่วยเหลือบ้านเมือง ก็เกิดปัญหาว่าการเมืองนั้นเป็นการเมืองที่ไม่ต้อนรับพระ ๒ ปัญหา ๑ ไม่ต้อนรับเพราะว่าพระบางรูปนั้น ก็ไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัย ทำให้โลกติเตียนโลกวิฆนะ อีกด้านหนึ่งพระแท้ๆ ที่จะไปช่วยเหลือบ้านเมือง ไปช่วยเหลือนักการเมืองให้เป็นการเมืองที่เป็นคุณธรรม ก็

ปรากฏว่าการเมืองนั้นเป็นเผด็จการ เป็นขบวนการกิเลสมหาศาล อยู่ในระบบระบอบและกฎหมายปัญหามันซับซ้อนอย่างนี้

พ่อท่านครับปัญหาที่เมื่อก็เนี่ย ฟังพ่อท่านแล้วแยกออกได้เป็น ๒ ประเด็น ประเด็นหนึ่งในขบวนการพระเจ้าพระสงฆ์เอง ซึ่งเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณที่จะไปช่วยบ้านช่วยเมืองช่วยประชาชน อันนี้มีปัญหา นอกจากนั้นการเมืองเองก็มีปัญหา เพราะว่าเมื่อแยกกันไปแล้ว มันก็เลยเกิดปัญหาทั้งสองด้าน หมายถึงตัดหัวไปไว้ข้างหนึ่ง ตัวไปไว้ข้างหนึ่งไม่ต่อกัน มันเดินยังงี้ไม่รู้ขอบกล พระเดชพระคุณครับ เอาว่าอันที่ ๑ เรื่องพระมีปัญหาเนี่ยท่านจะแก้อย่างไร ผมรู้สึกท่านจะแก้เรื่องนี้มาหลายสิบปีตั้งแต่บวชแล้ว

อาตมาคงไม่บังอาจที่จะไปบอกว่าจะไปแก้ แก้ไม่ได้หรอก อาตมาไม่ได้แก้ อาตมาทำตัวเองเท่านั้นเอง โดยความเข้าใจว่าธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นฉันใดเป็นอย่างไร เราก็ศึกษา เราก็ว่าธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ ก็ปฏิบัติประพฤติให้บรรลุ บรรลุมรรคผลของพระพุทธเจ้า ท่านสอนมาว่าสิ่งที่ดีสิ่งที่เป็นความสำเร็จทางธรรม เป็นอย่างไร ที่เราเข้าใจอย่างไร เราก็ปฏิบัติไป อาตมาก็ทำแค่นั้น

อาตมาไม่ได้คิดจะไปยิงไปใหญ่จะไปปฏิวัติวงการศาสนาปฏิวัติธรรมะอะไร เราได้อยู่แล้วว่าเขาเป็นหลักเป็นแกนใหญ่ อาตมาไม่ได้คิดอาจเอื้อมอย่างนั้น ทำความไปถึงแรกๆ เข้ามาแรกๆ อาตมาก็เข้ามาด้วยความจำนนต้องเข้ามาบวชก็จำนนกับเขาเท่านั้นเอง บวชแล้วอาตมาก็คิดว่าจะพยายามทำงานไป โดยพยายามทำให้ดี แต่ทำไปแล้วมันทำไม่ได้ มันสะดุด เพราะว่าไปขัดแย้งกับกลุ่มใหญ่เพราะอาตมาถูกบริหารตามฐานะที่อาตมาเป็นพระผู้น้อย

เราจะทำอะไรตามแนวคิดของเราไม่ได้ เพราะว่า มีผู้ที่เป็นเจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะอะไรหรือผู้บริหาร ส่วนที่ดูและอะไรต่อไรรออยู่ ควบคุมอยู่ ทำตามความเห็นของเราบ้างไม่ได้ เมื่อทำไม่ได้ อาตมาก็เลยจำเป็นที่สุด ที่ต้องขอแยกออกมาก

❖ เป็นอิกนิกายหนึ่ง

เรื่องนิกาย บาปตายเลยนะ คนแยกนิกาย เป็นอนันตริยกรรม

❖ ไม่ใช่ นิกาย

ไม่ใช่ นิกาย เป็นนานาสังวาส ตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า

❖ มันต่างกันยังไง พระเดชพระคุณ

ต่างกันมาก อนันตริยกรรม เป็นเรื่องทะเลาะวิวาทกัน เป็นเรื่องแยกกัน อย่างไม่ดูดำดูดีกัน เข้ากันไม่ได้เลย ส่วนนานาสังวาสนั้นเป็นแต่เพียงความเห็นต่างกัน มีสิ่งที่ไม่เหมือนกัน ท่านบอกว่ามันมีกรรมต่างกัน อุเทศต่างกัน ศีลไม่เสมอสมากัน เป็นต้น

ในคำสอนของพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัด อุเทศต่างกันหมายความว่า การอธิบายขยายความข้อธรรมะมันก็ไม่เหมือนกัน ยกตัวอย่างง่ายๆ วิธีปฏิบัติก็ไม่เหมือนกัน ท่านบอกว่าปฏิบัติ นี่เอาง่ายๆ พระจะต้องใช้เงินใช้ทอง เราก็บอกมันไม่ได้ พระพุทธเจ้าไม่ได้ใช้เงินใช้ทอง พระไม่ให้ใช้เงินใช้ทองหรือ หยุต เลิกใช้เงินใช้ทอง อย่างนี้เป็นต้น มันไม่เหมือนกันอธิบายไม่เหมือนกันแล้ว ทั้งๆ ที่พยัญชนะตัวเดียวกัน

หรือสูงไปกว่านั้น อย่างศาสนาพุทธ ท่านไม่ได้ให้มานั่งรดน้ำมูกน้ำมนต์ รดน้ำมนต์ไม่ได้ ผิดในศีลเลย เราก็ไม่รดน้ำมูกน้ำมนต์ จุตฐูปจตุเทียนก็ไม่ได้ ที่จริงศาสนาพุทธไม่ให้จตุฐูปจตุเทียนหรือ อยู่ในศีล จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด เราก็เห็นอย่างนี้ อธิบายต่างกัน

หรือลึกไปกว่านั้น สมาริก็อธิบายต่างกัน ศีล สมาริปัญญา วิชชา ๘ ประการก็อธิบายต่างกัน ภาคปฏิบัติก็ปฏิบัติต่างกัน ขยายความต่างกัน เพราะฉะนั้นผลของความหมายแต่ละหัวข้อแต่ละเรื่องแต่ละราวตามทฤษฎีหลัก อธิบายต่างกัน ท่านเข้าใจอย่างนี้ท่านก็อธิบายไปอย่างนี้ ผู้ปฏิบัติก็ปฏิบัติตามที่ท่านเข้าใจ อาตมาเข้าใจอย่างนี้ ผู้ที่เข้าใจตามอาตมาก็ปฏิบัติอย่างนี้

❖ ที่นี้ผิดหรือถูกครับพระเดชพระคุณครับ

ไม่มีใครตัดสินหรือ

❖ มันต้องมีหลักในการพิจารณา

มีหลักก็เข้าใจต่างๆ กันได้ ก็เพราะเหตุนี้ไง คุณถามถูกตรงประเด็นแล้ว ก็เพราะเหตุนี้แหละ พระพุทธเจ้าจึงได้ตั้งนานาสังวาสขึ้น

❖ พระพุทธเจ้าตั้งมาก่อน มีปัญหามาก่อนในสมัยพระพุทธกาล

ใช่ มีปัญหามาก่อนเพราะเมื่อความเห็นแตกแยกกันแล้ว ไปบังคับความเห็นกันไม่ได้ พระพุทธเจ้าท่านทราบดีว่าคนเรามีความเห็นแตกต่างกันได้ เพราะฉะนั้นไม่มีทางแล้ว มันยึดกันแล้ว มันเห็นต่างกันจริงๆ ไม่มีทางจะเป็นไปได้ ก็ให้ต่างคนต่างทำเสีย แยกปฏิบัติต่างกัน แยกเป็นกลุ่ม อย่างมากอคติกัน อย่างมาตัดสินความกัน คณะนี้มาตัดสินความเรื่องพวกนี้ อ้างเอาคำอธิบายของอันนี้มาตัดสินอันนี้ จะตัดสินได้ไง อธิบายเข้าใจอย่างนี้เอาไปตัดสินอย่างนี้ มันจะตัดสินได้ไง

❖ คนละเงื่อนไขคนละอย่าง

ไม่ได้เลย พระพุทธเจ้าถึงบอกว่า ต่างคนต่างเข้าใจ ก็ต่างคนต่างปฏิบัติก็แล้วกัน จะทำยังไงล่ะ มันมีคำถาม ขรวาสลัทธิถาม จะทำยังไงมันเกิด ๒ ฝ่าย พระพุทธเจ้าก็บอกว่าคุณก็ไปฟังธรรมทั้ง ๒ ฝ่ายก็แล้วกัน ฝ่ายไหนเป็นธรรมว่าดี ฝ่ายไหนคุณเห็นว่า เป็นธรรม ฝ่ายไหนเป็นธรรม อธรรมว่าดี คุณก็อย่าเอาฝ่ายนั้น คุณก็เอาอันที่คุณเองเห็น นี่คืออิสระเสรีภาพประชาธิปไตย

❖ เอกภาพของความแตกต่าง เป็นเอกภาพกันอยู่ แตกต่างกันได้

แตกต่างกันได้ แต่ไม่ใช่แตกแยก ไม่ทะเลาะเบาะแว้ง เป็นแต่เพียงมีวิธีการว่าต่างคนจะต่างอยู่อย่างไร มีวินัยว่าอันนี้อย่าไปทำอันนี้ เช่นว่าจะไปฟ้องร้องกัน ไปอธิกรณ์กัน มาปรับโทษปรับอะไร ที่ท่านมา

ละเมิดอาตมา ผิด

❖ ผิดเหวอะ

ก็อาตมาประกาศแยกออกมาก่อนแล้วไง นานาสังวาสมาก่อนแล้ว ไม่ได้แยกนิกาย อาตมาประกาศในวันนั้น อาตมาบอก ประกาศต่อหน้าสงฆ์ ๑๘๐ รูป คณะเจ้าคณะอำเภอบอก อาตมาก็บอกว่าอาตมาขอแยก เพราะอาตมาถูกกลั่นแกล้ง ทำงานไม่ได้ อาตมาตายกับศาสนา เพราะฉะนั้นอาตมาขอแยกไปทำตามประสาของอาตมาดีกว่า

อาตมามักตัวอย่างด้วยว่าเหมือนกับอาตมานี้รู้ว่ามีบริษัทใหญ่ทำปาต่องโก๋ขาย เราก็บอกว่าท่านทำปาต่องโก๋ผิดสูตรนะ ทำให้คนกินท้องเฟ้อท้องเสีย สูตรนั้นไม่ถูก อาตมาก็ว่าเอาสูตรนี้สิ สูตรของพระพุทธเจ้านะนี้ สูตรนี้ถูก ท่านก็ไม่เอา ไม่เอาแล้วก็กลั่นแกล้งเรา เพราะฉะนั้นท่านก็ทำของท่านไปเถอะ อาตมาขอแยกมาตั้งร้านเล็กๆ ขายตามข้างถนน บริษัทใหญ่ท่านก็ทำของท่านไป เรามาขอตั้งร้านเล็กๆ ทอดปาต่องโก๋ ด้วยสูตรที่อาตมาเห็นว่ามันถูกต้องแล้วอาตมาก็ทำไป

❖ แต่ก็ไม่ได้สู้กัน ไม่ได้ต่อสู้กัน

ไม่ได้ต่อสู้อะไร อาตมาพูดอย่างนี้ต่อหน้าสงฆ์เลย

❖ หักล้างกัน ไฉนล้ม

ไม่ได้หักล้างอะไร อาตมาประกาศขอแยกมาทำส่วนของอาตมา ถ้าประชาชนรับสูตรนี้ นิยมสูตรนี้ แล้วก็อาศัยสูตรนี้ไปได้ด้วยเขามาขอมาขึ้นชมมามยินดี มารับอุดหนุนร้านอาตมาก็อยู่รอด

❖ ก็แล้วแต่ประชาชน

ใช้ร้านอาตมาก็อยู่รอด แต่ร้านของท่านบริษัทใหญ่ อาตมาไม่มีปัญหาหรอก ท่านใหญ่ท่านก็อยู่ของท่านไป อาตมาขอแยกมาตรงนี้ เป็นการประกาศต่อหน้าสงฆ์ ในวันขอแยก

❖ ไม่ได้เป็นการทำให้สงฆ์แตกแยก

ไม่เลย เป็นการทำตามพระพุทธเจ้า นานาสังวาสเราขอแยกออกมาซึ่งพระพุทธเจ้าท่านให้โอกาสอย่างที่ว่าความเห็นต่างกันแล้ว มันยังงี้ก็ไม่ได้บังคับไม่ได้หอรอกจิตวิญญานคน ความเห็นต่างกันอย่างนั้นจริงๆ

เมื่อแยกออกมา วันร้ายคืนร้าย อาตมาไม่ถือเป็นวันดีคืนดี ท่านก็มาดึงอาตมาเข้าไปอีก ท่านยอมรับแล้วนะที่จริงนะ ยอมรับว่าแยกแล้วนะ แต่วันร้ายคืนร้ายท่านก็มากลั่นตัวกลับคำอีก ท่านก็ดึงเข้าไปอิทธิกรณอาตมา ซึ่งทำผิด กระทั่งไปฟ้องร้องศาล ศาลไม่รู้หอรอกทางฆราวาสเขาไม่รู้เรื่องทางศาสนาเรื่องธรรมะ เขาก็ต้องเชื่อเพราะท่านเป็นกระแสหลัก เขาก็ทำตามกระแสหลัก อาตมาก็โดนรังแกไปกระทั่งสุดท้ายก็แพ้คดี ก็ว่ากันไป อันนั้นเป็นเรื่องแล้วไปแล้ว

มาพูดถึงประเด็นที่ควรจะต้องพูดมากกว่า อันนั้นไม่มีปัญหาอะไรหรอก อาตมาก็ไม่มีปัญหาอะไร อาตมาก็รู้ว่าเป็นเช่นนั้น ถ้าไม่เช่นนั้นมันก็ไม่จริง เพราะจิตมนุษย์นั้นมันก็ต้องมีเหตุผลอย่างจึ้งๆ หนึ่งอย่างจึ้งๆ อาตมาเข้าใจอาตมา รู้ ไม่ได้ตื่นเต้นตกใจ ทำตามนั้น

ทีนี้เรื่องที่สำคัญก็คือทำอย่างไรให้ธรรมะเข้าไปอยู่ในมวลมนุษยชาติ และธรรมของพระพุทธเจ้านี้สุดยอดเยี่ยมจริงๆ ใครว่าอาตมาหลงไหลธรรมะของพระพุทธเจ้าก็ตามใจ อาตมาเปลี่ยนใจจากศาสนานี้ไปอื่นไม่ได้อีกแล้ว ศาสนาพุทธนี้ละเอียดลออ ขออธิบาย

พระพุทธเจ้านี้เป็นคน พระพุทธเจ้าไม่ได้เอาศาสดาอื่นเป็นเทวนิยม ศาสดาจุติมา พระเจ้าบอกให้มาเกิด อย่าไปแตะต้อง เพราะศาสดาไม่ใช่คน เป็นบุตรพระเจ้า คนจะมาเป็นอย่างศาสดาอย่างนี้ไม่ได้ แต่ของพระพุทธเจ้านั้นบอกว่า คนเป็นศาสดาได้ ศาสนาพุทธนี้เป็นศาสนาของคน ไม่ใช่เป็นศาสนาของพระเจ้าสั่งการ ไม่ใช่ของพระเจ้านับดลมา

❖ ใครก็บรรลุธรรมได้

ใครก็สามารถศึกษาได้ เป็นพระพุทธเจ้าเหมือนกันได้ พากเพียรเข้าไปได้ และอีกอันหนึ่งก็คือพระพุทธเจ้านี้ตรัสรู้ความจริงว่า คนนี้เกิดแล้วเกิดเล่า เวียนตายเวียนเกิด เกิดแล้วตายเกิดไม่รู้กี่ชาติต่อ

ก็ชาติ แล้วบำเพ็ญบารมีสั่งสมความรู้ สั่งสมความจริง ได้มากมายมหาศาล พระพุทธเจ้าเป็นคน ท่านก็ศึกษาว่าเอ... คนนี้นั่นอะไรประเสริฐที่สุด เป็นคนยังงัยยอดที่สุด ท่านก็ใช้เวลาศึกษาชาติแล้วชาติเล่า ร้อยชาติพันชาติหมื่นชาติแสนชาตินานชาติ สั่งวิญญูก็ปวิญญูก็ปเกิดแล้วเกิดอีกศึกษา เพราะฉะนั้นท่านจึงเป็นผู้รู้แจ้งความเป็นคน

❖ **โห ศึกษาขนาดไหนพระเดชพระคุณ**
ไอ้โห ไม่รู้ก็ร้อยก็พันก็แสนชาตินานชาติ

❖ **สั่งสมยาวนานขนาดนั้นเลยเธอ**
ใช่

❖ **เริ่มจะบรรลุได้แล้วนี่ถ้าเป็นแบบนั้นพระเดชพระคุณ**
ได้สิคุณ ได้ อาตมาเป็นผู้หนึ่งละที่พยายาม...

❖ **คนธรรมดาทำได้เธอครับ**
เป็นผู้ประกาศพระโพธิสัตว์ อาตมา...

❖ **ถ้ามันนานขนาดนั้นละพระเดชพระคุณ**
จะนานเท่าไรก็ช่างมันปะไรละ เพราะเวลาไม่ได้ไปซื้อนี่ ชีวิตก็แสนชาตินานชาตินั้นไม่ได้ซื้อนี่ จะนานเท่าไรจะไปกับแล้วทำไม ตายแล้วก็ต้องเกิดอีก เกิดอีกมาก็ต้องบำเพ็ญบารมีเสริมไปเรื่อยๆจะไปกับแล้วมันทำไมเวลามีให้ไม่สิ้นสุด เพียรก็แล้วกัน

❖ **มันนานมากนะพระเดชพระคุณ**
อ้อ นานก็ไม่ใช่ไรก็พากเพียรเข้าให้

❖ **เราจะบรรลุชาตินี้ไม่ได้หรือ**
ชาตินี้ก็ได้เป็นชั้นๆ ตอนๆ

❖ **มาอาศัยบารมีเก่าอีก**
บารมีใหม่ก็ได้อีก มาศึกษาจริงๆ สิ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเลย ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบโลกไม่ว่างจากพระ

อรหันต์ แปลความขยายความได้ว่าถ้าปฏิบัติถูกต้องของพระพุทธเจ้าแล้วมรรคผลมี แปลว่า ถ้ามีผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบ โลกไม่ว่างจากพระอรหันต์ นั่นละใจความว่ามาศึกษาถูกเป็นสัมมาทิฐิแล้วปฏิบัติให้จริงมีมรรคมีผลก็บรรลุเป็นอรหันต์ได้ ถ้าคุณมีบารมีถึงขั้น อันนี้เป็นเรื่องจริงเป็นเรื่องที่พิสูจน์เอหิพัสสโก พระพุทธเจ้าท่านทำท่ายให้มาพิสูจน์ด้วย

❖ **มีคำถามเพิ่มเติม มีคำถามเข้ามาว่าพระเดชพระคุณเทศนาเหมือนดังพระเดชพระคุณบรรลุมรรคสักระดับใดระดับหนึ่งแล้วยังงั้น เขาบอกว่าอวดอุตริอะไรทำนองนี้ผมก็ยังไม่เข้าใจ มันเป็นปัญหายังไงเรื่องนี้จะพูดได้หรือไม่ได้ยังงั้น พระเดชพระคุณครับ**

เรื่องอุตริมนุสธรรม ก็อวดได้โดยไม่มีกิเลส ผู้ที่ไม่มีกิเลส นั้นไม่ผิด ถ้าพวกมีกิเลส นั้นผิด นี่คือคำตอบที่ชัดที่สุด

❖ **แต่เขาแสดงออกมาว่าไม่ได้อวด**
นี่บรรลุก็บอกความจริงใจ ผู้ที่ท่านเองท่านมีความจริงท่านบรรลุ

❖ **พระพุทธเจ้าห้ามอะไรครับ**
ในหลักเกณฑ์ของท่าน วินัยเขียนว่าถ้าบรรลุจริงแล้วท่านอวดนี้ก็ให้ระมัดระวัง ท่านก็เลยปรับเอาไว้ว่าเป็นปาจิตติย ก็ต้องพึงสังวรระวังไว้ คือป้องกันแหละป้องกันคนที่จะไม่อวดกันให้พรัวเพื่่ออวดได้ไม่มีเกณฑ์ไม่มีกาลเทศะ ไม่มีความเหมาะสมความควรอะไร อวดไปแล้วไม่เกิดคุณค่าไม่เกิดประโยชน์ มันก็ไม่มีค่า อันนี้เป็นความลึกซึ้ง เพราะฉะนั้นการจะอวด จะบอกว่าตัวเองจะบรรลุอะไร บอกได้ตามพอเหมาะสมสมควร ก็อยู่ในวิจยารณญาณ ถ้าผู้นั้นบรรลุธรรมนั้นจริง

❖ **พระพุทธเจ้าไม่ได้ห้าม**
ไม่ได้ห้าม นอกจากไม่ห้ามแล้วยังบอกด้วยในอภิณหปัจเจกขณ คือหมายความว่าต้องทบทวนระลึกเสมอ ข้อหนึ่งยังบอกเลยว่าอวดอุตริมนุสธรรมนั้นมีอยู่หรือไม่ ถ้าสทรรหมิกมาถามท่านแล้ว ท่านจะตอบ

ได้หรือไม่ ที่จริงก็ไม่ได้แก้ไม่ได้เงินอะไร ก็พูดอย่าง
ไม่อายเลยนะ เรามีของจริงเราก็ตอบได้อย่างไม่แก้เงิน
ถ้าไม่มีของจริงเราก็ควรเงินจะตอบใช่ไหม เพราะ
ฉะนั้นท่านมีหรือไม่มีเมื่อเขามาถามท่านว่าท่านได้บรรลุ
อะไรบ้าง อวดอุตริมนุสธรรมนี้คือบรรลุธรรม มีหรือไม่มี
ตอบได้หรือไม่ อย่างไม่แก้เงิน ไม่มั่งกู่ ไม่เก๋อยาก จะ
ได้ไม่เงินไม่อาย แต่คนไม่บรรลุโกหกกว่าบรรลุก็ปาราชิก

❖ แล้วยังไปถึงอนุญาตให้ตอบได้

ก็อนุญาตให้ตอบได้ คุณจะตรัสรู้หรือเปล่า ถ้า
คุณตรัสรู้ความจริงของเราเท่าที่เราบรรลุ เรา
สามารถตอบได้อย่างไม่เงิน แต่ถ้าคุณไม่บรรลุคุณก็
ตอบได้แบบเงินมันก็จะไร่ว่าไปซิคุณ ไม่ได้หนี้ดีไม่ดี
พานโกหกไปด้วย เพราะฉะนั้นคุณก็มีของคุณ คุณก็
ตอบได้ของเราจริงๆ เราก็บอกได้ นี่คือหลักเกณฑ์
ของพระพุทธเจ้า

❖ พระเดชพระคุณครับ เราจะพักสักครูเดียว ท่าน
ผู้ชมเองก็คงมีคำถามมากนะครับ ๐๒-๖๒๙๑๔๔๕
คำถามท่านผู้ชม ถามยังงี้ก็ได้ แต่ว่าผมอาจจะไม่
อ่านก็ได้เหมือนกัน พระเดชพระคุณจะตอบก็ได้ ไม่
ตอบก็ได้เนะครับ เป็นประชาธิปไตย พักสักครูเดียว
ผมจะรอคำถามจากท่านผู้ชม

ท่านผู้ชมครับ ผมฟังพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์แล้ว
เห็น ๒ ด้าน ขณะนี้เขากำลังปฏิรูปการเมือง เดียวนี้
เขาบอกว่าปฏิรูปการเมืองไม่พอแล้วจะต้องปฏิวัติเลย
พ่อท่านก็มาพูดอีกว่า เอ๊ะ! ในขบวนการสงฆ์ที่เขาไม่
รับนี้เพราะว่าบางส่วนไม่ถูกต้องมันน่าจะมีการปฏิรูป
ปฏิวัติเหมือนกัน ทำให้เรามองเห็นสิ่งหนึ่งว่าพระเจ้า
พระสงฆ์ก็อยู่ภายใต้การปกครองของประเทศ ถ้า
การปกครองของประเทศเต็มไปด้วยระบบกิเลส
หรือระบอบเผด็จการแล้ว มันจะกดขี่ไม่ใช่เฉพาะแต่
ประชาชนเท่านั้น พระสงฆ์พระเจ้าซึ่งเรกราบเรา
ไหว้ก็จะถูกกดขี่ด้วย น่าสงสัยไหมครับ ว่าทำไมพระ
สงฆ์พระเจ้าเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณ แม้แต่พระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ยังต้องทรงไหว้พระสงฆ์ แล้ว
ทำไมพระสงฆ์ถูกกดขี่ด้วย ท่านสมณะโพธิรักษ์มี

คำตอบครับ พระเดชพระคุณครับ ผมไปเตรียมกับ
ท่านผู้ชมมาแล้วว่าจะมีคำถามเด็ดๆ มาถึงพ่อท่าน
ปัญหาเมื่อตะกี้นี้มันเดินทางมาถึงตรงที่ว่าผู้บรรลุ
สามารถที่จะแสดงออกมาได้ ต่อผู้อื่น แสดงอย่าง
หนึ่งผิด แสดงอย่างหนึ่งถูก สรุปว่าพระเดชพระคุณ
ครับเอาให้แน่ๆ ว่าแสดงอย่างไหนถูกแสดงอย่าง
ไหนผิดครับ

ผู้ที่บรรลุแล้วจริง ท่านก็พูดความจริงของท่าน
สู่กันฟังได้ เพราะเหตุว่าไม่ให้ผู้ที่ท่านบรรลุจริงนี้แหละ
บอกความจริงเปิดเผยว่าท่านบรรลุมันก็เท่ากับอำพราง
สังคมศาสนาพุทธถึงเสื่อมเพราะเหตุนี้ เพราะว่าตัวผู้
บรรลุจริงนั้นบอกตัวไม่ได้ว่าบรรลุ

❖ แล้วจะปฏิบัติไปทำไม

ไม่ใช่ปฏิบัติไปทำไม ก็ทำให้คนอื่นก็รู้นะสิ เขาก็
ไม่เข้าใจ เขาก็เดา แล้วเดี๋ยวนี้คนที่มิกิเลส ส่วนมาก
เตะท่าว่าข้าเองบรรลุ มันก็เลยหลอกกันไป

❖ คนบรรลุพูดไม่ได้
ไม่ได้

❖ แต่คนไม่บรรลุกลับบอกว่าบรรลุ

ใช่ เตะท่าบรรลุ เพราะผู้ไม่บรรลุ อยากอวด
อยากอ้าง อยากทำ เพราะฉะนั้นจะมีเล่ห์เหลี่ยม แล้ว
ก็ทำเป็นอวดว่าฉันบรรลุๆ ก็เลยกลายเป็น คนก็...ไป
หลงเชื่อผู้ที่เขามีท่าทีแสดงเล่ห์เหลี่ยมว่าตัวเองบรรลุ
ส่วนผู้ท่านบรรลุ ท่านไม่มีอยากอวด ผู้บรรลุจริง ท่าน
ก็ไม่ได้อยากอวด เมื่อท่านไม่อยากอวด มันก็ไม่ได้อวด
ท่านก็ไม่ได้ใช้เล่ห์ใช้เล่ห์อะไร คนก็เข้าใจไม่ได้ คนก็
ไม่รู้ เลยกลายไปเป็นคนไม่บรรลุจริง นั่นแหละอยาก
อวดและอวดใช้เล่ห์อวด คนจึงเห็นคนบรรลุไม่จริง
เป็นจริง

❖ เห็นกงจักรเป็นดอกบัว

คนบรรลุจริงก็เลยกลายเป็นถูกกลบไป สรุปง่ายๆ
ก็คือว่าไม่ให้ผู้ที่ท่านมีของจริงประกาศของจริง ของ
จริงก็หายไป ของจริงก็ถูกอำพราง แล้วก็ถูกอะไรต่อ

อะไรมากลบเลื่อนไปหมด อันนี้เป็นความผิดพลาด พุดไปก็...มันยากนะ ผู้รู้ท่านก็ยึดความรู้ของท่าน อะไรต่ออะไรต่าง ๆ นานา มันไม่เป็นประโยชน์อะไรหรอก อาตมาว่าไปถกเถียงกันก็ได้แต่ถกเถียง ไม่มีใครตัดสิน ตัดสินไม่ได้ เป็นแต่เพียงว่าเมื่อความเห็นแตกต่างกัน ก็ปฏิบัติ ประพฤติไปต่างคนต่างจริงใจของตนๆ ผู้ที่เชื่อมั่นในความจริงแล้ว เห็นความจริงแล้ว อย่าง คณะพวกอาตมา อย่างนี้ ไม่มีใครมานั่งอวดอุตริ- มนุสธรรม ไม่มีใครไปอวดตัวอวดตนหรอก ไม่ได้ อวดอวดหรอก แล้วก็ไม่ได้อวด จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ก็ ยังไม่มีใครมาปาราชิกเพราะอวดตัวอวดตนในหมู่ พวกเรา

❖ ยังไม่มี

ไม่มี มีแต่ปาราชิกเรื่องอื่น ปาราชิกเรื่องกามอะไร อย่างนี้ มีบ้าง แต่ปาราชิกเรื่องอวดตัวอวดตนไม่มี

❖ เขาบอกว่าบางทีสำนักสันตติโคก บางทีคณะก็ บอกว่าสุดโต่งไป บางทีคณะก็บอกว่าอวดอุตริ- มนุสธรรม

นั่นเป็นคำพูดที่ถูกต่ออาตมาจะอธิบายให้ฟังชัดเจนนะ ว่า การมาต่อเราว่าสุดโต่งมันคือความไม่เข้าใจว่าความ โต่งหมายถึงอะไรที่พระพุทธเจ้าท่านสอน

❖ มัชฌิมาคืออะไร

กามสุขัลลิกะ กับอัตตคิลมละ นี่คืออะไร หรือ โลภียกับโลภุตระคืออะไร เอาตรงๆก่อน โลภียไปทางนี้ นะ (ทำมือแสดงประกอบ) โลภุตระไปทางนี้นะ ผู้ที่ ปฏิบัติโลภีย ก็ไปใหญ่เลย โลภีย ไปไกลเลย (ชี้ไปด้าน โลภีย) หยาบไปไกลเลยนะ ตกต่ำโลภียหยาบไปใหญ่ เขาก็เลยไปยืนอยู่ตรงโน้น ส่วนผู้ที่ไปโลภุตระรู้แล้วว่า อ้อ! โลภุตระต้องไปทางนี้ (ชี้ไปอีกทางหนึ่ง) เพราะ ว่าโลภียกับโลภุตระทวนกระแสกัน

ทีนี้ผู้รู้ธรรมะ รู้ทางปฏิบัติ เป็นอลมรียา เป็นทาง ไปนิพพาน ไปโลภุตระ ไปทางนี้ ก็เดินทางนี้ พวก อาตมาเพิ่งจะเดินก้าวมานี้ จุดสูงสุดของโลภุตระอยู่ ตรงโน้น (ชี้ไปทางสุดโลภุตระ) ก็พากันเดินมา หัวๆ

หอบๆ กันมานี้ได้แค่นี้ แต่ผู้ที่ยืนอยู่โลกียะ อยู่ตรงนี้ มองมาที่อาตมานี้บอกว่าไกล...ไกล โต่งไปๆ เพราะ ความหนาแน่นของโลกียะ นี่มันหนา มันหยาบ เราที่นี่ บริสุทธิเข้ามาได้หน่อยเดียวก็เห็นว่าเรานี้มากไปๆ เขาก็รู้สึกที่ไม่ไหวหรอก รับไม่ไหวหรอก นี่คือการถูก ตู๋ ทั้งๆ ที่เรายังบอกว่า ปิดโธ่เอ๊ย! เราเพิ่งได้ไม่เท่าไร เลย ยังไม่มากไม่มายอะไรเลย เพิ่งไปได้เท่านี้เอง แต่ คุณลิ ยืนอยู่โต่งไกลไปจากเรามาก ก็รู้สึกที่เราสุดโต่ง

❖ แล้วสำนักสันตติโคกมีผู้บรรลุนิพพานหรือยังพระเดช พระคุณ มีลิ

❖ มีแล้วหรืออะ

มีลิ ไม่มีปานนี้ก็ล้มละลายแล้ว มีทั้งสมณะ มีทั้ง นักบวช มีทั้งฆราวาส ต้องบรรลุนิพพาน ล้างกลุ่มของชาว อโศกนี่ ขอภัยเถอะนะ ตอนนีพูด มันจะแสดงใจ คน ที่บอกว่าอวดอุตริมนุสธรรม หรืออวดตัวอวดตนนี้ มากเลย ขอภัยตอนนี้ เป็นการเปิดเผยความจริงสู่ กันฟัง ขอให้ฟังความนี้ให้ชัดเจนว่าที่กำลังพูดนี้ไม่ได้ เป็นการอวดอวดไม่ได้เป็นการอวดใหญ่อวดโตอะไร ไม่ได้เป็นการอวดแต่เป็นการเปิดเผยความจริงสู่กันฟัง เพื่อที่จะยืนยันเป็นเอหิภิกขุสาวก เชื่อให้มากได้ ที่พูดนี้ มันไม่ได้เป็นเรื่องประหลาด ไม่เป็นเรื่องโกหก ไม่เป็น เรื่องหลอกลวงอะไรนะ ถ้าไม่จริงอาตมาทำงานมานี้ สามสิบสี่ปี สามสิบยังไม่ถึงสี่สิบปีดิ เกือบจะสี่สิบปี ทำมาตามที่เราเห็นว่าทฤษฎีของพระพุทธเจ้าเป็น เช่นนี้ แล้วก็เอามาให้ปฏิบัติกัน ตั้งแต่อาตมาคนเดียว หัวเดียวกระเทียมลีบนะ อาตมาไม่มีหมู่ไม่มีคณะเลย

❖ พระเดชพระคุณรูปเดียวโดดๆ

โดดๆ มาก่อนเลย แล้วก็มาพาทำ พอพาทำแล้วลา ออกมาจากคณะสงฆ์หมู่ใหญ่ ได้พระมา ๒๑ รูป

❖ ๒๑ รูป

เท่านั้นเอง

❖ ถ้าพระเจ้าตากนี่ก็ออกมาทำร้ายจากกรุงศรีฯ

อาตมานี้ออกมาขี้อึดเอง กับเงรอีกสอง

❖ พร้อมคำกันคำด่าและคติความตามมาด้วย

นั่นแหละออกมาเท่านั้นเอง แล้วก็พยายามพัฒนา มาจนกระทั่งมีหมู่มีกลุ่ม มีฆราวาส มีพุทธบริษัท มีทั้ง อุบาสก อุบาสิกา อุบาสก อุบาสิกา คือผู้ที่บรรลุนิพพาน

❖ แต่ให้เห็นพระเดชพระคุณไม่ค่อยจะเหมือนกับที่เขาทำฯ กันมาเลยอะ

ถ้ามันเหมือนมันก็เป็นอย่างที่มีมันเป็นนะลิ

❖ มันนะลิพระเดชพระคุณท่าน เขาก็ถึงว่ามันแปลก เพื่อนใจอะ

ก็แปลกไป มันแปลกที่มันเป็นดี จะเป็นไรไปเล่า พอได้ตามที่อาตมาพาเป็นแล้ว อาตมาก็ยืนยัน ทุกวันนี้ว่าของเรานี้เป็นกลุ่มหมู่ที่มีธรรม โดยมีธรรมไม่ได้บังคับ เป็นความเห็นเป็นความสมัครใจ ที่เขาเองยินดี มาปฏิบัติ ประพฤติแล้วก็ยอมมาลดมาละ จากคนที่รำที่ร่ายก็สละออกมาเป็นคนจน มาเป็นคนที่ไม่ยึด ไม่ติด มาเป็นคนที่มีศีล มีธรรม เบื้องต้นเลย ไม่มีอบาย ปิดอบายไม่มีอบายมุข จนกระทั่งเป็นชุมชนเป็นกลุ่มหมู่ ชุมชน ที่อาตมามีชาวอโศกอยู่ทุกหมู่ทุกกลุ่มอยู่ทุกวันนี้ มีกันอยู่ก็ทั่วๆ ประเทศ แต่ว่ามันก็ไม่มากไม่มายเท่าไรหรอก ก็มีหมู่ใหญ่ๆ ก็มีกันประมาณ แปดหมู่ เก้าหมู่ ลิขหมู่ประมาณนั้นเท่านั้น หมู่อื่นๆ ที่หมู่ไม่ใหญ่นักก็มีไปสี่สิบห้าสิบหกสิบอะไร

❖ สมมุติว่าพระสงฆ์สักเท่าไร พระนี้ พระเดชพระคุณ

ไม่มากหรอกมีอยู่ร้อยละ

❖ ไม่มากนัก ร้อยกว่าเอง

ร้อยละเอง นอกนั้นเป็นฆราวาส ฆราวาสก็บรรลุนิพพานได้ บรรลุโสดา สกิทา อนาคาได้

❖ ผมได้ยินว่าพระเดชพระคุณไม่ค่อยจะรับสมัครคน

มาบวชพระเลย

ไม่ง่ายๆ ไม่ใช่ไม่รับสมัคร รับสมัครอยู่ แต่ผู้มาสมัครก็ต้องมาทดสอบ มาปฏิบัติ ซึ่งพูดหลักเกณฑ์เดียวกันจบ แล้วก็ไม่มีเวลา เพราะฉะนั้นหมู่กลุ่มที่มาอยู่ พวกอาตมาอยู่กันอย่างสมัครใจ มาปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าแล้วเขาก็ได้มรรคได้ผลของเขา โอ้! เขาลดเขาละ แต่ก่อนนี้ติดอบายมุข ต้องเล่นไฟ ต้องกินเหล้า นี่เป็นเรื่องง่ายๆ นะ ต้องมาซื้อหอย ต้องมาแต่งเนื้อแต่งตัวอะไรตามโลกตามสังคม ต้องติดฟุตบอล ต้องติดอะไรต่ออะไรต่างๆ เขามาปฏิบัติแล้วก็เห็นจริง ลดละเลิกอย่างมีจิตวิญญาณที่จะต้องรู้ความจริง แล้วก็ล้างออกมาอย่างเห็นความจริง ล้างได้จริงแล้วนี่ถาวรนะ เพราะว่ากิเลสออกจริง แล้วก็มีความรู้ด้วยว่ากิเลสออกแล้ว มันพ้นทุกข์ มันสบาย เขาจะเห็นอารมณ์สุขจากการไม่ต้องไปเป็นทาสกิเลส มันเยี่ยมยอดกว่า เขาจึงมารวมตัวกัน มาเป็นหมู่กลุ่มกัน ก็เลยมีวัฒนธรรม มีวิถีการดำเนินชีวิต ในหมู่บ้าน ชุมชนชาวอโศกนี่ประกาศได้ พูดได้เลย ขออภัย ที่พูดไปแล้วก็เหมือนอวดตัวอวดตนเหมือนกับอวดอุตริมนุสธรรมนั่นแหละ อวดประกาศ หมู่บ้านชาวอโศกทุกชุมชน ทุกหมู่บ้านไม่มีอบายมุข ไม่มีทุกหมู่บ้านไม่มีอบายมุข ไม่มีคนสูบบุหรี่แม้แต่คนในหมู่บ้าน

❖ เห็นมีบางที่ก็ไล่ออกเหมือนกัน

ไล่ออกไม่เกี่ยวกับอบายมุขอะไร ก็จะมาละเมิด...

❖ มีเหมือนกันแต่ไล่ออกไป

ลึงไม้ตีเขาก็ให้ออกซิ ถ้าไม้ตีก็ต้องเชิญออกไป แต่ถ้าเผื่อว่าอยู่กันอย่างถูกต้องตามหมู่กลุ่มเขา ทั้งหมู่บ้านเขาไม่มี คุณมีคุณก็ต้องออกไปสิ เขาให้ออกเพราะฉะนั้นไม่มี เหล้าขวดหนึ่งก็ไม่มีในหมู่บ้าน เป็นหมู่บ้านที่มีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ หมู่บ้านนี้ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ผิดผิวเขาเมียใคร ไม่โกหก ไม่มีเหล้า ไม่มีกินเหล้ากินยา ไม่มี ศีล ๕ เป็นพื้นฐาน ศีล ๘ ก็มี ศีล ๑๐ ก็มี ฆราวาสนะที่มีศีลนี้

❖ แล้วพระเดชพระคุณไปดูเขาได้ตลอดเวลาได้อย่างไร

อยู่ด้วยกันก็รู้กันทั้งหมดแหละ ก็อยู่ร่วมกัน พวกเราเป็นสาธารณโภคิ อยู่กันอย่างพี่น้องเลย ทั้งชุมชน นะอยู่กันอย่างพี่น้องเป็นระบบสาธารณโภคิ

❖ พระเดชพระคุณสาธารณโภคิ ถาถามนิดหนึ่งอะ

คือมีทรัพย์ศฤงคารอะไร ก็เป็นของส่วนกลางใช้ร่วมกัน เงินทองใช้ของส่วนกลางร่วมกันทั้งหมดบ้านเลย

❖ มันเหมือนกับคอมมูน

เหนือชั้นกว่าคอมมูน

❖ เหนือกว่าอีกหรืออะ

เหนือกว่าเพราะว่าคอมมูนถูกบังคับ คอมมูนนี้เขาบังคับ อย่างคอมมิวนิสต์ที่ทำมาแล้วไม่สำเร็จก็เพราะว่าถูกกดขี่ข่มเหงน้ำใจ เขาไม่ได้ยินดี ไม่ได้สมัครใจ เขาไม่ได้เอาด้วย แต่บังคับเขาด้วยกฎ ด้วยหลักเกณฑ์ ด้วยกฎหมาย เขาก็ต้องจำนน เพราะฉะนั้นกดขี่ข่มกันมาได้เจ็ดสิบกว่าปีก็พัง

❖ แต่ของพระเดชพระคุณเอาด้านจิตวิญญาณ

ธรรมะ เป็นธรรมะที่จริง เขาบรรลุจริง เขาเห็นจริง เขาจำนนจริง เขายินดีที่จะมาจน เขายินดีที่จะมาร่วม เขายินดีที่จะมาสละเข้ากองกลางหมดเลย ทำงานฟรี ไม่ต้องเอาเงินเลย คิล ๑๐ เขาก็สบายยิ้มแย้ม

❖ แล้วมันแตกต่างกันยังไงพระเดชพระคุณ จิตใจของคอมมูนที่เขาใช้อำนาจรัฐ เขารณรงค์ให้ทุกคนให้ส่วนกลาง ไม่ให้มีการกดขี่...

ไม่ได้กดขี่อะไรมันบังคับตั้งแต่ให้ส่วนกลางแล้ว แต่ของเราไม่ได้บังคับให้ส่วนกลาง เข้าใจ..ยินดีที่จะให้

❖ เพราะฉะนั้นความสมัครใจ

สมัครใจ

❖ จิตสำนึก

ใช่ เป็นจิตสำนึกจริง ไม่ได้ถูกบังคับ เหมือนกับ

คอมมูน

❖ แต่ที่นี้มันก็ไม่ได้เยอะสิ พระเดชพระคุณ ถ้าเขาใช้อำนาจทั้งประเทศ มันได้จำนวนน้อย มันไม่ได้แก่ทั้งประเทศ หรือโลก ถ้าใช้อำนาจรัฐทีเดียว ใช้การเมืองทีเดียวก็จบ! ลงไปเลย

บังคับมันถึงไม่ถาวรไง อย่างเก่งก็ได้เจ็ดสิบกว่าปีนั่นไง ก็เลยออกมาหาอิสระใหม่ อิสระแล้วก็ไม่ล้างกิเลส ถ้าอิสระล้างกิเลสก็จะไปได้อีก ศาสนาพระพุทธเจ้านะ อิสระเสรีภาพ เพราะฉะนั้นถ้าจะประชาธิปไตยต้องอิสระเสรีภาพ อิสระเสรีภาพของพระพุทธเจ้า อิสระเสรีภาพอย่างชัดเจนเลย

❖ แสดงว่าเสรีภาพในประเทศต่างๆ ทั่วโลก ส่วนใหญ่ผู้นำทางจิตวิญญาณจะต้องลุกขึ้นมาก่อน มา นำทางจิตวิญญาณก่อน

ใช่

❖ แล้วทีนี้พระเดชพระคุณ สันติโสภณคุณโมกษธรรม นำมือบหรือนำการเมือง

พวกเราไม่ได้เป็นมือบ มือบคือกลุ่มไปเที่ยวได้ อลเวง จลาจล ไปเที่ยวได้ต่อต้าน ไปเที่ยวได้ทะเลาะเบาะแว้ง อะไรกัน แล้วมือบนี้เกิดความรุนแรงทั้งนั้นแหละ เรียกว่ามือบ

❖ ใจเย็นๆ ต้องเย็น ต้องเย็น

ต้องปลุกให้เย็น ร้อนนั่นแหละมือบ

❖ พระเดชพระคุณบอกว่าเอาเย็นๆ ก็สวนทางกัน

เราไม่ใช่มือบ เราไปแสดงทางความจริงเท่านั้นเอง ไม่ใช่มือบ ถึงขั้นมือบ มือบนั้นกล่าวหาว่ากัน เราพยายามไม่ให้เกิดมือบ ให้เกิดหมู่กลุ่มที่ไปต่อต้านเป็นโปรเทสต์ธรรมดา

❖ อย่างอหิงสา

อหิงสา อโหสิด้วย

❖ ต้องมีโอฬิตด้วยเธอ

ต้องมีโอฬิตด้วยโอฬิตหมายความว่าเราทำเราเราก็อภัย เราทำเราเราก็อภัย เราไม่ตอบโต้ เราอยู่ในรัฐธรรมนูญว่าไปต่อต้านอย่างสงบ เราไปต่อต้านอย่างสงบเลย สงบคืออะไร คือเราไม่ก่อความรุนแรง รุนแรงเลย ใครมาก่อความรุนแรงกับเรา คนมาทำร้ายเรา เราก็ไม่ตอบกลับ ไม่โต้ตอบไม่วิวาท ตำรวจก็มาจับเราไม่ได้ จับคนที่มาทำร้ายร่างกายเรา เราไม่ได้ทำร้ายร่างกายใคร เราไม่ได้วิวาท ไม่ได้โต้ตอบไม่ได้ไปทะเลาะกับเขา นี่เป็นความสงบ ผู้ที่ก่อความไม่สงบนั้นคือผู้ที่ไม่สงบ เรื่องของเขา

❖ แล้วครั้งที่แล้วนี้พระเดชพระคุณที่เข้าร่วมกันไม่ได้ไปทำมือหรือครับ

เราทั้งหมดกลุ่มเพื่อที่จะต่อต้านเราต้องการต่อต้านสิ่งที่ไม่ดีงาม พยายามไม่ให้เกิดความวิวาท ไม่ให้เกิดความรุนแรง อย่างแท้จริง ทำให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

❖ หมายความว่าเอาธรรมะไปนำมือแล้วจะได้ผลไหมครับ

ก็ได้ไหมละไปนำมืออีกทีหนึ่งก็ได้ผล เกิดความรุนแรงไหมละ

❖ มันอาจจะรุนแรงอย่างอื่นที่มองไม่เห็น

ไม่รุนแรง ไม่เกิดความรุนแรง ก็เห็นแล้วว่าไม่เกิดความรุนแรง อาตมาอยากจะทำอย่างนั้นว่าเหตุบ้านเมืองตอนนี้อยุดเลย

❖ สุดยอดอะไรครับพระเดชพระคุณ

เป็นสุดยอดเลย สุดยอดแห่งความเป็นประชาธิปไตยตัวอย่างในโลก

❖ พระเดชพระคุณต้องประกาศอย่างนั้นเลยทีเดียวแน่นอน มีของจริงยืนยัน

❖ ข้อเท็จจริงเลย เห็นยกมาดูได้ อะไรบ้างครับ

ข้อเท็จจริงก็คือต่อต้านแต่ไม่เกิดความรุนแรง ไม่

เกิดความวุ่นวาย งามจนกระทั่งเกิดทางจิตวิญญาณ มีอะไรก็ตามจนเกิดต้องสำรวจต้องระวังหมดเลย แม้แต่คณะรัฐบาลเก่า ก็ต้องสำรวจ สังวร ต้องเซ็นเซอร์ตัวเองพอสมควร มันชัดเจนเลยทุกคนก็ต้องระมัดระวังหมด ตกลงเลยการปฏิบัติ เป็นการปฏิบัติเอาดอกกุหลาบไปเสียบปลายปืน เป็นการปฏิบัติที่ประหลาดในโลกอะไรอย่างนี้เป็นต้น

❖ พระเดชพระคุณสนับสนุนการปฏิบัติอย่างนี้

ไม่ได้สนับสนุนการปฏิบัติ แต่เหตุการณ์มันเกิดมาอย่างว่ามันไม่เคยเกิดมา เกิดได้อย่างไร

❖ มันเป็นเรื่องที่เราสะสมมาเรื่อยหรือเปล่า

ใช่มันเป็นสิ่งที่สะสมขึ้นมาว่าทุกอย่างทำให้เกิดจิตวิญญาณ ก็บอกแล้วแม้แต่คณะรัฐบาลเองก็ไม่กล้าที่จะทำอะไรรุนแรงออกมาได้

❖ แม้มีอำนาจรัฐอยู่ในมือ แม้ท่านกำลังให้เครดิตท่านทักษิณ

ใช่ เราต้องให้เครดิตทักษิณ ความจริงถ้าเขาบ้าบิ่น บุ่มบ่ามนะ ป่านนี้ก็นองเลือด ต้องให้สิทธิความจริงของเขานี้เป็นสิ่งที่ดี

❖ เขาว่าเอาพ่อท่านเอาประกันเอาไว้อย่างนั้นหรือเขาก็ไม่กล้าทำว่่างั้น

มันมีส่วน เรายืนยันความจริงออกไปมากมาย จนกระทั่งความจริงนี้เราไปดันเอาไว้ให้เขาไม่กล้าที่จะละลาบละล้งออกมาได้ ถ้าละลาบละล้งออกมาเกินเขตหนึ่งนี้เขาก็จะพ่ายแพ้ จะเสียหายจะขายหน้า เพราะว่ามันมีมานะ มีความถือดีอยู่ ไม่อยากให้ขายหน้าอยู่เป็นกิเลสอีกชนิดหนึ่งของคน

❖ อย่างนี้พระเดชพระคุณช่วยทักษิณ ถึงออกมา

ไม่ได้ช่วย ช่วยอะไรละ ช่วยให้เหตุการณ์ดีของส่วนกลาง ไม่ได้ไปช่วยทักษิณ มาทำให้เกิดความเรียบร้อยขึ้นในส่วนกลาง

❖ **ให้เป็นพระราชปราชญ์ประชาชนหนักๆ นี่ไม่ให้เขาเป็น**

ก็ไม่ควรจะทำ ไม่ว่าใครก็ไม่ควรจะทำชั่ว ทำเลว ทำในสิ่งที่ไม่ดีทั้งนั้นแหละ แม้แต่โจรก็ไม่ให้เกิดการเลวร้าย ให้อยู่ดี นี่คือธรรมะ

❖ **แล้วเขาเชื่อท่านไหมครับ**

เขาไม่เชื่ออาตมาหรอก เขาเองก็มีมานะของเขา เขาก็เลยไม่กล้าเขาก็เสียท่าไม่ทำ เสียท่าไม่ทำเพราะฉะนั้นเหตุปัจจัยที่ซับซ้อนต่างๆ นี่มันเป็นตัวไปป้องกันไปต้านไม่ให้เขาไปละเมิดอันนี้ออกมา ถ้าชินละเมิดออกมาแล้วเขาจะเสียท่า อาตมาพูดได้แค่นี้อธิบายได้แค่นี้ แต่ความจริงมันซับซ้อนหลายชั้น

เหตุการณ์คราวนี้นี่จึงเป็นเหตุที่มันมีองค์ประกอบรวมทั้งหมดเลย ทั้งสถาบันในหลวงของเรา เรากมีส่วนที่อะไรต่ออะไรในนี้ด้วย เพราะมีเหตุการณ์ผสมผสานผสมผล มีทั้งวันที่ครองราชย์ ๖๐ ปี และก็มีกษัตริย์ของไม่รู้กี่ประเทศมาชุมนุม

❖ **ไม่เสียดายหรือครับกำลังให้สัมภาษณ์รายการผมเสร็จแล้ว วันที่ ๑๙ พอ ๒ ทุ่ม ชั่วโมงกว่าเอง โดนยึดซะแล้ว สันติอโศกเลยไม่ได้นำเสนอขบถบาทอะไรในช่วง ๒ อีกเลย**

ปัดไธ ก็เรียบร้อยนะดีกว่าเยอะแยะ

❖ **ก็ไม่ได้แสดงขบถบาทธรรมะ ก็ครั้งนี้มันได้โอกาสแล้วนี่ครับที่ได้แสดงพระเดชพระคุณครับ**

นั่นแหละคือธรรมะที่แสดงตัวเองแล้ว คือการที่จะออกมาแล้วไม่ได้ออกไป เราไม่ได้แสดงก็จะเป็นอะไรไปเล่า ไม่เห็นต้องแสดงธรรมอะไรเลย

❖ **แต่ธรรมะก็ปรากฏ**

เป็นธรรมะในตัว ธรรมะไม่ใช่ของคนโน้นคนนี้ ธรรมะไม่ใช่ของสันติอโศก ธรรมะไม่ใช่ของอาตมา ไม่ใช่ของผู้ใดผู้หนึ่ง

❖ **สรุปแล้วที่ว่ามาทั้งหมดเลยนี้ พระเดชพระคุณ**

ในฐานะเป็นผู้นำจิตวิญญาณสูงสุดของสำนักสันติอโศกทั่วประเทศไทย ที่ทำมาทั้งหมดนี้ พระเดชพระคุณนำสาวกบรรดาญาติธรรมทั้งหลายนี้เข้ามา ร่วมการเมืองครั้งนี้ จนถูกคณะ คปค.เอาไปนี้แหละ อันนี้มันเป็นพัฒนาการ มันเป็นพัฒนาการที่พระเดชพระคุณ สังคมและหมู่สงฆ์ ในประเทศไทยเห็นว่า พระสงฆ์ พระเจ้าควรจะต้องมาทำอย่างนี้หรือครับ

ถ้าเป็นพระสงฆ์หรือเป็นภิกษุที่มีคุณธรรมจริง ถึงเวลาอันควรก็มาทำ เวลาอันควรมาทำอาตมาเองมีสิทธิเป็นประชาชนคนหนึ่งในประเทศ อาตมาทำตามสิทธิ ถ้าบ้านเมืองมีอะไรต่ออะไรที่จะช่วยเหลือแล้วอาตมาก็มีสิทธิทำ เป็นแต่เพียงว่าแบ่งหน้าที่

ทีนี้พอเขาแบ่งหน้าที่กันอย่างที่เขาแบ่งเขาเข้าใจว่าภิกษุไม่มีหน้าที่ไปยุ่งกับการเมือง อาตมาว่าคุณแบ่งหน้าที่ผิด แต่ก็ไม่ได้ผิดหรอกถ้าเวลาราวที่สมควรจะทำ อย่างเช่นว่าการออกไปร่วมชุมนุมกันนี้ อาตมาไม่ได้ออกไปชุมนุมเพราะจะไปเล่นการเมือง จะไปรับหน้าที่การเมือง

❖ **ไปรับหน้าที่การเมือง**
ไม่ใช่

❖ **แล้วเข้าไปทำอะไรครับ**
เข้าไปทำหน้าที่ธรรมะ

❖ **เข้าไปทำธรรมะในการเมือง ไม่ได้ไปทำม็อบ**
ไม่ได้ไปทำม็อบ

❖ **เอาธรรมะไปในม็อบ**
คุณได้คำตอบของหัวข้อนั้นแล้ว

❖ **ธรรมะเป็นทำม็อบ จะไปเปลี่ยนทำม็อบให้เป็นธรรมะ แล้วสำเร็จไหมครับ**

ก็สำเร็จ ไม่ได้เกิดความร้อนแรงถ้าเกิดความร้อนแรงมันเป็นเรื่องจริง ก็บอกแล้วว่าไปต้านไม่ให้เกิดการจลาจล ไม่ให้เกิดความวุ่นวาย

❖ ก็ไม่เป็นมือบ แล้วผลก้อมือบโอเค แต่ว่าผลแก่จิตใจในผู้ปกครองเป็นยังไง พอท่านออกไปแล้วท่านรู้สึกอย่างไร

ใคร...ผู้ปกครอง

❖ ผู้ปกครองก็เช่นทุกชนิดอย่างนี้ ท่านออกไปเขาก็บอกว่าทำใหม่พอมานด้วย เขาว่าเป็นพวกเดียวกัน ให้จบประมาณ

คุณว่าอะไรนะ เป็นพวกเดียวกัน

❖ ก็สังคมเขาว่าอย่างนั้นตอนแรกๆพระเดชพระคุณว่าเป็นพวกเดียวกันหรือ เป็นคนไทยเหมือนกัน เป็นพวกเดียวกันที่ไหนละ

❖ เห็นว่าใช้คุณหญิงน้อยไปวิ่งลอบบี้ไม่ให้ออก

ก็นั่นแหละก็ยังขัดเลยไม่ได้พวกเดียวกัน ถ้าพวกเดียวกันคุณหญิงน้อยไปลอบบี้ก็เสร็จนะสิ

❖ แสดงว่าไปวิ่งลอบบี้แล้วไม่ยอมนี้ก็ได้ไม่ได้เป็นพวกเดียวกัน พระเดชพระคุณนี้เอาคำตอบพิเศษจริงนะครับ

ก็ไป อาตมาก็บอกว่า ก็ทำเท่าที่อาตมาทำได้ อาตมาก็ไม่ได้ไปยินดียินด้วยอะไร อะไรที่จะให้ไปทำอะไรอย่างนั้นนะ ก็เอาเถอะ ก็จะไปเปิดโปงอะไรมากมายเกินไป

❖ ก็ของจริงก็ต้องบอกประชาชนบ้าง

ก็บอกว่าไม่ได้ไปร่วมอะไร อาตมาก็ทำในสิ่งที่ควรทำ ถ้าอาตมาเห็นดีเห็นด้วยแล้วจะออกมาอยู่ในฝ่ายของพันธมิตรประชาชนทำไม่ประกาศฝั่งชัดเจนอยู่แล้ว ประกาศฝ่ายชัด อาตมาก็มาช่วยฝ่ายนี้ ถ้าจะพูดกันง่ายๆ แต่อาตมาไม่ได้ไปเล่นการเมืองฝ่ายอะไรหรอก อาตมาไปซ่อนเชิง ไปเอาธรรมะเข้าไปใส่ ไม่ว่ากัน เทคโนโลยีก็เทคโนโลยี ไม่ว่ากัน เพราะจริงๆ แล้วความเป็นกลางต้องเลือกเข้าข้างคนดี

❖ มัชฌิมานี้แปลว่าข้างถูก

อาตมาพิมพ์หนังสือความเป็นกลาง พิมพ์แจกไปแล้วหลายหมื่นเล่ม

❖ เป็นกลางสถานการณ์นั้นต้องอย่างนั้น

ต้องเข้าข้างคนดี ความเป็นกลางต้องเข้าข้างคนดี ความเป็นกลางคืออยู่เฉยๆ คือความเป็นกลางกับความเป็นใจ ไม่รู้ว่าอะไรดี อะไรชั่ว เดินเพื่อไม่รู้เข้าข้างใคร รู้ว่าอันนี้ดี รู้ว่าอันนี้ไม่ดี แต่ก็กลัวพวกไม่ดี พวกไม่ดีมันจะทำร้ายเราบ้าง ดีหัวเราบ้าง ก็กลัวมันจะทำอะไรเอา ก็กลัว

❖ รักสันติ

เอาตัวรอด ไม่ได้รักสันติหรอก เอาตัวรอด เพราะฉะนั้นความเป็นกลางเราต้องเข้าข้างคนดี จำไว้เลย

❖ ต้องเข้าข้างคนดี

ความเป็นกลางผู้จะรู้ความเป็นกลางนั้นต้องมีปัญญา ถ้าไม่มีปัญญาก็ไม่รู้ว่ามันจะไปอยู่ข้างดีข้างชั่วอย่างไร

❖ สมมุติในธรรมจักรนี้บอกมัชฌิมาว่า ธรรมจักกัปปวัตตนสูตรบอกว่าทางสายกลาง

คุณอย่าไปเอามัชฌิมาของธรรมจักรมาพูด กามสุขัลลิกานุโยคกับอตตกิลมณานุโยคนี้ มัชฌิมานี้หมายความว่าศูนย์ หมายความว่า ตรงกลาง คุณจะไต่ไปทางอตตาทหรืออตตกิลมณะ ทุกข์เพราะอตตาท หรือคุณจะมาหลงระเห็จสุขัลลิกะซึ่งมันเป็นความหลงกลีกละแปลว่าความหลง สุขหลงทางกาม คุณจะหลงทางกามหรือคุณจะหลงทางอตตาท ตกลงจะไปทางไหน จะเทคโนโลยีข้างไหน ไปข้างไหนคุณยังไต่ คุณยังมีอันตาคือมีข้างเหลืออยู่ คุณไม่จบลงตรงกลาง คุณกามเหลืออยู่คุณก็ไม่ใช่ตรงกลาง คุณอตตาทเหลืออยู่ คุณก็ไม่ใช่ตรงกลาง คุณหมดกามหมดอตตาท นี่คือมัชฌิมา คือตรงกลาง คือนิวตรอน คือไม่บวกไม่ลบ ไม่มีข้างไหนแล้วไม่มีไซด์ไหนแล้ว

❖ มัชฌิมานี้หรือ

❖ **ต้องล้มมาทูล**

ต้องล้มมาทูล ว่านี่คือปฏิบัติการลดทอนให้มากให้หมดได้อย่างไร ถ้าหมดทอนหมดตัดตา นั่นคือกลาง คืออุเบกขา คือเฉยกลางๆ ไม่บวกไม่ลบ ไม่ไปไม่มา เฉยๆ กลางๆ ว่างๆ มีปัญญาว่ามันเป็นยังงั้นมันไปข้างกาม มันไปข้างอัตตาของคนอื่นหรือเปล่า คือเราหมดเกลี้ยง ไม่มี เป็นกลาง

❖ **อย่างพวกเราที่ออกไปก็ไม่ได้หมดกิเลสตัณหา อย่างใดเลยนะที่ออกไปนี้**

ไม่หมดก็มีปัญญารู้แล้วเราก็กุณเฏมอยู่ด้วย ไม่มีปัญหาอะไร

❖ **พระเดชพระคุณก็คอยคุมอยู่**

ใช่ เราก็ดูแลแนะนำและทุกคนก็ไว้อาตมา และอาตมาก็แนะนำควรทำอย่างนั้นอย่างนี้เหมือนกับเวลาออกรบ แม่ทัพก็ต้องมีความศักดิ์สิทธิ์ สามารถที่จะคุมเกมได้

❖ **แสดงว่าที่ผ่านมามีทั้งหมัดนี้พระเดชพระคุณนำสูง สุดเลย โดยเฉพาะด้านจิตวิญญาน**

ใช่ นำขบวนพวกอาตมา

❖ **แล้วเขาเชื่อพระเดชพระคุณไหมครับ**

ก็เชื่อไหมละ แต่อาตมาไม่ได้บังคับเขา อาตมาก็แนะนำส่วนควรไม่ควร คนอื่นๆ นิดๆ หน่อยๆ ก็มี

❖ **ทีนี้พระเดชพระคุณไปสร้างสิ่งนี้ขึ้นมาใหม่ในมิติของการเมืองไทย คือมีพระไปในมือนี่ มันเลยกลายเป็นเรื่องใหม่ขึ้นมา**

มันแปลกดีนะ

❖ **ครั้งหน้ามันก็จะมีย่างนี้ขึ้นมาอีก เป็นการสร้างวัฒนธรรมทางความเคลื่อนไหวทางการเมืองที่มีธรรมะมาต่อ ยอด ตรงนี้แหละมันเป็นสิ่งใหม่ที่ทำหาย**

❖ **เขาก็กังวลว่าพิจารณายู่**

อาตมาก็บอกแล้วใจเมืองไทยเป็นนิมิตใหม่ จับประเด็นวิกฤติคราวนี้ได้ว่าเป็นวิกฤติพระชาตคุณธรรม ผู้บริหารชาตคุณธรรม ชาตธรรมะ เมื่อชาตคุณธรรมแล้วก็ให้ธรรมะเข้ามาจริง ๆ มันก็ถูกต้องแล้วนี่ มันก็ดีแล้ว ที่สำคัญขอให้เป็นธรรมะจริงแล้วกัน อย่าให้เป็นธรรมะหลอก เป็นธรรมะลวง

❖ **พระเดชพระคุณก็พูดได้ พระเดชพระคุณพูดเอง ทำเอง บางคนเขาอาจจะบอกว่าไม่ดีก็ได้**

เขาก็บอกว่าไม่ดีก็ไม่ใช่ไร แสดงความเห็นก็เป็นธรรมดา มันมีความเห็นต่างได้ คนเห็นกงจักรเป็นดอกบัวก็ได้ คนเห็นดอกบัวเป็นดอกบัวก็ได้ ไม่มีปัญหาอะไร

❖ **สรุปในช่วงท้ายๆ นี้คณะ คปค.มาเป็นคณะ คปช. มาเป็นรัฐบาลเฉพาะกาล นำโดย พลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ มีสถานะบัญญัติทั้งหมดนี้พระเดชพระคุณคิดว่า ถูกหรือผิดอย่างไร จะแก้ปัญหามาได้หรือไม่**

อาตมาตอบไม่ได้ว่าจะแก้ปัญหามาได้หรือไม่ตอบได้แต่เพียงว่ามันดีขึ้น แต่ที่นี้อาตมารับรองไม่ได้ว่ากิเลสมันจะออกฤทธิ์ออกเดชมากแค่ไหนในคนที่กำลังเป็นตัวจักรที่ทำงานคราวนี้ กิเลสจะเกิดได้แค่ไหน ไม่สามารถไปหยั่งรู้ได้ โดยเฉพาะผู้ที่มีอำนาจสูง อำนาจใหญ่ อำนาจบริหาร ตัวหลักๆ เขาจะมีกิเลสแค่ไหน ถ้ากิเลสของเขามาก มันก็ไม่ได้ดี ถ้ากิเลสเขาไม่มาก ไม่ดันทุรังต่อต้าน ทั้งๆ ที่เขาเห็นความต่อต้านในกิเลสเป็นพิษเป็นภัยอยู่ เป็นตัวอย่างที่ควรจะต้องสังวรกันให้มากๆ

อาตมาขออย่าอีกว่าคนเราไม่ได้ขาดความรู้ไม่ได้ขาดความสามารถไม่ได้ขาดความจริงใจ แต่มีกิเลสไม่ลดกิเลสเพราะฉะนั้นแก้ปัญหอะไรไม่ได้ คนจะปล้ำข่มขืน คนจะคอร์รัปชั่น คนจะโกง รู้ทุกคนว่ามันชั่วแต่กิเลสบังคับให้เขาทำ กิเลสเป็นตัวการใหญ่ไม่ใช่ที่ความรู้ คนเรามีความรู้มาเท่าไรก็ได้ แต่กิเลสมันเป็นตัวเก่ง

กว่าความรู้

❖ **อันนี้สรุปมาตั้ง ๒-๓ พันปี ยังทำไม่ได้เลย**
ถูกแล้ว ก็ต้องทำให้ได้ซิ ก็ต้องลดกิเลส

❖ **ก็พระเดชพระคุณทำได้ พระเดชพระคุณลงไป**
ดูแลม็อบเลย ม็อบนั้นก็โอเค อย่างนี้น่าจะเป็น
ผู้นำพัฒนาเอง

ก็ลงมาช่วยกัน ช่วยกัน

❖ **น่าจะเป็นผู้นำพัฒนาเอง**
ใครให้อาตมามานำรัฐบาล มากไป มากไป

❖ **หมายถึงว่า ม็อบนี้ลงไปทำเองก็สำเร็จ เลยคือ**
สมมุติ

ไม่แรงไม่สำเร็จ มันจะเป็นการยกย่องมากเกินไป
ต้องคนละไม้คนละมือ

❖ **แล้วจะเปิดโอกาสให้พระสงฆ์ พระเจ้ามีสิทธิลง**
เลือกตั้งด้วย มีอะไรด้วย ให้ความคิดเห็นด้วย พระ
เดชพระคุณว่าไม่ดีหรือครับ น่าจะให้พระมีบทบาท

อย่าเพิ่งไปถึงขนาดนั้นเลย ขนาดนี้ก็อย่าแหย่อยู่แล้ว
คนก็ว่ากันทั้งบ้านทั้งเมืองอยู่แล้ว อย่าเพิ่งให้อาตมา
ไม่มีที่อยู่เลย ไม่มีแผ่นดินจะอยู่เลย

❖ **พระเดชพระคุณฟังคำถามนะครับ พันตำรวจโท**
ทรงศักดิ์ เข้าปราณี จากจังหวัดระยอง ท่านโพธิ์รักษ์ดี
มากๆ สำนักท่านอยู่ที่ไหนจะได้ไปนมัสการท่าน ชอบ
ท่านจันทร์ด้วยและติดตามรายการตลอดจากราษฎร
อยากทราบ่ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว และการทำดี
และลบล้างความชั่วหรือไม่

คุณยงยุทธจาก กทม.ถามพ่อท่านว่าคนปัจจุบัน
เชื่อวิทยาศาสตร์ ไม่เชื่อการเวียนว่ายตายเกิด จึง
ไม่กลัวบาป ทักษิณคงเชื่ออย่างนี้

ขอตอบอันนี้ ที่บอกว่าคนปัจจุบันเชื่อวิทยาศาสตร์
ดิลิ...พุทธนี้เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ ของ
ศาสนาพุทธนี้เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณที่

พิสูจน์ได้ มีญาณที่เข้าไปหยั่งรู้ความจริง หยั่งรู้บาป รู้
บุญ รู้กุศลจิต เป็นวิทยาศาสตร์ฆ่ากุศลจิตถูกตัวมัน
เมื่อคุณไม่ศึกษา คุณก็ไม่มีทางที่จะได้วิทยาศาสตร์
ทางจิต

❖ **จาก นครศรีธรรมราช คุณกิตติ พระสงฆ์เริ่มมีวิธี**
การหาทรัพย์และสะสมทรัพย์และมีทรัพย์จนกระทั่ง
ยึดติดกับทรัพย์ที่มีอยู่ในขณะฐานะสงฆ์ จนเกิด
ปัญหาใหญ่โต อ้างว่า เป็นการทำให้ญาติโยมสร้าง
สมบารมี ยกเรื่องบุญเป็นข้ออ้าง ถามพ่อท่านว่า
แนวทางนี้ถูกต้องตามแนวทางพระพุทธศาสนาหรือไม่
กทม.คุณจ่านงค์ ถามว่าเราเป็นชาวพุทธ
เลื่อมใสชาวสันตติโคก ไปทุกสำนักเช่นธรรมกาย
แต่ชาวพุทธทำอย่างนี้ได้หรือไม่ ท่านมีญาติธรรม
เท่าไรในประเทศไทยเพิ่มขึ้นหรือไม่อย่างไร

แล้วก็สุดท้าย คุณเล็กจาก กทม.ถามว่าพระที่
นำชาวบ้านเช่นไปทำประชานิยมเช่นหลวงพ่อคุณ
มาเจิมอะไรต่างๆ เป็นการหลงผิดหรือไม่อย่างไร
พระเดชพระคุณหมดเวลา ตอบสั้นๆ กราบนิมนต์ครับ

ความเห็นต่างมันหลากหลาย ก็ช่วยกันแล้วกัน
พากเพียรกันไป คนผิดทำผิดเป็นกรรมของคนผิด กรรม
ไม่มีใครสามารถที่จะไปแบ่งของใครไปแย่งของใครได้
กรรมเป็นความจริง คนที่ทำผิดเดินหลงผิดเขาก็เป็นผิด
กรรมเป็นสัจจะ เป็นความจริง ใครทำกรรมดี กรรม
ชั่วมักเป็นของคนนั้นเป็นกัมมัสสกตา เป็นความตรัสรู้
ของพระพุทธเจ้า คนเชื่อกรรมเชื่อวิบากและเป็น
ของจริง

คนเรามีกรรมเป็นทรัพย์ คุณมีเงินแสนล้านกอด
เอาไว้ ตายแล้ว วัตถุนั้นก็ไม่ไปมันไม่ไปกับคุณ คุณจะ
ไปกอดเอาไว้แสนล้านยังงั้นมันก็ไม่ไปกับคุณ แต่กรรม
คุณไปโกงมา คุณได้กรรมที่โกง โกงแสนล้านนะบาป
มหาศาล คุณโกงคุณได้บาปอันนั้นไปด้วย ตายไปคุณ
ไม่ได้แสนล้านไป จะตายก่อนหรือตายหลังก็ตามแต่
กรรมเป็นสัจจะ ส่งไม่ได้ แบ่งไม่ได้ สอนกันมาผิดหมด
เลย เหมันก็พังไปแล้วส่งไม่ได้ แบ่งบาปแบ่งบุญไม่ได้
อาตมามีบุญอยู่ขณะนี้คุณแบ่งเอาไปเลย นี่ยังไม่ตายก็
ยังแบ่งไม่ได้

❖ **แบ่งผมไม่ได้เธอ**

แบ่งไปเลย เต็มใจให้ แบ่งเอาไปได้ไหม ยังไม่ตายนะ แล้วตายไปแล้วอยู่บ้านเลขที่เท่าไรยังไม่รู้เลยจะดันส่งไปให้คนตาย แบ่งยังงั้นนะ

❖ **พระเดชพระคุณทำให้ท่านผู้ชมรู้สึกทำไมสุดโต่งไป**

ไม่สุดโต่ง เอาความจริงมาพูด เขาทำผิดกันมาอาตมาก็บอกว่ามันผิดอย่าไปทำเลยเพราะอย่างนี้แหละ ขยายบุญกันแล้วก็โลกโมโหสิ้น

❖ **มันเข้ากับประชานิยมเลย**

โห และทะเลเลย พระพุทธเจ้าท่านทิ้งสมบัติ ไม่ให้ไปหอบไปหวง เป็นอามิสบอกขยายบุญนี้

❖ **เขาบอกสันตติโคกนี้อ้างเอาเงินมาไว้ที่ส่วนกลางให้หมดแล้วท่านเป็นเจ้าของสำนัก**

ส่วนกลาง อาตมาไปอยู่อะไรกับส่วนกลาง ส่วนกลางนี้ของส่วนรวมทั้งหมด

❖ **พระเดชพระคุณเป็นเจ้าของสำนักนี้**

เจ้าสำนักอาตมาก็ไม่ได้มานั่งสั่ง เอาเงินนั้นมาเข้ากระเป๋่า บอกตรงๆ คนที่ทำบุญมานั้นนะ อาตมาเองเงินที่คนทำบุญมานั้นนะ อาตมาจะไม่เอามาใช้

❖ **จัดการกันอย่างไรครับ**

ฆราวาสเขาจัดการกันเรื่องเงิน อาตมาไม่เคยจัดการ

❖ **ไม่มีการคอร์รัปชันภายใน**

จะคอร์รัปชันหรือไม่ก็เรื่องของญาติโยมที่เราไว้ใจกัน แล้วก็ทำกันไป ซึ่งมันก็ไม่เคยเกิดเรื่องอะไร

เงินนี้ถ้าเขาทำบุญมา อาตมาบอกความจริงว่าอาตมาจะไม่เอาไปซื้อทองฟฟักินแม้แต่ส่วนตัว ถ้าจะบาตเจ็บอาตมาป่วย อาตมาจะไม่ใช้เงินที่มาบริจาค แวนตาอาตมาจะใช้ถ้าใครไม่มาทำแวนตาให้ใช้ อาตมาก็จะไม่เอาเงินที่เขามาริจาคให้อาตมานี้เอาไปซื้อแวนตา

❖ **อย่างนี้สุดโต่งไปหรือเปล่า**

ไม่โต่ง อาตมามีคนแย่งทำด้วยแวนตานี้ พูดตรงๆ อาตมาจะใช้อะไรอย่าไปบอกเขียวนะเขาจะแย่งกันมาทำ ไม่ต้องกลัวหรอก ขอให้ตนเองทำให้คนอื่นเขารู้ว่าคุณไม่เอา คุณไม่เอานี่เขาอยากให้

❖ **อยากได้แต่ก็ไม่ให้**

เราไม่เอา เขายังยึดเยียดให้ ไม่ต้องห่วง

❖ **เหมือนทักษิณหรือเปล่า**

ไม่เหมือนหรอก นั้นก็อยากเอา แล้ววางเล่ห์เหลี่ยมเอา แล้วจะไปได้อะไรเล่า

❖ **เอาธรรมะถึงทักษิณหน่อยจบ อยากจะให้เขาฟังบ้าง เป็นบทเรียนของคนที่ยึดด้วย**

ได้ ก็บอกว่าต้องระลึกถึงกรรม กรรมเป็นของจริง ถ้าเรารู้ว่าสิ่งที่ทำเป็นบาปเป็นชั่วอย่าทำเลย ทำแล้วมันเป็นของจริงจะไม่เอาก็ไม่ได้ จะไปแบ่งให้ใครก็ไม่ได้ ทำแล้วบอกเราไม่เอา ก็ไม่ได้ กรรมเป็นของจริง ขอให้เชื่อเถอะ พระพุทธเจ้าสอนกัมมัฏสสกลาธธา ครัทธาว่าเป็นกรรมของตน ตนเป็นทายาทของกรรม รับมรดกของกรรมที่ทำ เราทำชั่วก็ต้องเอา เราทำดีก็ต้องเอา เป็นทายาทของกรรมของเราเอง พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้

❖ **ท่านผู้ชมครับกำลังสัมภาษณ์กันดูเดือดแล้วก็เผ็ดมันจริงๆเลย ระหว่างธรรมะประยุกต์กับธรรมไม่ประยุกต์ ผมคิดว่าการสนทนาแบบนี้ น่าจะเป็นประโยชน์สำหรับบ้านเมืองอย่างแท้จริง ของจริงๆเลยเอามาว่ากัน แล้วท่านผู้ชมตัดสินเอาเองว่าถูกว่าผิดอย่างไร จะนิยายไหน จะนานาสังวาสอย่างไร ท่านผู้ชมตัดสิน พระพุทธเจ้าบอกอย่างนั้น**

กระผมขอกราบขอพระคุณพ่อท่านที่เมตตามาร่วมรายการกับเรา และกราบขอบคุณท่านผู้ชมทั้งหลายที่ชมรายการนี้ และผู้ที่มาร่วมในห้องส่งทุกท่าน วันนี้หมดเวลาต้องกราบลาก่อน

นโมพุทธานะ สวสดีครับ

๓

เชื่อว่าไม่มีวันตาย เพราะ...



๑. เสนาส่งมอบและบริหารหาได้สำนักผลิต



๒. คนที่เกียติยศหักฉันทสสมสนับสนุนระบบทักษิณ



๓. พี่น้องหน้าอย่างมอมเมาประชาชนไม่เปลี่ยนแปลง



๔. รัฐบาลใหญ่ ที่ไม่พอใจให้ การศึกษาประชาธิปไตยแก่ประชาชน.

วิศกร
ทก. ๖/๕๕

สี่^{ต้น}ชีวิต สมอ.

เส้นทางสายเก่า
ขี้เมา เป็นทาสบุหรี
สู่เส้นทางสายใหม่
ไม่มีอบายมุข
สุขใจในศีลห้า
รังสรรค์งานศิลป์สื่อธรรม
อย่างเบิกบานใจ

แสงศิลป์ เดือนหงาย

• ผู้อยู่เบื้องหลังพุทธศิลป์

◆ วัยเด็กที่แสนเศร้าและเหงา

ผมเป็นพี่คนโต มีน้องอีก ๓ คน เติบโตมาท่ามกลางความไม่ค่อยลงรอยของพ่อและยาย พ่อค่อนข้างดุ เมื่อมีปากเสียงกับแม่หรือไม่พอใจยาย ก็จะมาลงที่ผมเป็นส่วนใหญ่ ท่านอาจจะคิดว่าผมไม่รู้เรื่อง แต่ผมรู้เรื่องทุกอย่าง

วัยเด็กจึงเป็นวัยที่ผมรู้จักแต่ความเศร้า ผมถูกพ่อตีมาก จนขาดความเชื่อมั่น ไม่กล้าจากเด็กที่ความจำดี เรียนดี สอบได้ที่ ๑ ทุกปี สอบข้าม (pass) ชั้น สุดท้ายเมื่อเรียนชั้นมัธยม ผมเลิกแต่ว่าสอบให้ผ่านๆ ไปเท่านั้น

ผมรักแม่และยายมาก รู้สึกมีความสุขเมื่อได้อยู่กับยาย แต่ความสุขของผมก็มีนิดเดียว ก่อนยายเสียชีวิต พ่อเรียนจบม.ศ.๓ แม่ก็เสียชีวิตไปอีกคน ผมจึงเป็นคนเจี๊ยบๆ ชอบอยู่คนเดียว ชอบดูท้องฟ้า และชอบวาดรูป ซึ่งทดแทนความเหงาและเศร้าได้ดี

◆ เมารักแล้วเมาเหล้า

จบม.ศ.๓ พ่อให้ผมไปสมัครเป็นนักเรียนนายสิบ พ.ว.ต. (พร้อมรบเวียดนาม) รุ่น ๑ จบแล้วผมรับราชการเป็นทหารอยู่ ๕ ปี ผมคงขาดความรักในวัยเด็ก ช่วงรับราชการพบรักกับรุ่นพี่ ผมทุ่มหมดตัว แต่ผมอกหักถึงขนาดคิดฆ่าตัวตาย ก็ทำได้แค่ทำร้ายตัวเอง

ผมแสวงหารักจากผู้หญิงอีกหลายคน แต่ก็มีเหตุที่ทำให้เราต้องจากกัน ผมจึงเริ่มดื่มเหล้า เพราะทดแทนความเหงาและความเจ็บปวดจากความรักได้ แม้จะชั่วครวาก็ตาม สุดท้ายผมก็กลายเป็นคนติดเหล้า เงินทองที่หามาได้ หหมดไปกับการกินเหล้ากับเพื่อนฝูงทุกวัน

วันหนึ่งผมได้เจอกับท่านสุทธาโน ซึ่งเป็นน้องชายของเพื่อนผม ตอนนั้นท่านเป็นฆราวาส มากับพี่ชาย เห็นผมทุกข์มาก ก็พูดกับผมว่า “อย่างนี้ต้องไปหาพ่อท่าน” ผมแวบขึ้นมาเลย ทั้งๆ ที่ผมไม่รู้จักพ่อท่านมาก่อน แต่ผมก็มีมโนภาพของพ่อท่านเกิดขึ้น

ออกจากทหาร ช่วงหลัง ๑๔ ตุลา ๑๖ ผมไปทำธุรกิจค้าเสื้อผ้าและด้านโฆษณา ได้พบและแต่งงานกับแม่บ้านในช่วงนี้ เธอเป็นผู้หญิงที่ดีมาก เรามีลูกด้วยกัน ๓ คน ผมทำงานหาเงินหาเงินค่าจุนเจือชีวิต



ชีวิตผมมีทั้งตกต่ำสุดๆ ไม่มีเงินขนาดต้องไปอาศัยเพื่อนอยู่ในสลัม และขึ้นสุดๆ มีรายได้เดือนหนึ่งเป็นหลักแสน แล้วผมก็ได้เห็นสังฆกรรมว่า ยามผมตกทุกข์ได้ยาก ไม่มีใครสนใจผม แต่ยามผมมั่งมีเพื่อนฝูงมากมายร่วมดื่มกับผม แล้วผมก็ตัดสินใจเลิกเหล้าตั้งแต่นั้น

◆ อยู่กับอบายมุขแต่ใจแสวงหาธรรมะ

แม้ผมจะติดเหล้า แต่ก็แสวงหาธรรมะไปฝึกนั่งสมาธิที่วัดปากน้ำ และอีกหลายๆ แห่ง ต่อมาก็เกิดความรู้สึกว่ากินเนื้อสัตว์เข้าไปแล้ว

หมั่นความมาก ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น พระก็ให้คำตอบไม่ได้ ท่านว่าผมคิดไปเอง หลังจากนั้นก็พบคนทรงอรหันต์จิ้ง เขาแนะนำให้กินเจ ถูกใจผมมาก ผมเลิกเนื้อสัตว์ทันที ไม่นานก็มีคนพามากินอาหารมังสวิวัตินที่หน้าสันติอโศกในปี ๒๕๓๒ กินเสร็จผมก็เดินเข้ามาในวัด ได้คุยกับพระ ได้กราบพ่อท่านและท่านติกขวิโร ตอนนั้นพ่อท่านครองผ้าขาว ผมรู้เลยว่าได้พบกับพระที่ผมแสวงหาแล้วที่นี่

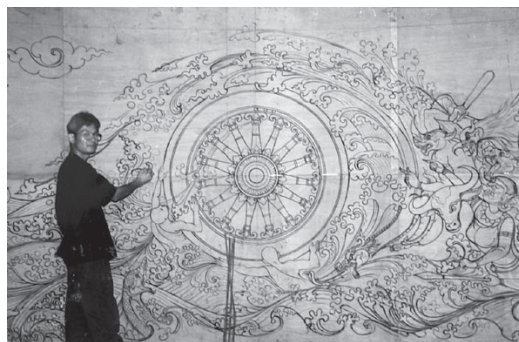
◆ ประสบการณ์ในเส้นทางธรรม

หลังจากนั้น ผมมาฟังธรรมที่สันติอโศกเป็นประจำ พาลูกสาวมาเรียนพุทธธรรม วันอาทิตย์และอยู่กลุ่มฟังตนเอง เขาเห็นดีด้วยก็คุยธรรมะกันสองคนพอถูกได้ดี ผมอยากทดแทนบุญคุณของวัดบ้าง มีอะไรที่ผมพอช่วยได้ผมก็ช่วย ต่อมาผมได้รับเลือกเป็นผู้รับใช้กลุ่มผู้ปกครองนักเรียนพุทธธรรม ในช่วงนั้นมีการระดมทุนเปิดบริษัทแต่ชีวิต ผมก็เอาหนังสือและเทปธรรมะจากธรรมทัศน์สมาคมไปขายที่จตุจักร เพื่อหาทุนให้บริษัท ต่อมาก็ร่วมก่อตั้งบริษัทแต่ชีวิต และชวนแม่บ้านมาทำงานที่นี่ด้วย

ช่วงนั้นมาอย่างสุดๆ เลย พื้นฐานทางธรรมะยังไม่มากพอ ทำอะไรก็จะสุดโต่งแข็งไป ยึดติดเกินไป เป็นความดีที่ไม่อนุโลมกับผู้อื่น อะไรที่พระเทศน์ว่าดีก็ทำหมดและอยากให้คนอื่นทำด้วย ปฏิบัติธรรมแบบก้าวกระโดด สุดท้ายตัวเองก็แรง ทำได้ประมาณ ๓ ปีก็เลยออกจากแต่ชีวิต แต่แม่บ้านก็ยังทำอยู่

◆ สู้งานเขียนหน้าปกเสาคิดอะไร

ออกจากแต่ชีวิตก็ไม่คิดออกไปทำงานข้างนอก จึงเข้าไปช่วยช่วยเขียนหน้าปกและวาดการ์ตูนในหนังสือดอกบัวน้อย ช่วยขายคุปองที่ ชมร.จตุจักร ออกแบบปกหนังสือ





● พระพุทธรูปปางตรัสรู้



● ประติมากรรมพระวิหารฯ สันตติโคก



ต่างๆ ของอโศก ออกแบบ
โลโก้บางองค์กรของวัด ก็
อาศัยที่มีพื้นฐานทำงาน
บริษัทมาก่อน ต่อมาก็ช่วย
เขียนภาพการ์ตูนประกอบ
ธรรมะในเราคิดอะไร และ
ภาพหน้าปกเราคิดอะไร
โดยพ่อท่านจะให้ชื่อฉบับมา
แล้วผมก็มาคิดเองว่าจะ
วาดภาพแบบไหน

หลังจากนั้นพ่อท่าน

ให้ออกแบบประติมากรรม

พระวิหารฯ สันตติโคก ซึ่งตรงนี้ผมคิดเป็นปี
เพราะไม่รู้ว่าเอาอะไรไปเสนอท่าน ความรู้
เราก็แค่นี้แหละ เมื่อท่านให้โอกาส ผมก็ตั้งใจ
ทำเต็มที่ แรกๆ ก็ยังไม่ค่อยชัดเท่าไร เช่น
เวลาเขียนซีลธรรมจักร ทำไมต้องมีลิ้นห้ำ
ด้วย ทำไมพญานาคต้องมี ๗ เศียรด้วย ยังง
ตัวเองเลยนะ ไปๆ มาๆ ก็อ้อ...ต้องทำอย่าง
นี้นะ คือ จรณะ ๑๕ คือ โพชฌงค์ ๗

◆ ประติมากรรมในทางธรรม

คือพระพุทธรูปปางตรัสรู้ที่อยู่ตรง
พญานาคเจ็ดเศียร บนพระวิหารฯ นิ้วสามนิ้ว
ที่ยกขึ้นนั้น สื่อถึงความรัก I love you
พระพุทธเจ้าท่านมีความรักที่บริสุทธิ์ต่อมวล
มนุษยโลก ผมต้องการสื่อถึงความรักของพระ
โพธิสัตว์คือพ่อท่านด้วย ตอนนั้นมีบางอย่างที่
ให้ผมออกแบบอย่างนี้ แต่ผมไม่รู้ มาอ้อ...
ตอนหลัง ผมไปค้นตำราพบว่าปางนี้เป็นปาง
โอวาทปาติโมกข์ แต่ท่านยกสองมือ ปางนี้สื่อ
ถึงคำสอนของท่านไม่ทำความชั่วทำแต่ความดี
และทำจิตใจให้ผ่องแผ้ว ต่อมาพ่อท่านก็เทศน์
เรื่อง โลกุตระ โลกวิทู และโลกานุกัมปายะ
เมื่อปฏิบัติงานเสร็จผมก็เรียนให้พ่อท่านทราบ ซึ่ง
ท่านก็เห็นดีด้วย

เสร็จงานนั้นก็มีการมาลงใจ ไม่ว่า
จะเรื่องของกาม ลาภ ยศ สรรเสริญ แต่
สุดท้ายเหมือนมีเทวดามาช่วย ผมน่าจะวิฤติ
ไปได้เหมือนปาฏิหาริย์ อาศัยว่าผมบริสุทธิ์ใจ
ยึดมั่นในศีล หากว่าผมไม่ปฏิบัติธรรมให้ดี คง
ไปไม่รอด ยิ่งทำให้ผมศรัทธาในศาสนา ตั้งใจ
ปฏิบัติและทำความดีเพิ่มขึ้น

คือชีวิตผมจะสบายได้ไม่นาน จะไม่
รู้จักคำว่าสุข พอผมจะดึงเอาความสุขมาใส่ตัว
ก็จะรู้เลยว่าชีวิตผมได้เท่านี้ เต็มจะต้องพลัด
พรากอีกแล้ว ทำให้เหมือนเข็ดขยาดความสุข
เห็นแต่ทุกข์ เพราะจริงๆแล้วเราไม่ต้องไปหา
สุขหรอก เพราะมันไม่มี

◆ จบ ปวส.เพาะช่าง

ช่วงรับราชการผมไปช่วยราชการศูนย์
ฝึกอาชีพพระราชทาน ร.พ.พระมงกุฎเกล้า มี
โอกาสไปเรียนที่ ร.ร.เพาะช่าง จบ ปวช.
คณะศิลปหัตถกรรม และจบ ปวส.คณะ
จิตรกรรมไทย ที่เอามาใช้งานส่วนมากมา
จากครูพักลักจำ ไปดูจากคนอื่นบ้าง และจาก
ธรรมชาติที่ผมได้ฝึกปฏิบัติบ้าง สมัยเรียนงาน
ประติมากรรมภาพเหมือนลอยตัว ผมยังให้
เพื่อนขึ้นให้เลย พอมาปฏิบัติธรรมกลับทำได้
ก็ยุ่งๆ ตัวเองอยู่เลยว่าทำได้ยังไง ชีวิตจะ
เป็นอย่างนี้ตลอด คือมีความรู้อีกด้านหนึ่ง แต่
ก็ไปทำอีกด้านหนึ่ง เรียนจิตรกรรมแต่ไป
ทำงานคนละเรื่องเลย เหมือนกับที่ผมทำงาน
บั้นนี้แหละ ไม่ได้มีพื้นฐานทางงานบั้นมาเลย
ก็อาศัยความตั้งใจ

◆ เขาว่าศิลปินอีโก้สูง....จริงมั๊ย?

ผมไม่ใช่ศิลปินนะครับ ผมทุกข์ ผมมา
ที่นี่เพื่อปฏิบัติธรรม ผมสู้กับกิเลสตัวเองใน
ขณะทำงาน ได้เรียนรู้ ได้ลดละ ได้สังวรระวัง
ดังนั้นเมื่อชิ้นงานเสร็จ ผมจึงปล่อยวางกับ

โจทย์ที่เข้ามาได้ เพราะผมจะคอยเตือนตัวเอง
อยู่เสมอว่า อยานะ อันตรายนะ ระวังนะ คน
เราทำจริง ปฏิบัติธรรมจริง ก็จะมีธรรมะ
คุ้มครอง

ผมได้เรียนรู้จิตที่ละเอียดขึ้น สะดุ้ง
กลัวต่อบาป จะไม่ทำเด็ดขาด จะทำแต่ความดี
ผมจะทรมานตัวเอง ต่อพ้อท่านไม่ได้
พ้อท่านสอนเราขนาดนี้ เราจะทำผิดไปจากที่
ท่านสอนไม่ได้ ยิ่งทำงานใกล้กับพ้อท่านด้วย
ยิ่งต้องทำตัวเองให้บริสุทธิ์ยิ่งขึ้นๆ ก็
จะสิ่งงานที่ท่านมอบหมายให้ลึกซึ้งตามไปด้วย
ผมไม่ใช่คนเก่ง ต้องใช้ความพยายามมากกว่า
คนอื่นหลายเท่า

◆ ผลจากการปฏิบัติธรรม

จิตวิญญาณผมเปลี่ยนไป จากคนเก่า
เกิดเป็นคนใหม่ จากคนขี้เมา สูบบุหรืวันละ
๒ ซอง ลุ่มหลงในเล่ห์ผ้าต้องแบรนต์เนม
นาฬิกาต้องหรูๆ เครื่องประดับต้องสร้อยคอ
เส้นใหญ่ๆ มาเป็นคนจน แต่งตัวเรียบง่าย ไม่
มีอบายมุข แล้วครอบครัวก็มีความสุข ผมไม่
ได้หาเงินให้ครอบครัวเหมือนก่อน แต่ผมให้
ความรักความเข้าใจมากขึ้น ครอบครัวมีความสุข
ลูกๆ เรียนจบมีหน้าที่การงานที่ดี เหลือ
คนเล็กซึ่งอีกไม่นานก็จบแล้ว

◆ เป้าหมายสูงสุดแห่งชีวิต

ก็ไปๆ มาๆ ระหว่างวัดกับบ้าน กลับ
บ้านบ้าง นอนวัดมากขึ้น ทำตัวให้เขาเห็นว่า
ผมมาจริงๆ เพราะชีวิตผมคือทำงานวัด เพราะ
ที่นี่เป็นทั้งหมดของชีวิตผม ความสุขของ
ผมอยู่ตรงนี้ สิ่งที่จะติดตัวผมไปคือกรรมดี
และกรรมชั่ว ไม่ใช่ทรัพย์ทางโลก หากผมมี
บุญบารมีมากพอ คงได้ใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ไปตลอด
ชีวิต เพราะเป้าหมายสูงสุดของชีวิตผมคือ
หมดความอยาก ล้นความเสพย์ 



กำไร-ขาดทุนแห่งของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๑๙๕)



ระบบ“ทุนนิยม”
กำลังเข้ามาอับ ไปไม่รอด
ต้องปรับตัวมาเป็น
ระบบ “บุญนิยม” ให้ได้
สังคมจึงจะไปรอด

• นักเรียนสัมมาสิกขาธิระระอโศก
นั่งข้าวเลี้ยงผู้มาร่วมงานปลูกเสกพระ
แท้ๆ ของพุทธ

ร

บบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของ**ระบบ“ทุนนิยม”**กำลังตอนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญ ตาม**ระบบ“บุญนิยม”**นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity)เพียงพอ ตอนนี้คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมี**ผู้พอรู้พอเป็น**หรือ**ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน**

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ด้วย**ระบบ“ทุนนิยม”**อย่างสนิทสนมและตายใจ ว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า **ระบบ“ทุนนิยม”**กำลังเข้ามาอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆจริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็น**ระบบ“บุญนิยม”**นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยงใยมาจนถึง“ทฤษฎีมิมิกัดตบประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึง ที่เป็นโลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า

“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ ของอารยชน”นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยายมาถึง ตอนท้ายแห่งทฤษฎีมิมิกัดตบประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔ ข้อที่ ๔ **“สมชีวิตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพ อย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีวะ

และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นัยสำคัญของความเป็น“อารยชน” กับ “บุญชน”หรือ“กัลยาณชน” ซึ่งควรจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ชัดๆ คมๆ [ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ” ของ“ปัญญาโลกียะ” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรม เท่ากับ“ปัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“อารยบุคคล” ที่ถูกต้อง ตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”นั้น ยิ่งบรรลุธรรม“โลกุตระ” ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี“สัมมาอาชีพ” ชนิดเป็น“บุญนิยม” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งๆ ขึ้น แน่นนอน เพราะ“อารยบุคคล”จะมี“ปัญญาโลกุตระ” เข้าใจทิศทาง และเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุน แท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“บุญนิยม” บ่งชี้ได้ อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“บุญ”จึงไม่เพียงเป็น“บุญ” แค่“โลกียธรรม”เท่านั้น ยังมี“บุญ”ที่เป็น“โลกุตระธรรม” ซึ่งมีคุณพิเศษของ“โลกุตระสังจะ” อีกต่างหาก

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน“โลกุตระธรรม”จะไม่มี“บุญ” แบบโลกียธรรม โลกุตระธรรมนั้นมีทั้ง“บุญ”ที่เป็น คุณลักษณะของ**โลกุตระสังจะ** และมีทั้ง“บุญ” แบบโลกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมากได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“โลกุตระธรรม”จะต้องเป็น“บุญ” ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังจะ”**ขึ้นไป ด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**

มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“แนวคิด”เล่นๆ หรือเป็นแค่“ตรรกะ” อดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ แต่**เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่** ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่**

เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้หมู่กลุ่มที่ทำได้นั้นก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยาย รายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มัน**เป็นไป**ได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“บุญนิยม” ข้อ ๑ **ต้องเป็นโลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยาย ค้างอยู่ในข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ **“ทุนนิยม”กับ“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น] ๖๖๖ ขอยืนยันว่า **“ในการทวนกระแส”**

ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข” สำหรับ ผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”**หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตานัง ปาหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”**[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไปไม่ตึงเกินไป”**นี้

มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน“**มัชฌิมาปฏิปทา**”นี้เป็น“**ประเด็นสำคัญมาก**”สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า “การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“**หยาบที่สุด**”เท่านั้น เท่านั้นว่า เป็น“**ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง**”

[ก่อนหน้านี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วยจะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘”หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่า มันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง..“การเกิดของภาวานามยปัญญา” ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงชั้น“ญาณ”ชั้น“วิมุตติ” และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื้อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“**นวัตกรรม**”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “**บุญนิยม**” และกำลังอธิบาย“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่ “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “**เข้าถึงสภาวะธรรม**”**นั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ**”หรือ**ต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”**(โอปปาติกโยนิ) **เรียกว่าบรรลุดรรชนีปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ** จึงชื่อว่า “**เป็นผู้สำเร็จ**”จริง และเราได้พูดกันไปแล้ว

พอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดคู่กันฟังอีก [เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย] เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“**ทาน**”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า **ทานมีผล หรือไม่มี**

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”

ก็คือ “**อภัยทาน-ธรรมทาน**”ที่ลึกเข้าไปถึง“**ปรมัตถธรรม**”]

ในสังคมพุทธทุกวันนี้ มีผู้รู้ทั้งหลายต่างอธิบายคำว่า “**โลกุตระ**”หรือ“**วิปัสสนา**”หรือ“**อนัตตา**”กันอยู่

หลากหลาย ต่างคนต่างก็เข้าใจไปคนละนัยคนละเชิง ซึ่งจะหา“สัมมาทิฐิ”สัมบูรณ์ นั้นยากแสนยากมาก ยังไม่สัมมาทิฐิดี หรือยังมีมิจฉาทิฐิอยู่กันแทบทั้งนั้น

ดังนั้น เมื่อผู้ที่ไม่“**สัมมาทิฐิ**”ดี หรือยังมี“**มิจฉาทิฐิ**”อยู่นั้น ได้ทำกิจไม่ว่าจะสาธยายธรรมหรือจะทำประโยชน์ใดที่มีผลกระทบเนื่องต่อไปถึงพุทธธรรม

ตาม**ความรู้ความเห็นของตน** เท่าที่ตนมี และปรารถนาจะทำ ซึ่งคนส่วนมากก็จะทำกันด้วยความปรารถนาดี ไปตามภูมิของตนทั้งนั้นแหละ แต่ในเมื่อผู้กระทำนั้น

“**ไม่สัมมาทิฐิ หรือมิจฉาทิฐิ**” ประโยชน์ที่ได้ จึง“**ไม่สัมมาทิฐิ**”ไปทั้งหมด ต้องมีผิดมีพลาดแน่ๆ หรือแม้กระทั่งผิด จนเป็น“**มิจฉาทิฐิ**”ไปคนละชั่ว ตรงกันข้ามกับ“**สัมมาผล**” ๑๘๐ องค์เลย ก็เป็นไปได้

จึงทำให้คนผู้ที่ไม่มีความรู้เท่า และแถมผู้สาธยายหรือผู้กระทำนั้นเป็นผู้ที่สังคมยอมรับด้วยว่า เป็นผู้รู้-ผู้ที่น่าเคารพนับถือ คนก็รับเอาคำพูด-รับเอาสภาพที่ผิดที่เพี้ยนนั้น หรือรับสัมผัสในสิ่งที่ผิดที่เพี้ยนนั้นๆ แล้วก็หลงยึดไปตามว่า นั่นเป็นสภาพหรือเป็นอาการ “**ที่น่าเลื่อมใส**”(ปาสาทิกะ) เป็นความถูกต้องสมบูรณ์แล้ว แต่จริงๆนั้นยังมีความผิดที่เพี้ยนๆ มีความไม่สมบูรณ์

เกิดขึ้นได้ เพราะผู้หนึ่งยัง“ไม่สัมมาทิฐิ”หรือยัง“มิจฉาทิฐิ”ตามที่มีที่เป็นจริงอยู่แน่ๆ แม้จะพยายามให้ถูกต้อง -ให้ถูกต้องอย่างที่สุด และระมัดระวังปานใดก็ตาม

คำสอนของพระพุทธเจ้าในทรงแสดงไว้ชัดว่า ให้ฟังธรรมสัตบุรุษหรือสัปปุริส คือคนที่มีสัมมาทิฐิ ซึ่งหมายถึงคนที่“บรรลุตถธรรม” ไม่ใช่หมายถึงแค่ผู้รู้สามัญ แต่ยังไม่บรรลุตถธรรม ดังนั้นผู้ยังไม่“สัมมาทิฐิ” หรือผู้ที่ยังไม่บรรลุตถธรรม จึงยังไม่ถือว่าเป็น“สัตบุรุษ”

ผู้ชื่อว่า“สัตบุรุษ”เหนือกว่าผู้ชื่อว่า“ปทปรมะ”แน่ และผู้ที่นับว่าเป็น“ปทปรมะ”นั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า หมายถึงผู้ที่ได้“ฟังพุทธพจน์ก็มาก กล่าวก็มาก จำไว้ได้ก็มาก บอกสอนก็มาก แต่ไม่มีการบรรลุมรรคผลในชาตินี้” (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๘ เล่ม ๒๑ ข้อ ๑๓๓)

ผู้ที่บรรลุมรรคผลนั้นต้องเป็นคนที่“สัมมาทิฐิ” แน่แน่นอน ผู้ที่ไม่“สัมมาทิฐิ”หรือยัง“มิจฉาทิฐิ”ก็แน่ว่ายิ่งกว่านั้นอีก ว่าย่อมไม่บรรลุมรรคผล แม้จะได้ศึกษาพุทธศาสนาามาก ถึงขั้นเป็นที่ยอมรับกันในสังคมว่า เป็นผู้คงแก่เรียน เป็นปราชญ์ทางพุทธศาสนา แต่ยังไม่“สัมมาทิฐิ”หรือยัง“มิจฉาทิฐิ”อยู่ ดังที่ได้กล่าวมานั้น ย่อมทำให้ศาสนาพุทธผิดเพี้ยนไปไม่มากก็น้อย ซึ่งเป็นมานานแล้ว และยังเป็นหนักขึ้นๆมาเรื่อยๆนี้ ไม่เคยหยุดยั้ง ถึงวันนี้ที่ผิดที่เพี้ยนจึงมีมากมายสาหัส ตามธรรมดาที่มนุษย์ทุกคนนั้นแหละ

โดยเฉพาะผู้ที่มีความรู้ในศาสนาและรักศาสนาจริงๆ ย่อมปรารถนาดีต่อศาสนาเต็มที่ ดังนั้นจึงกระทำทุกอย่างไม่ให้ผิด และทำเต็มความฉลาดของตนแนวยิ่งกว่าแน่ว่าจะไม่ยอมให้ให้เป็นความผิดเพี้ยนแก่ศาสนา

สุดความสามารถ ทั้งนั้นๆ ไม่มีใครจะยอมความฉลาดในศาสนาที่ตนรู้ตนฉลาด เพื่อให้ผิดให้พลาดเมื่อตนแสดงออกในเรื่องของศาสนาเด็ดขาดแน่นอน ใช่ไหม?

ผู้ใดฉลาดเท่าใดก็ต้องแสดงออกในความเป็นพุทธศาสนาอย่างเต็มความฉลาด เต็มที่ทั้งนั้น ไม่มีใครจะทำอย่างอ้อมความฉลาดหรอก โดยเฉพาะอ้อม

“ความรู้ที่ตนรู้ความถูกต้องของพุทธศาสนา” แต่เมื่อผู้หนึ่งยัง“ไม่สัมมาทิฐิ”หรือ“มิจฉาทิฐิ”อยู่ ก็ต้อง

ผิดๆเพี้ยนๆไปตาม“ความรู้ไม่ถูกต้อง”(ยังไม่สัมมาทิฐิ) แต่มั่นสุดความฉลาดของตน”แล้วเพียงเท่านั้น เท่านั้น

นั่นคือ ความยังไม่สมบูรณ์จริง โดยตนไม่ได้ปรารถนาจะให้บกพร่องเลย แต่ตน“ย่อมไม่รู้”(อวิชชา เพราะยังมิจฉาทิฐิอยู่) แลจะหลงเชื่อมั่นว่า “ความฉลาดของตนนั้นถูกต้องยิ่ง..ด้วยซ้ำ” ความผิดๆเพี้ยนๆของพุทธศาสนาจึงเกิดจริง จากผู้ที่ยังไม่สัมมาทิฐิหรือมิจฉาทิฐิ ต่างได้ช่วยกันก่อเกิดความผิดๆเพี้ยนๆมาเรื่อยๆ จนถึงทุกวันนี้ ด้วยประการฉะนี้

เออละ.. แวะไปพูดในประเด็นข้างเคียงมากแล้ว

กลับมาพูดถึงผู้มี“สัมมาทิฐิ”กันอีกที ผู้มี“สัมมาทิฐิ”ที่สามารถทำสมาธิแบบ“เจโตสมถะ”ได้ จะทำสมาธิแบบนี้เพื่อปฏิบัติ“เตวิชโช” หรือเพื่อปฏิบัติ“วิชา ๓” ให้เกิดประโยชน์เป็นอุปการะก็ทำได้

ขอกำชับนะว่า ผู้ปฏิบัติในบริบทนี้ต้องสัมมาทิฐิ ก่อน จึงจะทำสมาธิหรือทำ“เจโตสมถะ”นี้เพื่อปฏิบัติ“เตวิชโช” ให้เกิด“สัมมาผล”ในแบบของพุทธ

ถูกแท้-ถูกต้อง(สัมมา)สัมฤทธิ์ประโยชน์

การปฏิบัติ“เตวิชโช”นี้จะเสริมสร้างกำลัง“อธิปัญญาสิกขา”ให้เจริญยิ่งขึ้น นั่นก็คือ เมื่อปฏิบัติไป อบรมฝึกฝนไป ก็จะเกิด“ญาณ ๓” อันได้แก่ บุพเพนิวาสานุสสติญาณ - จุตูปปาตญาณ - อาสวักขยญาณ ซึ่งชื่อเต็มบาลีว่า “เตวิชโช” แปลว่า วิชา ๓

(๑) บุพเพนิวาสานุสสติญาณ คือ ญาณหรือปัญญาที่เกิดจากการระลึกย้อนความจำของตน อันเป็น“อดีต”ทั้งหลาย ขึ้นมาทบทวนดู ซึ่งมีทั้งเหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจุัย ต่างๆนานาของเรา ที่ได้เป็นได้มี ผ่านมาแล้ว อาจระลึกเรื่องราวข้ามชาติไปหลายชาติก็ได้ ระลึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้วในชาติปัจจุบันนี้ที่ผ่านมาก็ได้ และก็เรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้วในชาติปัจจุบันนี้ที่ผ่านมานี้แหละ ที่ทุกคนย่อมระลึกได้ทั้งนั้น สามารถตรวจสอบที่จะทำให้เกิด“ญาณ” หรือเกิด“ปัญญา” ตรัสรู้“ความจริงที่เป็น” ประโยชน์สูงสุด(ปรมาตถสัจจะ) หรือเป็นมรรคผลได้แน่แท้ เช่น เรื่องราวของเราที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้ นี่ก็คือ“อดีต”

เรื่องราวของเราที่เกิดเมื่อสองวันที่ผ่านมา
เรื่องราวของเราที่เกิดผ่านมาแล้วตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้ว
เดือนที่แล้ว ปีที่แล้ว หลายปีมาแล้ว ซึ่งแต่ละ
เหตุการณ์ แต่ละประสบการณ์ของเรา ล้วนเป็นเรื่อง
ที่..เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป และเป็น “อดีต”จริงทั้งนั้น

อันประกอบด้วย..เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย
ที่ปรุงแต่งกันขึ้นทั้งสิ้น ซึ่งเราสามารถจะทบทวน
ตรวจสอบ “ปัจจุสมุปบาท”ของเรา ตรวจสอบ
“อารยสัจ ๔”ของเรา และ“สังโยชน์”ของเรา ได้ทั้งนั้น

เหตุ คือ **ต้นตอ ต้นเค้า ต้นเรื่อง** ไม่ว่าจะเป็น
วัตถุ จิตวิญญาณ กุศลจิต อกุศลจิตหรือกิเลสตัณหา
อุปาทาน ล้วนเป็นเหตุ“ตัวต้น”หรือ“ตัวเริ่ม”ได้ทั้งนั้น

นิทาน คือ **เรื่อง** อันมีองค์ประกอบของ“เหตุ-
สมุทัย-ปัจจัย”ปรุงแต่งกันขึ้น จนเป็นเรื่องราวต่างๆ
มากมายยืดยาวออกไป トラบที่มี“สมุทัย”และมี“ปัจจัย”
เกิดมาปรุงแต่งอยู่ไม่มีการจบสิ้น “นิทาน”ก็มีต่อไปๆๆ

สมุทัย คือ **“เหตุ”ประกอบ** ที่ปรุงแต่งสิ่งที่เกิด
หรือดำรงขึ้นมา แล้วก็เกิดเป็น“เรื่อง” เป็น“นิทาน”ขึ้น
ไม่ว่าจะเป็นวัตถุ จิตวิญญาณ กุศลจิต อกุศลจิต
หรือกิเลสตัณหาอุปาทาน ล้วนเป็น“เหตุประกอบ”ได้ทั้งนั้น

ปัจจัย คือ **“เหตุ”ที่หนุนให้เกิดต่อ** ซึ่งต่อจาก
เหตุ-นิทาน-สมุทัย ออกไปอีกๆๆ ไม่ว่าจะเป็นวัตถุ
จิตวิญญาณ กุศลจิต อกุศลจิตหรือกิเลสตัณหา
อุปาทาน ล้วนเป็น“เหตุ”ที่หนุนให้เกิดต่อออกไปอีกได้
ทั้งนั้น เช่น เกิดสิ่งนี้แล้วก็มีเหตุที่เป็นปัจจัยมาปรุงต่อ
ให้เป็นสิ่งนั้น จากสิ่งนั้นก็มีเหตุอันเป็นปัจจัยปรุงต่อ
กันและกัน ก่อขึ้นเป็นเหตุเป็นผลกันต่อไปอีกๆๆ
ซึ่งก่อเกิด“เป็นเรื่องเป็นราว” คือ“นิทาน”ยาวต่อ
หรือ“นิทาน”ใหม่ เกิดต่อไปๆๆ เรียกว่า“ปัจจัยการ”
เป็นต้นว่า มี“อวิชชา”...เป็น“เหตุ” จึงเกิด“สังขาร”

ผู้มี“อวิชชา”จะ**ไม่รู้**“ของจริง”หรือสัจธรรม
อันลึกลับที่ปรุงแต่งกันอยู่ ไม่ว่า ..ความเป็น**สังขาร**
...เป็น**จิตวิญญาณ**...เป็น**นามรูป**...เป็น**สฬายณะ**
...เป็น**ผัสสะ**...เป็น**เวทนา**...เป็น**ตัณหา**...เป็น**อุปาทาน**
...เป็น**ภพ**...เป็น**ชาติ**...เป็น**ชรามรณะ**

และเป็น**ความโศก-ปริเทวะ-ทุกข์-โทมนัส-อุปายาสะ**

“สังขาร” คือ สิ่งที่เกิดจากเหตุและปัจจัย
ปรุงแต่งกันขึ้น ซึ่งต้องพ้น“อวิชชา” มี“วิชชา”หยั่งรู้
-เป็นกายบ้าง เป็น**จิตวิญญาณ** บ้าง
ก็ต้องพ้น“อวิชชา” มี“วิชชา”หยั่งรู้ เช่นกัน
-เป็นชั่วบ้าง เป็นดีบ้าง ก็ต้องพ้น“อวิชชา”
มี“วิชชา”หยั่งรู้ เช่นกัน

-เป็นกายกรรมบ้าง เป็นวจีกรรมบ้าง เป็นมโน
กรรมบ้าง ก็ต้องพ้น“อวิชชา” มี“วิชชา”หยั่งรู้ เช่นกัน
-ถ้า**“สังขาร”**ที่เป็นกาย(กายสังขาร) เช่น ลมหายใจเข้า
และลมหายใจออก ก็ต้องพ้น“อวิชชา” มี“วิชชา”หยั่งรู้
...**สังขาร**ที่เป็นวาจา(วจีสังขาร) เช่น วิตกและวจิการ ก็ต้อง
พ้น“อวิชชา” มี“วิชชา”หยั่งรู้ หรือ...**สังขาร**ที่เป็นจิต
(จิตสังขาร) เช่น สัญญาและเวทนา ก็ต้องพ้น“อวิชชา”
มี“วิชชา”หยั่งรู้

ซึ่ง“รู้”ชนิดมี“ของจริง”นั้นให้เห็นๆๆ โทณโท

ชนิดที่รู้จักสภาวะจริงของ“ความเป็น”สังขาร

ก็ดี **วิญญาณ** ก็ดี **นามรูป**ก็ดี **สฬายณะ** ก็ดี
...ตลอด**ปัจจุสมุปบาท**กระทั่ง **โทมนัส-อุปายาสะ** ก็ดี
ซึ่งเป็นการ“รู้”ถึงขั้น**“รู้แจ้ง-รู้จริง”**

ความรู้นี้ก็คือ**“วิชชา ๘”**ที่สามารถ**รู้จักรู้แจ้ง**

รู้จริง จนผ่านครบ**“อวิชชา ๘”**นั่นเอง

แต่...ไม่ใช่**“๘ ข้อ”** ที่เป็นบริบทเดียวกันนะ!

อวิชชา ๘ ได้แก่ **“ความไม่รู้”** ใน ๑.ทุกขอริยสัจ

๒.ทุกขสมุทัยอริยสัจ ๓.ทุกขนิโรธอริยสัจ

๔.ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอริยสัจ ๕.ส่วนที่เป็นอดีต

๖.ส่วนที่เป็นอนาคต ๗.ส่วนที่เป็นทั้งอดีต-ทั้งส่วนที่

เป็นอนาคต ๘.ส่วนที่เป็นปัจจุสมุปบาท

ซึ่งไม่ใช่**“ความไม่รู้”** ที่นอกบริบทดังกล่าวมานี้

ส่วน**วิชชา ๘** ก็เป็น**“ความรู้”**แบบพิเศษยิ่ง

ที่เป็น**“ความรู้”เฉพาะของพระพุทธเจ้าทรงค้นพบ**

หรือเป็น**ความรู้**ที่ใช้ภาษาเรียกเฉพาะว่า**“ความตรัสรู้”**

ได้แก่ ๑.วิปัสสนาญาณ ๒.มโนเมยทิ ๓.อิทธิวิ

๔.ทิพพโส ๕.เจโตปริยญาณ ๖.บุพเพนิวาสานุส

ญาณ ๗.จุตูปปาตญาณ ๘.อัสวักขญาณ

ที่ [มีต่อฉบับหน้า]



“ลักลอบ”

ตอน...

• ตอนจบ

“

แปลกจริง แล้วเวลาเขาพูดกูรแอละ?” น้อยชักสมานต่อ

“กูรแอลั้นเขาพูดเป็นภาษาอาหรับต่างหากเล่าหน่อย ไม่ได้พูดเป็นภาษามลายูซักกะหน่อย เขาก็ต้องพูดได้ซี คนมุสลิมทั้งโลกพูดเป็นภาษาอาหรับเหมือนกันหมดแหละ เราเลยต้องเรียนอ่านเขียนภาษาอาหรับให้เป็นตั้งแต่เล็ก จะได้พูดเป็น แต่บางทีก็พูดเป็นแต่ไม่รู้เรื่องก็มีเหมือนกัน” มณีพรรณอธิบายให้เด็กไทยพุทธอย่างน้อยเข้าใจ เธอเป็นลูกสาวของโต๊ะปาเกเลาะห์จึงอธิบายได้ดีกว่าเพื่อนคนอื่นๆ

“งั้นก็เหมือนกับฉันแหละ สวดมนตร์เป็นภาษาอะไร

ไม่รู้ พ่อแม่สอนให้ว่าก็ว่าตามแต่ไม่รู้เรื่อง เธอยังดี ได้ บากบาชออาหระ” ประพนธ์ว่าบ้าง

“พ่อฉันไปตัดผมที่ร้านของพ่อสุรินทร์ ฉันเคยตามพ่อไปด้วย แต่ฉันไม่เคยเห็นแม่ของสุรินทร์นะ” น้อยหันไปตั้งข้อสังเกตเรื่องเดิมอีก

ไม่มีใครเคยเห็นผู้หญิงในร้านตัดผมนั้น เด็กๆ จึงหยุดการคุยกันตอนเที่ยงเรื่องสุรินทร์เป็นเด็กลักลอบไว้เพียงเท่านั้น หันไปคุยเรื่องใหม่ที่จรรยาเล่าให้ฟังซึ่งเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นมากกว่าเรื่องอื่น และไม่เคยมีเรื่องอย่างนั้นมาก่อน น้อย

๔ บาชอ ตรงกับ บาชซาในภาษามลายูกลาง มาจากรากสันสกฤตเหมือนไทย คือ ภาษา อาหระ คือ อาหรับ

ฟังแล้วก็อดพูดออกมาไม่ได้ว่า

“เรื่องลึกลับอีกแล้ว เรื่องจริงหรือเธอ จริยา?”

“จริง” จริยายืนยัน “เมื่อวานนี้ปานกับเอี้ยงยังไปล้วงเอาออกมาได้เลย ไม่เชื่อ ฟุ้งนี้พวกเธอลองไปล้วงเองก็ได้”

“ฉันว่าน้องเธอก็ลึกลับเหมือนกันนะ” อุดมว่า “ปานนะ คนโชน คนดำๆ ไซ้ไหม แล้วเอี้ยงล่ะ ฉันเห็นเขาขาวจืดเลย ตัวเขาเท่าๆ กัน แต่ทำไมเธอเรียกเขาว่าน้อง ทั้งสองคนล่ะ?”

“ก็เขาเป็นน้องฉันทั้งสองคน ไม่ลึกลับหรอก พวกเธอ บอกได้เลย” จริยาอธิบาย “ที่บ้านฉันนะ ถ้าคนโชนดำๆ เป็นพี่น้องแท้ๆ ของฉัน ฉันก็ดำเห็นไหม พี่ฉันสองคน ชื่อ ฟุ้งรัก พี่จกัร ก็ดำเหมือนกัน ก็เป็นลูกแม่ฉันไง ปานก็ดำ ถ้าคนโชนตัวขาวก็เป็นลูกเจ้ เจ้เขาเป็นคนจีน ลูกๆ เขาก็เลยขาวไง แต่ทุกคนก็เป็นลูกพ่อฉันเหมือนกัน ก็ต้องเป็นน้องฉันทั้งนั้นแหละ พวกเธอเข้าใจแล้วไซ้ไหมล่ะ? ว่าแต่พวกเธอจะไปล้วงไหมล่ะ ถ้าไป ก็ไปฟุ้งนี้กันได้เลย วันเสาร์ด้วย ไปตอนบ่าย เลิกเรียนแล้วก็ตรงไปกันเลย”

เพื่อนๆ พวกหนึ่ง สำหรับเด็กชาวพุทธอาจจะนั่งเพราะไม่เชื่อเรื่องที่จริยาเล่า ส่วนเพื่อนที่เป็นเด็กมุสลิมนั้นคงไม่ไปที่บ้านจริยาหรอกเพราะเป็นแถบห้องแถวให้เขาที่พวกครอบครัวพลตำรวจมาเช่าอยู่กัน ชาวบ้านจะไม่ไปยุ่งด้วยเลยถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ชาวบ้านที่แว้งกับข้าราชการแยกกันอยู่อย่างนี้เป็นปกติ อาจเป็นเพราะความเป็นชาวพุทธและมุสลิมก็ได้ กับอีกอย่างหนึ่งตำรวจเหล่านั้นและข้าราชการที่อำเภอพูดภาษามลายูไม่เป็นด้วยก็เลยไม่ได้คบกันสนิทสนม

“ถ้าไปแล้วเกิดตำรวจเจ้าของบ้านเขาอยู่ล่ะ?” ไพฑูรย์เริ่มสนใจเรื่องลึกลับนั้น เขาเป็นลูกตำรวจเหมือนกันแต่พ่อแม่เขาเช่าห้องอยู่อีกด้านหนึ่งของตลาด

“เขาไม่อยู่ตั้งนานแล้ว ไม่รู้ไปไหน บ้านเขาใส่กุญแจด้วย” จริยาตอบ

“แล้วเอี้ยงกับปานเขารู้ได้ไงถึงไปล้วงเอามาเล่น?” อุทัยถามบ้าง

“ตอนแรกก็ไม่รู้หรอก ที่วันนั้นฝนตก เจ้ไม่ให้พวกน้องออกไปเล่นข้างนอก เขาเลยไปวิ่งเล่นกันที่ระเบียงหน้าบ้าน ตรงนั้นแหละ เธอที่เคยไปบ้านฉันนี่อุทัย ที่นี้เขาเกิดเห็นอะไรสีแดงๆ แลบบ่อยใต้ประตูห้องของตำรวจคนนั้น แต่ประตูใส่กุญแจนะ พวกน้องฉันก็เลยดึงดูด ได้ออกมา

แผ่นหนึ่งเอามาให้พี่จกัรดู มันเป็นเหมือนแผ่นกระดาษยาวๆ มีปุ่มสีดำเรียงอยู่สองแถว พี่จกัรเอาไปถามเจ้ เจ้บอกว่าเขาใช้เป็นประทัด ถ้าเอาก่อนหินไปทุบตรงที่เป็นปุ่มดำนั้นมันจะดังปังเลยแหละ หรือถ้าเอาไม้ขีดจุดก็จะดังเหมือนกัน พี่จกัรก็เลยฉีกออกไปเม็ดหนึ่ง พอฉีกแล้วมันก็เป็นเหมือนเม็ดอะโรกลมๆ แบนๆ เลย พี่จกัรเอาไปที่ถนนหน้าบ้านบอกให้พวกเราอยู่ห่างๆ แล้วเอาก่อนหินขว้างใส่” จริยาเล่ายาวให้เพื่อนฟัง

“แล้วมันระเบิดดังปังไหม?” สมานถามบ้าง

“ดังเธอ มีควันด้วย เจ้อออกมาดูแล้วล้งห้ามเด็ดขาดไม่ให้ขว้างมันในบ้าน” จริยาตอบอีกทำให้เด็กๆ อยากเห็นเพิ่มขึ้น น้อยนั้นไม่ชอบเสียงอะไรที่ดังเหมือนปืน แต่ก็อยากเห็นกระดาษแดงมีเม็ดดำๆ ระเบิดได้นั้นอยู่เหมือนกัน จึงถามจริยาว่า

“ถ้าไปล้วงออกมาเล่นแล้วแม่เธอไม่ดุเธอหรือ?”

“แม่ฉันไม่อยู่ไปราชบุรีกับพ่อตั้งหลายวันแล้ว อยู่แต่เจ้เขาชอบอยู่หลังบ้าน เราแอบไปเจ๊บบๆ ก็ได้นี่ แล้วเอาไปลองขว้างกันที่ริมคลอง เจ้ไม่รู้หรอก ไปกันไหม?” จริยาเคຍันจะยอชวนเพื่อน

“แล้วมันยังมีเหลืออีกหรือ ตำรวจคนนั้นเขาเอามาไว้ทำอะไร เธอรู้ไหม?” ไพฑูรย์ถาม

“มีเธอ ฉันก็ไปลองล้วงออกมาแล้วเหมือนกัน มือเล็กอย่างพวกเราล้วงเอาไม่ยากหรอก ตอนที่ฉันล้วงออกมาเนะฉันก็มองมอมที่ใต้ประตู เห็นกระดาษแดงนั้นผูกติดกันอยู่เป็นปึก เขาผูกเชือกไว้ เยอะแยะเลยแหละ อย่างนี้สมานว่าลึกลับไหมล่ะ?” จริยาเล่าแล้วหันไปถามสมาน

“ลึกลับซี อย่างนี้ต้องให้ประพจน์นำหน้าพาพวกเธอไปก็เขาลูกผู้กองนี่ ต้องนำหน้าซี พอพวกเธอไปแล้วกลับมาเล่าพวกเรารวันจันทร์นะ เราจะคอยฟัง ขวนสุรินทร์ไปด้วยซีหรือให้พวกเราไปดักคอยพบตรงไหนก็ได้เหมือนกัน” สมานว่า

ทุกอย่างจึงพร้อมแล้วสำหรับการผจญภัยครั้งใหญ่

บ่าย วันรุ่งขึ้น เมื่อขออนุญาตพอกับแม่ไปบ้านจริยา แล้วน้อยก็เดินลัดไปข้ามคลองที่ติด(สะพาน)ที่ชาวบ้านช่วยกันเอาต้นมะพร้าวสองต้นมาผูกต่อกันตรงกลางสำหรับไต่ข้ามคลอง เธอไม่ไปทางตลาดเพราะไม่อยากเจอเพื่อนๆ อีกหลายคนในตัวอำเภอเพราะกำลังจะไปสืบเรื่องลึกลับกัน

ขึ้นพากันเดินไปเป็นกลุ่มทั้งเด็กผู้หญิงเด็กผู้ชาย เดี่ยวพวกผู้ใหญ่เห็นผิดสังเกตเสียก่อน ก็จะต้องได้ดูของลึกลับนั้นเท่านั้นเอง ทุกคนจะต่างคนต่างมาจากบ้านแล้วมาพบกันข้างสุเหร่า^๕ ตรงนั้นจะเป็นทางแยกไปคลองทางหนึ่ง ไปทางห้องแถวให้เข้าที่หม้อจรรยาพ่อของจรรยาเช่าอยู่กับครอบครัวทางหนึ่ง บ้านลึกลับกับกระตาดแดงลึกลับอยู่ใกล้ๆ ตรงนั้นแหละ

เธอเห็นเพื่อนๆ มุสลิมออกกันอยู่ตรงหน้าสุเหร่าหลายคน ได้แต่ขยิบตาให้กันเป็นนัย บางคนก็ทำปากบู้บู่ให้เธอเดินต่อไปทางห้องแถวลึกลับนั้น

ที่บ้านจรรยาเด็กไทยพุทธเท่าที่มีในอำเภอวังและเรียนชั้นเดียวกันห้าคนรวมกันอยู่ที่หน้าห้องแถว เจ้แม่เลี้ยงของจรรยากำลังเลี้ยงลูกคนเล็กที่เพิ่งคลอดอยู่หลังบ้านร้องบอกให้เด็กๆ รวมทั้งปานและเอี้ยงไปเล่นกันที่สระเบียงยาวหน้าห้องแถว เพียงแต่กำชับไม่ให้ส่งเสียงดังเกินไป

จรรยา เอี้ยง ปาน ค่อยๆ ย่องนำหน้าทุกคนไปทางห้องแถวด้านขวาถัดไปสามห้องราวกับจะเล่นซ่อนหา น้อยตื่นเต้นเธออยากไปลองล้วงกระตาดแดงระเบิดได้นั้นจนแทบทนไม่ไหว ห้องแถวเหล่านั้นแต่ละห้องมีประตูบานเพี้ยมเวียนตรงกลางที่ทาสีพิเศษไว้สองแผ่นกระดานสำหรับปิดเปิดเฉพาะเวลาจะเข้าออก ตรงหน้าประตูสองบานนั้นแหละที่เอี้ยง ปาน และจรรยาชี้ให้เพื่อนๆ ก้มลงดู

ประพนธ์นั่งลงดูก่อน เขาก้มหน้าจนชิดพื้น แล้วก็อ้าปากหวอทำตาโตด้วยความประหลาดใจ น้อยและเพื่อนๆ ลงนั่งตาม

จรรยาอย่างจรรยาว่า ทุกคนเห็นกระตาดแดงระเบิดนั้นแล้ว มันอยู่เกือบชิดบานประตูทีเดียว คงเป็นเพราะจรรยากับน้องๆ ได้ลากดึงมานั่นเอง ประพนธ์บู้บู่ให้ไฟทูลย์ล้วงก่อนซึ่งไฟทูลย์ก็ลงมือทำ เขาได้ออกมาแผ่นหนึ่งแล้ว

ทุกคนเขาไปรุมล้อมไฟทูลย์เพื่อดูของประหลาดลึกลับนั้น มันเหมือนที่จรรยาเล่าไม่ผิดเพี้ยน ไม่มีใครเคยเห็นมันมาก่อนในชีวิต มันคืออะไรกัน? มันระเบิดได้ แล้วทำไมมันมาอยู่ที่นี่เป็นมดๆ? ตำรวจคนนั้นเอาไว้ทำอะไรกันแน่?

ในที่สุดเด็กแต่ละคนก็ทำใจกล้าล้วงกันออกมาได้คนละ

แผ่น แล้วเข้าไปลาเจี๊ยะของจรรยาที่หลังบ้าน ออกเดินไปทางสุเหร่า เพื่อนมุสลิมหลายคนรอสมทบกันที่นั่นแล้วพากันเดินไปทางคลองแวงโดยไม่มีผู้ใหญ่ส่งสยงเลยเพราะทุกคนถูกรอครบถ้วนจึกกันทั้งนั้นและแถบนั้นก็ยังมีบ้านอยู่ไม่กี่หลัง

ป้ายวันนั้นชายหาดที่ริมคลองร่มรื่นมาก เสียงน้ำในคลองไหลเอื่อยดังจิ้งจิ่ง เสียงนกร้องอยู่บนป่าไผ่ริมคลองดังจู้จี้บับ ทุกอย่างทำให้น่านอนเล่นเล่นเอนเอนกัน แต่ไม่มีใครคิดอย่างนั้นเลย ทุกคนมาเพื่อทดลองลึกลับที่แอบเหน็บกันไว้ที่สระเอาได้เสีย ต่างเอาออกมาฉีกออกเป็นเม็ดๆ แจกให้เพื่อนมุสลิมที่ไม่ได้ไปล้วงด้วย จากนั้นก็ทำตามที่จรรยาบอก คือเอาไปวางบนก้อนหินแล้วหาก้อนหินอีกก้อนมาขว้างใส่ คนไหนขว้างไม่ถูกก็เอาใหม่ กลายเป็นเหมือนการเล่นชดราว พอเม็ดแรกของประพนธ์ดังขึ้นก็พากันชะงักไปหน่อยหนึ่งกับเสียงที่ดังปังและกลิ้งไหม้เหมือนเวลาจุดไม้ขีดแต่แรงกว่า

แล้วเสียง ปัง ปัง ปัง ก็ดังติดต่อกันให้ทุกคนสนุกสนาน ลักครู่ใหญ่ประพนธ์ก็พูดขึ้นเหมือนเพ็งนึกได้ว่า

“ของฉันพอแล้ว ที่เหลือฉันจะเอาไปให้พ่อดู เอาไปฝากสุรินทร์ด้วย เขาไม่ได้มากับเรา”

ทุกคนลงความเห็นร่วมกันว่าจะเดินไปแวะหาสุรินทร์ที่ร้านตัดผมของพ่อเขา

สิ่งที่นึกไม่ถึงมักเกิดขึ้นอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัวเสมอ มันเกิดได้ทุกที่ทุกแห่งแม้แต่ในอำเภอเล็กๆ อย่างอำเภอวังชายเขตประเทศไทยและในเวลาที่เกิดเล็กๆ กลุ่มหนึ่งเพิ่งจะสนุกสนานกันมาเพียงไม่กี่นาที แต่ครั้งนั้นมันเป็นบาดแผลที่น้อยจะไม่มีความลืมไปตลอดชีวิตของเธอเลยทีเดียว

เมื่อเด็กๆ เดินมาถึงที่สี่แยกร้านกาแฟของอาลีก็ต้องหยุดชะงักเพราะมองเห็นที่หน้าร้านตัดผมมีคนยืนมุงอยู่เต็มอะโรบายางอย่างบอกพวกเขาว่ากำลังเกิดเหตุขึ้นที่นั่นแล้วน้อยนั้นคิดแวบไปถึงเพื่อนที่ไม่ได้มาด้วยและไม่มีใครคิดจะกระชั้นกระชิดให้เขามาสูดด้วยกัน

กำลังเกิดอะไรขึ้นที่นั่น? ไม่มีใครถามใคร ต่างพากัน

๕ สมัยก่อนโน้นสุเหร่ายังเป็นสุเหร่าไม้ ปัจจุบันนี้ได้สร้างใหม่เป็นตึกสวยงาม มีป้ายบอกชื่อข้างหน้าเป็นคำผสมที่แปลกแต่ไพเราะมากกว่า มัสยิดาราม

วิ่งอย่างรวดเร็วสุดแรงเกิดไปที่ร้านตัดผมด้วยหัวใจที่ลั่นเหมือนใครเข้าไปติดกลองอยู่ข้างใน

เสียงร้องไห้โฮดังมาให้ได้ยินก่อน นั่นเสียงของสุรินทร์นี่นา ทุกคนจำได้ดี ชะงักกันนิดหนึ่งแล้ววิ่งต่อ พอเข้าไปใกล้และเห็นภาพข้างหน้า น้อยเข่าอ่อน น้ำตาเอ่อขึ้นมาเต็มตา

พ่อของสุรินทร์กำลังเป็นบ้าไปแล้วกระมัง เขามัดมือสุรินทร์ติดกับผนังหลังเก้าอี้ตัวหนึ่งสำหรับคนขึ้นไปนั่งตัดผม ตัวที่พ่อของน้อยก็ขึ้นไปนั่งอยู่เมื่อไม่กี่วันนี่เอง เสียงเขาดังลั่นด้วยโทษะพลาตีสุรินทร์อย่างไม่มียี่มื่อด้วยหวายนั่นยาว

“บอกมาเดี๋ยวนี้ละ ไอ้เด็กเวอร์ บอกมา กระดานชนวนหายไปในไหน?”

เสียงสุรินทร์ตอบพร้อมเสียงโอดโอยว่า “ผมทำแตกครับพ่อ”

“แตกเมื่อไหร่ มึงทำแตกเมื่อไหร่หือ?” พ่อของสุรินทร์ล่ำทำบมอีก

เสียงเค็วๆๆ ที่น้อยได้ยินทั้งที่หลับตานั่นหวดลงตรงขาของสุรินทร์เพื่อนใหม่ของเธอ ก่อนเสียงเค็วๆสุดท้ายเธอเห็นสุรินทร์หน้าตาแดงก่ำ ร้องไห้สุดเสียงด้วยความเจ็บปวด วูบหนึ่งน้อยนึกถึงพี่แม่เมื่อถูกแม่ลงโทษด้วยไม้เรียวแล้วพี่แม่เอามือรับหรือไม้ก็พยายามแย่งไม้เรียวจากแม่ แต่เพื่อนใหม่ของเธอทำไม่ได้แม้แต่จะลูบรอยหวายที่แดงเป็นริ้วๆ เต็มไปหมดเพราะพ่อของเขามัดมือทั้งสองข้างของเขาไว้แน่นกับเหล็กผนังเก้าอี้

“มึงทำแตกเมื่อไร บอกมา” เสียงล่ำทำบมดังมาอีก คราวนี้น้อยได้ยินเสียงตอบจากเพื่อนว่า

“แตกพรงนี้ครับ พ่อ แตกพรงนี้ครับ ผมบอกพ่อแล้ว ผมทำแตกพรงนี้ครับ”

เสียงผู้ใหญ่บางคนที่มีงุดูพิมพาวว่า ทำไมเด็กมันต่อต้านทำทนายพอย่างนั้นดังอยู่ข้างหู

ภาพในห้องเรียนเมื่อวานนี้ปรากฏขึ้นแก่น้อย ภาพที่สุรินทร์ตอบคุณครูมนัสไม่ตรงกับที่ครูถาม แต่ครูเข้าใจเขาดีใครๆ ก็ไม่เข้าใจเพื่อนของเธอเลยหรือใจ ช่างตัดผมคนนี้เป็นพ่อแท้ๆ ของสุรินทร์ ทำไมไม่รู้จักลูกของตัวเองนะ

เสียงเค็วๆๆ ดังขึ้นอีกตามมาด้วยเสียงโฮเหมือนจะขาดใจของสุรินทร์ น้อยถลันเข้าไปข้างหน้าตามด้วยหมู่

เพื่อน สุรินทร์ร้องไห้พลาตีสมาทางเพื่อนด้วยดวงตาเหมือนจะขอความช่วยเหลือ น้อยร้องไห้โฮออกมาพร้อมกับเพื่อนๆ ผู้หญิง เธอหันไปหาประพนธ์ลูกผู้กองกับवादที่ตัวใหญ่กว่าเพื่อนแต่ทั้งสองคนไม่อยู่ที่นั่นเสียแล้ว

เด็กๆ กรูเข้าไปในร้านตัดผมเข้าขวางระหว่างช่างตัดผมกับสุรินทร์เพื่อนผู้นำสงสาร น้อยรำร้องทั้งน้ำตาว่า

“ช่างอย่าตีเพื่อนน้อยเลย ประพนธ์กับवादไปไหน ทำไมไม่ช่วยสุรินทร์ ช่างอย่าตีสุรินทร์เลย เขาบอกช่างแล้ว กระดานมันตกแตกเมื่อวานนี้จริงๆ พวกฉันก็เห็น”

“ถามทำไมมันไม่รับ” ช่างตัดผมยังมองลูกขมิ้งทิ้ง

เด็กๆ ต่างช่วยกันขอร้องจนช่างตัดผมหยุดเขียนลูกแต่หวายยาวยังอยู่ในมือ น้อยได้ยินเสียงสमानกระซิบบอกข้างหูว่า “ประพนธ์วิ่งไปตามพ่อเขา น้อย वादไปตามครูมนัสที่บ้าน”

น้อยโผล่เข้าไปหาครูมนัสที่ถลันเข้ามาหลังจากนั้นไม่นาน

“ครูขา ช่วยบอกช่างด้วย สุรินทร์เขารับแล้วว่าเขาทำกระดานชนวนแตกเมื่อวาน แต่เขาพูดไม่ถูกคะ เขาบอกพ่อเขาว่า แตกพรงนี้ แตกพรงนี้ ครูช่วยบอกพ่อเขาด้วยว่าสุรินทร์เขารับผิดแล้วแต่เขาพูดไม่ถูก อย่าตีเขาเลย”

หลังจากที่น้อยเล่าเรื่องให้พ่อ แม่ และพี่แม่ฟังทั้งน้ำตาแล้ว บรรยาอากาศที่บ้านทำฝั่งคลองคืนนั้นซึมเซา พ่ออนุญาตให้เว้นการอ่านหนังสือประจำคืนเสียพลาตีสเรียกน้อยเข้ามาโอบไว้ลูบหลังพลาตีสปลอบให้หยุดละอื่น แม่อธิบายว่า

“นี่เสียเถิดน้อยฟังแม่ว่านะ พ่อแม่รักลูกทุกคนแหละลูก ช่างตัดผมเขารักสุรินทร์ แต่เขาเพิ่งไปรับสุรินทร์มาจากแม่ที่อยู่รยา เด็กที่พ่อกับแม่ไม่ได้อยู่ด้วยกันจะลำบากแทบทุกคน สุรินทร์อยู่กับแม่ไม่ได้ พ่อเขาต้องไปรับมาอยู่ที่แวงนี้ มาอยู่โรงเรียนเดียวกับน้อยก็เพราะแม่ของสุรินทร์จะแต่งงานใหม่ ถ้าสุรินทร์อยู่กับแม่ก็ต้องอยู่กับพ่อเลี้ยงอีก ช่างตัดผมไม่เคยอยู่กับลูกก็เลยไม่รู้ว่เด็กพูดไม่ถูก จึงตีลูกด้วยโทษะเกินไป เด็กก็ไม่สนทากับพ่อพ่อก็จะบอกพ่อแบบอื่นได้ถูก นำสงสารจริงๆ ป่านนี้พ่อเขาคงเสียใจจนร้องไห้แล้วเหมือนกันที่ตีลูกอย่างนั้น เพื่อนหนูที่วิ่งไปตามครูมนัสมานั้นเก่งมาก คิดหาที่ฟังให้เพื่อนถูกต้องแล้ว เก่งจริงๆ แม่ก็ได้คิดเหมือนกันนะนี่ว่า ผู้ใหญ่เองก็ดูถูกความคิดและการ

ตัดสินใจของเด็กไม่ได้ จริงไหมพ่อ?”

“ฉันเองไปได้ข่าวที่ตลาด ผู้กองก็ไปที่ร้านตัดผม คงที่น้อยกว่าประพนธ์ไปตามมานั้นแหละ เห็นว่าผู้กองกับक्रमันส์ เอาช่างตัดผมไปที่โรงพักเชียวนะ ให้ไปสัญญาว่าจะไม่ทำร้ายลูกอย่างนั้นอีก โทษะคนเรานะแม่ พ่อห้ามไม่ได้ก็ร้ายได้อย่างนี้ก็ไม่ถึง โรงเรียนจึงควรอบรมเด็กให้อ่อนโยนเสีย ตั้งแต่ยังเล็ก โตขึ้นจะได้ไม่ก้าวร้าว” พ่อพูดกับแม่ แล้วหันมาพูดต่อน้องว่า

“เพื่อนน้อยไม่เป็นไรแล้วแหละ พ่อเขาคงนอนกอดลูกแล้ว พ่อว่าพรุ่งนี้น้อยกับมานูน่าจะไปชวนสุรินทร์มาเที่ยวบ้านเรานะ พรุ่งนี้วันอาทิตย์ไม่มีเรียน พาเขาไปเล่นน้ำคลองหลังบ้านไป แล้วแม่จะได้ฝนไพลทารอยหวายให้เพื่อนด้วย ดีไหม ว่าแต่วันนี้น้อยกับเพื่อนไปชนที่ไหนกันมา ยังไม่เห็นเล่าให้ฟังมั่งเลย”

พ่อของน้อยมีวิธีเปลี่ยนความเศร้าของเธอได้เสมอ จริงซิคะ เธอลืมเรื่องกระดาดแดงกับเม็ดดาลีกลีบระเบิดได้นั้นเสียสนิท น้อยลุกเดินเข้าไปในห้องส่วนตัวหีบกระดาดสีแดงออกมาให้พ่อแม่ดูพลางบอกกับพี่แหมะว่า

“จริงๆ นะพี่แหมะ พ่อเราเอาไอ้เม็ดดำๆ นั้นวางลงแล้ว เอาก้อนหินขว้างถูกมัน มันจะระเบิดดังปัง ไม่เชื่อพรุ่งนี้เราไปลองที่ริมคลองก็ได้ ชวนมามุกกับสุรินทร์ไปด้วย นะ นะ”

แล้วหันไปพูดกับพ่อว่า “พ่อคะ น้อยว่าตำรวจนั้นเป็นคนลึกลับอะ เขาต้องเป็นคนไม่ดีแน่ๆ ไม่งั้นเขาจะเอากระดาดระเบิดไว้ในบ้านทำไมตั้งเยอะ พ่อรู้จักเขาไหมคะ?”

“มาสัญญากันก่อนชีว่าคราวหน้าคราวหลังจะไม่ชนแบบนี้อีก ที่ไปทำกันมานี้เท่ากับไปลักขโมยของเขามาเชียวนะลูก นายปรีชากลับมาคงตกใจว่าของหายไปเสียส่วนหนึ่ง นายปรีชาเขาไม่ได้เป็นคนลึกลับหรือเป็นคนไม่ดีหรอกลูก เขาเคยเป็นตำรวจ พ่อมาอยู่ที่แวงก็เกิดติดใจที่นี่เหมือนพวกเรานี้แหละ เขาเลยลาออกจากราชการ จะมาค้าขาย ที่ปีนี้ที่โต๊ะโมะจะมีการฉลองเจ้าแม่โต๊ะโมะครั้งใหญ่ เวลาคนจีนเขามีงานฉลองแบบนี้เขาจะจุดประทัดนี่แหละ อย่างที่น้อยเอามานี้แหละเขาคงเอามาใช้แทน ไม่ใช่ระเบิดหรอกลูก เขาจะจุดประทัดกันสนั่นหวั่นไหวทั่วทุบแทบแตก ที่นี้นายปรีชาเขาเลยรับเป็นคนไปหาซื้อมาให้คนจีนที่แวงและที่โต๊ะโมะ ที่เขาไปซื้อมาก็เก็บไว้นั้นน้อยไป เขาเลยไปหาซื้อมาก็เก็บเท่านั้นเอง ที่นี้น้อยกับเพื่อนอย่าไปล่วงของเขามากอีกนะ เดี่ยวของเขาจะไม่ครบจำนวน”

พ่อไขความลึกลับให้น้อยแล้วตามด้วยแม่บ่นว่า “เด็กอะไรชนไม่เข้าเรื่อง มั่นนำตีนก” แล้วแม่ก็คงคิดว่าน้อยฟังผ่านเรื่องสุรินทร์มาหยกๆ จึงเปลี่ยนเป็นว่า “เฮ้ย ไปนอนกันได้แล้ว” **๒**

๖ เจ้าแม่โต๊ะโมะนี้เป็นที่นับถือของคนจีนแถบนั้นมาก เห็นจะเป็นรองก็แต่เจ้าแม่ลิ้มกอเหนี่ยว จังหวัดปัตตานีเท่านั้น ผู้เขียนสันนิษฐานว่าเรื่องเจ้าแม่โต๊ะโมะน่าจะมาพร้อมกับชุมชนชาวจีนที่มาเป็นกรรมกรในเมืองทอง ต่อมาได้มีการอัญเชิญมาอยู่ที่ศาลในอำเภออุทัยและยังมีงานสมโภชใหญ่เป็นประจำทุกปี เหตุผลของการย้ายจากโต๊ะโมะมาสู่อุทัยจะเป็นเพราะการเลิกสัมปทานเมืองทองแห่งนั้นมากกว่าอย่างอื่น เพราะเมื่อเลิกเมืองทอง ชุมชนจีนบนภูเขาสูงนั้นก็ละลายหายไปด้วยพร้อมทั้งไร้อาหารที่จำเป็น

หมายเหตุ

เขียนเสร็จเวลา ๑๒.๒๐ น วันเสาร์ที่ ๒๓ ก.ย. ๔๕ ที่บ้านซอยไสว เรื่องนี้ค่อนข้างยาวและเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ฉายภาพเก่าในวันเวลานั้นให้ได้เห็นอีกครั้งอย่างชัดเจน ได้โทรศัพท์ไปถึงเพื่อนเก่าที่แวง แต่ไม่มีใครทราบว่ายี่สิบสี่สุรินทร์ยังอยู่หรือไม่ หรือเขาไปอยู่ที่ไหนเพราะเขาอยู่ที่แวงได้ไม่นานก็จากไปอย่างเงิบเงียบ ส่วนพ่อของเขาต่อมาได้แต่งงานใหม่กับผู้หญิงมุสลิมที่อำเภอแวง

ตั้งแต่มีการปฏิรูปเมื่อสัปดาห์ที่แล้วรู้สึกวุ่นวายใจขึ้นเหมือนอะไรที่เก็บอัดไว้ได้คลายออก หรือสิ่งนั้นคือ political stress syndrome ที่หมอว่า ถิ่นนั้นเมื่ออ่านประกาศแรก ยังไม่รู้ว่าจะฝ่ายไหนทำปฏิปณันโทรศัพท์ตามกันไม่หยุด รู้สึกห่วงใยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระบรมราชินีนาถอย่างที่สุดเพราะพระพลานามัยก็ยังไม่สมบูรณ์ทั้งสองพระองค์ ไม่อยากให้อะไรกระทบพระหทัยซ้ำอีก ทุกวันนี้สวดมนต์ขอให้ประเทศชาติพ้นภัยพิบัติทุกชนิดเสียทีเถิด

-ชบาบาน



>>ต่อจากฉบับที่ ๑๙๕<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย”** ๑๔ ม.๑๐ ต.เขาย้อยสน
อ.เขาย้อยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนบัดนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจส่ายยาเยาะลี้กและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อ
จะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวพันพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามส่ายยา
ดังนั้น แค่ว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และ
ยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

“
คนที่ร่ำรวยด้วย
ความทุจริต
รวยด้วยความซื่อโกง
ไม่ใช่คนมีบุญแน่
แต่เป็นผู้สร้างบาปใหม่ใน
ปัจจุบันชาตินี้โดยแท้
”



เพื่อจะได้ไม่ยึดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๙ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า **ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้**

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้งแต่ ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหาลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุขเป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพนับถือ เทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา “ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่ นักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมือง แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มีเลยได้จริง ผู้นั้นก็คือผู้ทำลายความเป็นนักการเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี

• ความเข้าใจใน **“ฐานะแห่งบุคคล”** เป็นอย่างดี ก็เพราะประชากรมีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๔๓ ในสารานิยธรรม) นี้แล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือสามัคคีกันตามฐานะฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธาและปัญญาที่เข้าใจในสัจจะว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”** ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน **“สมมุติสัจจะ”** และทั้งในด้าน **“ปรมัตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช ๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี **“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่าเป็น **“ฐานะ”** ที่สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชาที่เดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น **“สโรจนะ”** หนึ่งของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น **“ที่พึ่ง”** สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะนักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุดบรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น **“อรหัตต์”** จริ่ง ก็ยังเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น **“ฐานะ”** นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดในประชา **“ฐานะแห่งบุคคล”** ทั้ง ๔ **“ฐานะนักบวช”** จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ **“สิ่งที่เป็นจริง”** อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า **“ปรมัตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย **“ฐานะนักบวช”** ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น **“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย **“วรรณะ ๔”** เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘ **“การไม่สละสม”** ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง **“มิจจาทิฏฐิ-สัมมาทิฏฐิ”** อันเป็นจุดสำคัญของ **“การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”** ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระ พุทธเจ้าตรัสหลักการของ **“ความเป็นมิจจาทิฏฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฏฐิ ๑๐”** ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี **“สัมมาทิฏฐิ”** ที่จะ

ปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ได้แน่ๆ

“มิจฉาทิฏฐิ ๑๐ และสัมมาทิฏฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้ให้ต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฏฐิ) ว่า **“ทานที่ให้แล้วไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้ให้ก็คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้วมีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น“มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น“สัมมาผล”ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำให้อย่างเป็นต้น โดยเฉพาะ“ทำทาน”อย่างไรจึงจะเป็น“ผล”สุณิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**“ความเชื่อถือหรือความเห็น(ทิฏฐิ)”** ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ“ทำทาน”กัน ได้“บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ“การเสียสละแก่กันและกัน”นี้แหละคือพฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”** แก่ตนแก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สุณิพพานจริงๆ

ส่วน“ทาน”ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ“ทุนนิยม”นั้น จะต่างกับ“ทาน”ในสังคมของ“บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น“โลกุตระ”ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปตามละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก“ประโยชน์”ชั้นสูงขึ้น คือ“สัมปรายิกัตถะ”ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจผิดไปเป็นแบบ“เทวนิยม”เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”** เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง**“ไตรลักษณ์”** อย่างเป็น**“ปรมัตถธรรม”**

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มิจฉาทิฏฐิสูตร-

• สักกายทิฏฐิสูตร-อิตถานุทิฏฐิสูตร” ซึ่งต้องมี**“สัมผัสเป็นปัจจัย”** และ
• ต้องมี**“องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖”** ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้น
• สูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **“ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า **“อนัตตา”** นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซานติ)**
• **“เห็น”(ปัสสตี)**อย่างสัมผัสอยู่หลักๆ เป็นปัจจุบันนั้นเกี่ยว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถรู้**“ปรโลก”**หรือ**“โลกหน้า”**แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

• **“ประโยชน์”**(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(วุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น**“ทุกข์อารยสัจ”** เป็น**“บรมประโยชน์ชั้นอุตตมัตถะ”** หรือ**“ประโยชน์”**ชั้นบรมลุนิพพาน เป็น**“อรหัตต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”**(ปรมมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง**“วิชา ๙”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อวิชชา”** ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

• **การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจากผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายมา**

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขาเชื่อถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”**นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แค่อ้าง**“ปรโลก”**เรื่องเดียวกันก็แน่นอนว่าการปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะประโยชน์”**ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

• ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**“ความเป็น“อารยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**“โลกุตระสัจจะ”** จึงจะเป็น**“มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่วิถีเป็นมรรคผล** และมรรคผลนี้เกิดจากการปฏิบัติที่**“ถึงพร้อมด้วยวิปัสสนาและจรณะ”** ถึงพร้อมอย่างไร **“จรณะ”**ที่เกิด**“วิชา”**นั้นเป็นอย่างไร ก็

มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ท่านทั้งหลายที่อ่านข้อเขียนของอาตมาอยู่นี้ ส่วนมากคงจะไม่มีพระไตรปิฎกอ่าน ก็ขอคัดเอาคำความจากพระไตรปิฎกส่วนนี้มาลงให้อ่านครบๆดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้งว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

จะได้เห็นทั้งจุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล อันเป็น **“ธรรมบัญญัติของศาสนาพุทธ”** คือ ศีลหรือข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลักที่จัดระเบียบความเป็นศาสนาพุทธที่บัญญัติโดยพระพุทธเจ้ามาตั้งแต่เริ่มเกิดศีล หรือข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประกาศความเป็น **“ศาสนาของพระองค์”** ว่าเป็น **“อเทวนิยม”** และเป็น **“โลกุตระ”**

อันเป็นการประกาศ **“ความเป็น”** ที่ยืนยันมั่นแน่วแน่ แตกต่างจาก **“ความเป็น”** ศาสนาทั้งหลาย ที่ล้วนเป็น **“เทวนิยม”** และเป็น **“โลกียะ”** กันทั้งนั้นๆ ซึ่งเป็นการทำหายอย่างอาจหาญแก่ลัทธิลัทธิต่างๆ เพราะมันเท่ากับเป็นการประกาศสิ่งที่ค้านแย้งหรือต่อต้านความเชื่อถือ-ยึดถือใน **“ความเป็นศาสนา”** ประดามีในโลกกันอย่างฉกาจฉกรรจ์ แม้ถึงทุกวันนี้ก็ยังมีคนเห็นว่า **“พุทธ”** ไม่ใช่ศาสนา เป็นแค่ลัทธิปรัชญาเท่านั้น

ผู้ไม่เคยอ่านมาก่อน ก็ลองอ่านดู จะเห็นได้จาก.. **ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลักที่จัดระเบียบความเป็นศาสนาพุทธที่บัญญัติโดยพระพุทธเจ้ามาตั้งแต่เริ่มเกิดศีล** ว่า พุทธแท้ๆ นั้น **เป็นศาสนาอย่างไร ไม่เป็นอย่างไรกันชัดๆ** แม้คำความในการสารัมอินทรีย์ การมีสติสัมปชัญญะ และอื่นๆที่ยืนยันสารัสจะของพระพุทธเจ้าก็จะได้รู้ชัดเจนขึ้นด้วย เชิญอ่านได้ในฉบับก่อนได้ลง **“จุลศีล”** และ **“มัชฌิมศีล”** ถึงข้อ ๘ ให้อ่านแล้ว และได้อธิบายแทรกไว้ว่า...

ถึงตรงนี้ก็ขออธิบายแทรกเสียหน่อย ก่อนจะได้อ่าน **“มัชฌิมศีล-มหาศีล”** ต่อ

สังเกตให้ดีเถิด ทั้ง ๒๖ ข้อ ของ **จุลศีล** ลงท้ายศีลทุกข้อจะทรงลงท้ายด้วยประโยคที่ว่า **แม้ข้อนี้ก็เป็นที่ลบล้างการกระทำหนึ่งทุกๆข้อ ไม่ได้ละเว้นสักข้อ**

จึงเท่ากับเป็นการตราหลักสำคัญ ตั้งแต่เริ่มแรกในการประกาศ **“ความเป็นพุทธศาสนา”** ขึ้นมา เพื่อให้รู้ว่า **“ศาสนา**

ของพระพุทธองค์” นั้น เป็นอย่างไรที่ท่านประกาศให้ **“เว้นขาด”** อะไรต่ออะไรต่างๆใน **“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”** นี้แหละ เป็นการยืนยันชัดเจนว่า ศาสนาพุทธจะเป็นอย่างไรที่ **“พุทธ”** เป็นตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบนี้ ซึ่งบางสิ่งบางเรื่องอาจจะมิจะเป็นเหมือนศาสนาอื่นบ้าง แต่ท่านไม่ได้เน้นชัดกำหนดเป็นข้อ **“ศีล”** ไว้ในตรงนี้เลย

เพราะฉะนั้น ในส่วนที่พระองค์เน้นเป็น **“ศีล”** ให้ **“เว้นขาด”** นี้แหละ จึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่งนัก ถึงขนาดพระองค์ต้องตราให้ชาวโลกรู้กันอย่างชัดแจ้ง ว่า **ศาสนาพุทธไม่เป็นอย่างศาสนาอื่นที่เขามีเขาเป็น เขาประพฤติกันอยู่ต้นคานขั่วไปทั้งหลายทั้งหลั่น**

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นี้ จึงเป็น **“พุทธธรรมบัญญัติ”** หรือ **ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ**

เมื่อได้อ่าน **“จุลศีล”** และจะได้อ่าน **“มัชฌิมศีล-มหาศีล”** ต่อ หลังจากอาตมาอธิบายแทรกตรงนี้แล้ว ก็ให้เห็นได้งๆชัดๆว่า **ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา** **“เว้นขาด”** อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะมี **“ง!”** **แทบจะไม่อยากจะทำกันเลยทีเดียว เพราะปัจจุบันนี้ สิ่งที่ทำให้ “เว้นขาด” นั้น กลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ**

อ่าน **“มัชฌิมศีล”** และ **“มหาศีล”** กันต่อไปจนจบก่อนเถอะ แล้วจะมี **“ง!”** จริงๆ หรือเห็นจริงตามที่อาตมาว่า

[มัชฌิมศีล]

[ฉบับก่อนได้นำ “จุลศีลและมัชฌิมศีลถึงข้อ ๘” มาให้อ่านแล้ว]

๙. ภิกษุเว้นขาดจากการประกอบเหตุกรรมและการรับใช้ เช่นอย่าง ที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังชวนชวายุประกอบเหตุกรรม และการรับใช้เห็นปานนี้ คือ รับเป็นบุตรของพระราชา ราชมหาดำมาตุย กษัตริย์ พราหมณ์ คฤหบดี และกุมารว่า ท่านจงไปในที่นี้ ท่านจงไปในที่โน้น ท่านจงนำเอาสิ่งนี้ ไป ท่านจงนำเอาสิ่งนี้ในที่โน้นมา ดังนี้ **แม้ข้อนี้ก็เป็นที่ลบล้างการกระทำหนึ่ง**

๑๐. ภิกษุเว้นขาดจากการพูดหลอกลวง และการพูดเลียบเคียง เช่นอย่าง ที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังพูดหลอกลวง พูดเลียบเคียง พูดหวานล่อม พูดและเลื้ม แสวงหาลาภ

ด้วยลาม แม้ข้อนี้ก็เป็ศิลปะของเธอประการหนึ่ง

[จบมัชฌิมคัมภีร์]

จาก“มัชฌิมคัมภีร์” ก็จะเห็นเพิ่มเติมอีกแล้วว่า ศาสนาพุทธนั้นพระพุทธรองค์ให้**ความสำคัญไปถึงความเป็น“ชีวะ”ระดับ“พืช”ทีเดียว** ตาม“มัชฌิมคัมภีร์” ข้อ ๑

ที่ทรงให้**“เว้นขาด”**การพรากพืชคามและภูตคาม ซึ่งชี้ให้เห็นว่า **ความเป็นคนที่มีฐานะ“ประเสริฐ”หรืออาริยะ** เช่น ภิกษุ ผู้ที่ได้รับการกราบเคารพ หรือหมายถึงคนผู้ที่มีคุณธรรมความดีถึงขั้นต้องกราบเคารพนั้น ต้องเป็นผู้**“เว้นขาด”**การเบียดเบียน**“ความเป็นชีวะ”**ยิ่งขึ้นถึงขนาดไม่พราก ไม่ทำลาย แม้แต่ชีวะระดับ“พืช”ชีวะระดับ“ดินเป็น”(มีชีวิตินตาย) อันเป็นชีวะต่ำกว่าระดับ“สัตว์”ลงไปอีก

พระพุทธรองค์ก็ทรงให้ความสำคัญกับ**“ความเป็นชีวะหรือชีวิต”**ในโลกอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นความรู้ลึกที่สุดลึกซึ่งละเอียดอ่อนในเรื่องของน้ำจิตน้ำใจที่เมตตา**“ความเป็นชีวะ”**อันมีอยู่ในโลกถึงปานฉะนี้

หรือในประเด็นที่ว่า ทรงให้**“เว้นขาด”**การสะสม นัยสำคัญของประเด็นนี้ ก็เห็นอยู่ชัดๆว่า **“การสะสม”**เป็นพฤติกรรมที่ไม่ดีแน่ๆ พระพุทธเจ้าจึงทรงให้**“เว้นขาด”**สำหรับผู้ประเสริฐหรืออาริยะ เช่นภิกษุ ผู้ที่ได้รับการกราบเคารพ หรือหมายถึงคนผู้ที่มีคุณธรรมความดี ถึงขั้นต้องกราบเคารพ จึงจะชื่อว่าผู้มีคุณค่าสูงพอที่จะได้รับการกราบไหว้เคารพ

พระพุทธเจ้าไม่ได้ทรงสร้างลัทธิที่ส่งเสริมให้นับถือหรือกราบเคารพคนที่มุ่งไปในทาง**“สะสม”** จึงเห็นได้ชัดว่าพระองค์ไม่ได้ส่งเสริมคนให้กักตุนสะสม ไม่ให้มีมากหรือแท่ว่าก็คือ **ไม่ให้“ร่ำรวย”**นั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับคำสอนต่างๆของพระองค์ เช่น **ธรรมใดวินัยใดเป็นไปเพื่อความ“มกมาก”(มหัพัจจะ) ธรรมนั้นวินัยนั้น ไม่ใช่ของเรา**

ตถาคต แม้พระองค์เองก็ทั้ง**“ความร่ำรวย”**มาเป็น**“คนจน”**แท้เรื่อง**“มกมาก-มกน้อย”**หรือเรื่อง**“รวย”**เรื่อง**“จน”**นี้เป็น**“สังขธรรม”**ที่สำคัญลึกล้ำซับซ้อนอ่อนนัยยิ่งนัก เพราะเป็นเรื่อง**“อจินไตย”** ซึ่งเกี่ยวกับ**“กรรมวิบาก”**ของแต่ละคน

ผู้ประเสริฐ หรือคนดีขั้นสูง หรืออาริยชน ต้อง“จน”หรือต้องไม่มีมาก ไม่เป็นคนร่ำรวย แม้จะสามารถรวย ก็จะไม่ยอมรวย จะสละออกเสมอ จะเป็น**“คนจน”**เป็น

ที่สุดจนได้ ด้วยความเต็มใจสมัครใจ เพราะเข้าใจในสังขธรรมดียิ่ง เพราะมีภูมิปัญญาระดับอาริยะ ว่า คนที่หลงสะสมความร่ำรวยให้แก่ตนเองหรือมีมากนั้นไม่ประเสริฐเลย เป็นภัยต่อตน โดยเฉพาะเป็นภัยต่อสังคมอย่างยิ่ง

พระวัจนะของพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนย้ำเน้นให้คนมี**“อัปปัจฉตา”**นั้นมีมากมาย แม้กระทั่ง**“หลักตัดสินธรรมวินัย” ๘ ข้อ** หนึ่งในแปดข้อ ก็มี**“อัปปัจฉตา”**เป็นข้อหนึ่งในแปดนั้น ยืนยันความจริงนี้มานานกว่า ๒๕๐๐ ปีแล้ว

[**“หลักตัดสินธรรมวินัย”** ก็คือ หลักที่ใช้ตรวจสอบคำสอนของผู้ทั้งหลาย ถ้าคำสอนของผู้ใดไม่เป็นไปตามหลักทั้ง ๘ ข้อนี้ นั่นก็คือ ผิดคำสอนของพระพุทธเจ้า เช่น คำสอนของใครเป็นไปเพื่อความมกมาก หรือเน้นให้อาเมาากๆ โนม่น้อมให้หลงร่ำรวย นั่นไม่ใช่คำสอนของพระพุทธเจ้า แต่ถ้าคำสอนของผู้ใดเป็นไปเพื่อความมกน้อย หรือเน้นให้อาเอน้อยๆ ชัดๆก็คือ โนม่น้อมให้มาเป็นคนจน คำสอนนั้นถูกต้องแล้วตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า เป็นต้น]

“ความจน”เป็นทุกข์ใหม่? เป็นทุกข์แน่ สำหรับคนไม่มีภูมิธรรม แม้**“ความรวย”**ก็เป็นทุกข์สำหรับคนที่ไม่มีภูมิธรรม แต่**“ความจน”**สำหรับคนมีภูมิธรรมจะไม่ใช่เป็นทุกข์เลย จะสุขอย่างวิเศษยิ่ง(อุปสมสุขหรือปรมาสังข)และยังยืนถาวรด้วยซ้ำ เพราะ**“ความสุข”**ที่ผู้ได้รับนั้นเป็นสัจจะของจิตที่สุขจริง อันไม่ใช่**“สุขโลกีย์”**ที่ต้องสุขเพราะมีอามิสมาบำเรอ แต่เป็น**“สุขที่สงบเย็นสบายแบบโกฎิตระ นิรามิสสุขที่จบในตัวเอง ไม่ต้องอาศัยสิ่งตอบแทน”** พร้อมด้วยภูมิปัญญารู้แจ้งในคุณค่าของ**“ความจนมหัศจรรย์”** ที่เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ จึงไม่ใช่**“คนจน”**ชนิดแฝงพราง เพื่อ**“อวดเก่ง”**เท่านั้นแน่ๆ

“อัปปัจฉตา”หมายความว่า**ความเป็นผู้ปรารถนาน้อย**หรือไม่เอาเลย ความเป็นผู้มกน้อย ความเป็นคนที่ไม่ต้องการอาเมาาก ไม่ต้องการมีมาก

ซึ่งตรงกันข้ามกับ**“ความมกมาก”(มหัพัจฉตา)**นั่นเอง แต่ถ้าหากผู้ใดละกิเลส“โลภ”ไม่ได้จริง หรือได้ก็เพียงกดข่มไว้ ก็เห็นว่า**เป็นแค่สุขหลอก(สุขลลิกะ)** จึงไม่ถาวรยั่งยืนด้วย ถึงจะอวดเก่งไปก็ได้ไม่นานหรอก แท้จริงนั้น..สามัญสำนักทั่วไปก็รู้กันดีทั้งนั้นแหละว่า**“คนผู้มกน้อยสันโดษ”** แม้จะไม่ขยันชวนชวายสร้างสรรช่วยสังคมสักเท่าไร ตามลัทธิฤๅษี ตามแบบพระป่า ก็ยังยอมรับนับถือบูชากันแล้ว ยิ่งเป็น**“คนผู้มกน้อยสันโดษ”**ที่ขยันชวนชวาย สร้างสรร แต่ไม่สะสม

ไม่กอบโกยกักตุนเอาไว้เป็นของตน ยอมเสียสละให้แก่ผู้อื่น
บริจาคแจกจ่ายแก่อีกุศลคนอื่น มากกว่าที่ตนมี ตามทฤษฎีที่

“ล้มมา”ของพุทธนั้น ก็ยังเป็นความดีงามที่สมบูรณ์ของโลก
แต่เพราะ“กิเลส”ในตัวคนทั่วไปส่วนใหญ่มันมีอยู่ ทั้ง
กิเลสโลภ-ทั้งกิเลสมานะรักหน้ารักตัว จึงต่างคนต่างรวมหัว
กันโดยไม่ต้องนัดแนะ ยึดเอาความเป็น“คนชั้นหนึ่ง”ไว้ ด้วย
กิเลสที่ถือดีถือตัวกันจริงๆ คนที่สามารถประพฤติตนเป็น
“คนจนมหัศจรรย์-คนจนผู้ประเสริฐ”ส่วนน้อย จึงตกเป็น
“คนชั้นสอง”ในสังคมทั่วไป แทนที่จะเป็นคนผู้ได้รับการเชิดชู
ยกย่องให้เป็นคนชั้นหนึ่งของสังคมประเทศชาติ ตามสัจจะ

จนกว่าคนสังคมส่วนใหญ่ในประเทศชาติจะยอมจำนน
ต่อคุณงามความดีที่จริง จะจำนนด้วยเหตุใดก็ตาม หรือไม่
เช่นนั้นก็คนส่วนมากในสังคมมีความฉลาดรู้แจ้งในสัจธรรม
ดีกันเพียงพอ เหมือนกับคนอื่นเดียวย่อมรับคุณธรรม
นัยนี้กัน เช่น ต่างก็ยอมรับคุณธรรมของท่านมหาत्मคานธี

คำว่า “อับปิจฉะ”นี้ อาตมาตั้งใจแปลเพื่อให้ชัดๆ ว่า
“กล้าจน” ดูจะเข้าใจได้ชัดเจนดีกว่าคำว่า“มกน้อย” ใครที่
“กล้าจน”ได้จริง อย่างสบายใจ อย่างเต็มใจ อย่างมีปัญญา
รู้แจ้งจริงว่า **คนเรานั้น“จน”ดีกว่า“รวย”** ผู้ที่รู้อย่างลึกซึ้ง
จริงๆว่า อันตัวเรานั้นจะสร้างความร่ำรวยให้แก่ตนก็สามารถ
ทำได้ แต่ก็ไม่กอบโกย ไม่กักตุน ไม่สะสมสินทรัพย์ให้แก่ตน
จนร่ำรวย นั่นแหละคือ คนที่มี“อับปิจฉตา”แท้จริง

ดังนั้น ผู้ใดมีความปรารถนาที่จะเป็นคน**“มีมาก”** จึง
เป็นคนเดินทางผิดไปจากแนวทางของศาสนาพุทธ

เรื่อง**“รวย”**เรื่อง**“จน”**นี้เป็น“สัจธรรม”ที่สำคัญลึกล้ำ
ซับซ้อนยิ่งนัก เพราะคนที่มีบุญ-มีบารมี จึงจะเป็นคนรวย
ตามวิบากกรรม ที่ตนได้สะสมบุญสะสมกุศลวิบากไว้ ผู้มีบุญ
บางคนเกิดมาในตระกูลที่ร่ำรวยก็รวยทันที ผู้มีบุญบางคน
เกิดมาจน แต่ก็สามารถทำมาหากินเองอย่างสุจริตร่ำรวย
มากมายในชาตินี้ได้ บางคนแม้จะเกิดมาจนแต่ก็ร่ำรวย
เพราะมีผู้นำมาให้อย่างศรัทธาเลื่อมใสบ้าง อย่างไม่สามารถรู้
ต้นสายปลายเหตุก็เป็นได้ เหมือนได้ลาภลอย นัยอื่นก็มีอีก

ส่วนคนที่ร่ำรวยด้วย**ความทุจริต** รวยด้วย**ความขี้โกง**
นั้น ไม่ใช่คนมีบุญแน่ แต่เป็นผู้**สร้างบาปใหม่ในปัจจุบันชาติ**
นี้โดยแท้ บาปเขาก็สะสมไป กิเลสเขาก็หนาขึ้นๆ ย่อมตก
นรกหมกไหม้ต่อไป แม้เขาจะดูสุขเกษมมีคนพินอบพิเทา นั้น

ก็เป็นเหล่าคนโง่ที่ไม่มีภูมิธรรม เขาก็เคารพนับถือกันไป

โดยสัจจะแล้ว ชัดๆ **คนที่ควรเคารพกราบไหว้แท้จริง**
นั้นคือ “คนไม่สะสม-คนจน-คนไม่รวย”นั้นต่างหาก ซึ่ง
เป็นสัจธรรม ที่คนทั้งหลายควรทำปัญญาให้แจ้งให้ได้

คนที่**“สะสมสมบัติวัตถุเงินทองเป็นของตน หรือยิ่ง**
สะสมให้มีมากให้ร่ำให้รวย” จึง**ไม่ใช่คุณสมบัติของผู้ดี**
ของคนผู้ประเสริฐ(อารยชน) **หรือของผู้มีคุณธรรมเลย**

นี่เป็น **“ความรู้-สุดยอดความรู้”** ของคนชั้นปราชญ์
และระดับ**พระบรมศาสดาแห่งพุทธศาสนา**

ความเห็นเช่นนี้ **คุณเข้าใจได้...และเห็นด้วยไหม?**

มัชฌิมสูตร ข้ออื่นต่อมา เป็นผู้**“เว้นขาด”**การเล่น
และ**มหรสพที่เป็นข้าศึกแก่กุศล** ซึ่งต้องมีปัญญารู้ว่า

“การเล่นและมหรสพ”ที่เข้าข่าย**“เป็นข้าศึกแก่กุศล”**นั้น
คือแค่ใด ขึ้นไหน ซึ่งก็ฟุ้งดี มหรสพก็ดี มีนัยสำคัญ
ซับซ้อนที่ต้องศึกษา เพราะความเหมาะสมของการเล่น

ตามวัย ความเหมาะสมของมหรสพตามฐานะที่อยู่ในช่วง
“ศิลปะ”อัน**ไม่ใช่“ข้าศึกแก่กุศล”** แต่**“เป็นมงคลอันอุดม”**
นั้น ก็มีอยู่ ที่เป็นประโยชน์อุปการะตามฐานะหรือวัย

...**“เว้นขาด”**การพนันอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท

ข้อนี้ไม่ต้องขยายความอะไรเลย มันอธิบายมุขแท้ๆ

...**“เว้นขาด”**การบำเรอตนด้วยที่นั่งที่นอนอันสูงใหญ่
ที่ลึกซึ้งไปกว่าความสูงใหญ่ของแค่“ที่นั่งที่นอน” ก็คือ
เครื่องอุปโภคที่บำเรอตน อันสูงอันใหญ่ อันมากหรูหราเกิน
ที่อยู่เบื้องควร**“เว้นขาด”**ตามนัยสำคัญในข้อนี้ทั้งนั้น

...**“เว้นขาด”**การประกอบการเล่นประดับแต่งร่างกาย
อันเป็นฐานะแห่งการแต่งตัว

ผู้ที่มีคุณธรรมสูงหรือผู้ประเสริฐ ที่ควรกราบเคารพนั้น
ไม่ได้อยู่ที่เครื่องประดับ การตกแต่งร่างกาย แต่อยู่ที่
กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม อยู่ที่**“จรณะ”**(ความประพฤติ)
อันไม่ประกอบด้วย โลภ ราคะ โทสะ โมหะ นั้นต่างหาก

...**“เว้นขาด”**จาก**ดิรัจฉานกถา**

ศีลข้อนี้ มีคนสำคัญผิด ว่า พระพุทธเจ้าทรงให้
“เว้นขาด”จากการพูดเรื่องต่างๆ ตามที่ท่านยกตัวอย่างมา
คือ ไม่ให้พูดเรื่องที่เกี่ยวกับ พระราชา จักร มหามหาตย์
กองทัพอัน ภัย รบ เป็นต้น ซึ่งก็คือ เรื่องการเมือง หรือเกี่ยว
กับเหตุการณ์บ้านเมือง เกี่ยวกับผู้บริหารนั่นเอง ผู้ที่เข้าใจ

ผิดจึงพาชื่อห้ามพูดเรื่องการบ้านการเมืองกันอย่างสิ้นเชิงเลย
หรือการพูดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ ข้าว น้ำ ผ้า ที่นอน
ดอกไม้ ของหอม ญาติ ยาน บ้าน นิคม นคร ชนบท สตรี
บุรุษ คนกล้าหาญ ตรอก ทำน้ำ คนที่ล่องลับไปแล้ว
เรื่องเบ็ดเตล็ด เรื่องโลก เรื่องทะเล เรื่องความเจริญ
และความเสื่อมด้วยประการนั้นๆ

อ่านให้ชัดๆ ซึ่งก็คือ เรื่องทั่วไปทุกอย่างนั่นแหละ
ถ้าไม่ให้พูดเรื่องข้าว เรื่องน้ำ เรื่องผ้า ...กระทั่ง
เรื่องความเจริญและความเสื่อมด้วยประการนั้นๆ กับ
ญาติโยม กับใครๆกันเลย แล้วจะให้ภิกษุพูดอะไรกับ
ญาติโยม จะได้บอกได้สอนอะไรกันล่ะ ไม่ให้พูดเรื่องข้าว
เรื่องน้ำ เรื่องผ้า ...แม้แต่“ความเจริญและความเสื่อม
ด้วยประการนั้นๆ”ก็พูดไม่ได้ ก็เป็นอันพูดเรื่องอะไรไม่ได้เลย
นี่คือ ความเข้าใจไม่ชัดเจนใน“นัยสำคัญ”ที่ท่านห้าม

ต้องทำความเข้าใจให้สำคัญทีเดียว ที่จริงนั้น พูดเรื่อง
การบ้านการเมือง นั่นแหละจำเป็น สำหรับผู้ที่อยู่ในฐานะ
ที่มีภูมิอันเหมาะสม เพราะมันหมายถึงการมีน้ำใจ มี
ความรับผิดชอบต่อสังคมมนุษย์ ภิกษุหรือผู้มีภูมิธรรมสูง
ต้องเป็นที่พึ่งที่ปรึกษาของผู้บริหารบ้านเมืองด้วยซ้ำ

หรือก็ต้องพูด..เรื่องข้าว เรื่องน้ำ เรื่องผ้า เรื่องที่นอน
เรื่องดอกไม้ เรื่องของหอม เรื่องญาติ... พูดเรื่องอะไรต่างๆ
ตามที่ท่านยกตัวอย่างมานั้นแหละ แต่ที่ให้“เว้นขาด”นั้น
คือ ต้อง“เว้นขาด”จาก“ดิรัจฉานกถา”นั่นต่างหาก

นั่นก็หมายความว่า การพูดที่เป็น“ดิรัจฉาน”เท่านั้น
ที่ท่านห้าม ท่านให้“เว้นขาด”

แล้ว..การพูดที่เป็น“ดิรัจฉาน” คืออย่างไรเล่า?
“กถา” แปลว่า การพูด การกล่าว เรื่องราว
“ดิรัจฉาน” แปลว่า ไปทางขวาง, ซี่งที่ยังไม่เจริญ
ดิรัจฉานกถา จึงหมายความว่า การพูดที่ขัดขวางทาง
นิพพาน ขวางทางเจริญ

นั่นคือ“นัยสำคัญ”ที่ท่านห้าม ไม่ใช่ท่านห้ามพูดอะไร
เหล่านั้นไม่ได้ พูดได้ แต่อย่าพูดชนิดที่ทำให้เกิดผลขวาง
ทางนิพพาน หรืออย่าพูดให้มันพาดกต่ำ ไม่พาเจริญ

เพราะฉะนั้น พูดการเมืองก็ได้ พูดเรื่องข้าว เรื่องน้ำ
เรื่องผ้า เรื่องที่นอน... ก็พูดเรื่องต่างๆทั้งนั้นๆได้หมด
นั่นแหละ แต่อย่าพูดให้คนมันก่อเกิดกิเลส หรืออย่าพูดให้

เกิดอกุศล อย่าพูดขวางทางกุศล อย่าพูดเป็นมิจฉาวจา-
เป็นวาจาทุจริต อย่าพูดให้พาดกต่ำ โดยเฉพาะที่สำคัญ
อย่าพูดให้ขวางทางนิพพาน

...“เว้นขาด”จากการกล่าวถ้อยคำแก่งแย่งกัน

เข้าใจให้ตื้นะว่า “ถ้อยคำแก่งแย่งกัน” ไม่ใช่“กล่าว
ขัดแย้งกัน” หรือพูดขัดแย้งกันนั้น ไม่ให้ทำ...ทำไม่ได้

ในสังคมผู้เจริญนั้น พูดขัดแย้งกันได้ การกล่าวขัดแย้ง
กัน การโต้หรือแย้งกันอย่างผู้ศึกษานั้นเป็นเรื่องดี ชัดๆก็คือ
อย่าพูดอย่างคน**ทุ่มเถียงกัน ต่อล้อต่อเถียงกัน แย่งเถียงกัน**
เอาชนะ เถียงกันด้วยกิเลสอัตตา-มานะ อย่างชาวบ้าน
ร้านตลาดเขาทำกัน มันเป็นกิจวิญญานไม่ดีสำหรับผู้ประเสริฐ

...

ที่นี้ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถาม
ว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม

๒. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ

๓. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ

๔. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** ชันธ์ ๕ กับ อวิชชา

หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ์ ๑
ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ์ ๔, อวิชชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเต็ม
ออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่
โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนา
สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสวดประสาน
สัมพันธ์กัน ขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่
ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้ง
ด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น“**อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ**” ก็จะเห็น
ได้ว่า“**ชีวิตนี้**”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ”

เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมชาติ”อย่างไร
ทั้งที่แบ่งชัด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตาม
ที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว
สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียก
เป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่
กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ
เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลเป็น**“ทรัพย์
ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาล
บันดาล“ชีวิต”ของผู้คนๆไป ตราบ“ปรินิพพาน”ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ
ชาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับ
วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**
(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับ
ดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”**
หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี
“วิบาก”(ผลแห่งกรรม) มากจนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็
เป็น**“บารมี”**จริงของผู้คน ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้
จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์
ปานใดๆ ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี**“บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ
[บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือ ว่า
เป็น**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”**หรือ**“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้
แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมี
แห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ
พิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาล
อะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ
ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี
“ผลบาป”ของตนจริง ก็จะมี**“ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัว

จะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของ
ผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับ
ความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของ
พระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่ก็
“พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานะนี้ที่เดียว
ด้วยเหตุว่า **“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น
ถึงปานะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

**“กัมมัสสโกมหิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-
กัมมปฏิสรโณ”**[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียง
เป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้ง
มากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายใน
ส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมหิ หรือคำตรงๆว่า**กัมมัสสกะ**นั้น มีความหมาย
เดียวกันหมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด
ไม่ว่าทำกรรมนั้นในทีลัษหรือในที่แจ้ง “กรรม”ไม่ว่าจะน้อย
จะเล็กละเอียดรูปลักษณ์ไหน แม้แค่เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำรง”ขึ้นใน
ใจ(อารัมภธาตุ)หากความดำรงนั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที
ว่า คือ **“กรรม”** สั่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโน
กรรม”**แล้วทีเดียว อันคือทรัพย์ คือสมบัติแท้ของผู้คนๆ [คำบาลีว่า
“กัมม”ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]**

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมหิ”** และ**“กัมมทายาโท”**
ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๔ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบาย
ในฉบับที่ ๗๔-๘๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้ขยายถึง**“กัมมพันธ”**จบ
ไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ
“กรรม ทั้ง ๕” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ฉบับนี้
ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพาสสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ
“จรรณะ ๑๕” ดังนั้น ความประพาส ๑๕ (จรรณะ ๑๕) นี้ จึงเป็น
เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว
ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน
“กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมม
ปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง
ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว
ว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้อ่านจนครบแล้ว ซึ่งข้อที่ ๒๖ ก็คือ...]

๒๖. เธอเว้นขาดจากการตัด การฆ่า การจองจำ การตีชิง การปล้น และกรรโชก

แม้ข้อนี้ก็เรียกว่า อนุสาสนีปาฏิหาริย์

[จบจุลศีล]

ถึงตรงนี้ก็ขออธิบายแทรกเสียหน่อย ก่อนจะได้อ่าน
“มัชฌิมาสูตร-มหาศีล” ต่อ

สังเกตให้ดีเถิด ทั้ง ๒๖ ข้อ ของจุลศีล ลงท้ายศีลทุกข้อ
จะทรงล้าทับด้วยประโยคว่า

แม้ข้อนี้ก็เรียกว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” ทุกๆข้อ ไม่ได้
ละเว้นสักข้อ

จึงเท่ากับเป็นการยืนยันว่า ปฏิบัติ“ศีล”นี้แหละ คือ
การสร้าง“ปาฏิหาริย์” และ“ปาฏิหาริย์”ชนิดนี้ก็ทรงระบุ
ชัดๆว่าเป็น “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” ไม่ใช่“อิทธิปาฏิหาริย์”
หรือ“อาเทศนาปาฏิหาริย์” แน่แน่นอน

แล้ว “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นี้คือ ปาฏิหาริย์ อย่างไร?

อนุสาสนี แปลว่า คำสอน

ในที่นี้หมายถึง คำสอนของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ

ปาฏิหาริย์ แปลว่า ความมหัศจรรย์ ปรากฏการณ์ที่
แปลกประหลาด สิ่งที่เป็นไปได้เกินกว่าสามัญชนน่าอัศจรรย์

อนุสาสนีปาฏิหาริย์ จึงหมายความว่า ความมหัศจรรย์
แห่งคำสอน, ความมหัศจรรย์ หรือสิ่งที่เป็นไปได้เกินกว่า
สามัญชนน่าอัศจรรย์ ที่เกิดจากคำสอนของพระพุทธเจ้า

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ “...อนุสาสนีปาฏิหาริย์
เป็นไหน ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมพร่ำสอนอย่างนี้ว่า ท่าน
จงตรัสอย่างนี้ อย่าตรัสอย่างนั้น จงทำในใจอย่างนี้ อย่าทำใน
ใจอย่างนั้น จงละสิ่งนี้ จงเข้าถึงสิ่งนี้อยู่เถิด

นี่เรียกว่าอนุสาสนีปาฏิหาริย์” พระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างนี้
“ศีล”ทุกข้อ คือ “คำสอน”แน่ๆ และทุกข้อของศีล ท่านก็
ตรัสยืนยันทุกข้อ แม้ข้อนี้ก็เรียกว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”

ดังนั้น “ศีล”ทุกข้อ ก็ต้องปฏิบัติตามที่พระองค์ทรงสอน
“จงตรัสอย่างนี้ อย่าตรัสอย่างนั้น จงทำในใจอย่างนี้ อย่าทำใน
ใจอย่างนั้น จงละสิ่งนี้ จงเข้าถึงสิ่งนี้อยู่เถิด” ให้บรรลุผล

ตรึก คำนี้ แปลมาจากคำว่า “วิตักกะ” ซึ่งก็คือ ความดำริ

ที่เป็นอาการของจิตของใจ ไม่ใช่อาการของกาย ของวาจา

ทำในใจ คำนี้ แปลมาจากคำว่า “มนสิการ” ซึ่งก็เป็น

การกระทำใจในใจ ไม่ใช่การทำความในกาย หรือวาจาในวาจา

เท่านั้น คำสอนพระพุทธเจ้าก็ยืนยันชัดๆอยู่ไหน

ละ คำนี้ แปลมาจากคำว่า “ปชหติ” ซึ่งหมายถึง “ละ”

หรือ“สละ” นั่นก็คือ ต้อง“ทำใจในใจ” ให้“ใจ”สามารถ“ละ”

สามารถ“สละ” จนสำเร็จ ให้ได้ ไม่ใช่แค่“ละ” หรือ“สละ”ได้แต่

ทางกาย-ทางวาจาเท่านั้น

เข้าถึงสิ่งนี้อยู่ คำนี้ แปลมาจากคำว่า “อุปสัมปชช วิหริติ”

ซึ่งหมายความว่า ต้องถึงขั้นเป็นผลของ“ใจ” ที่“เข้าถึง” หรือ

“บรรลุ” หรือ“ได้รับผล” และได้เข้าถึงสิ่งนี้หรือสิ่งที่มุ่งหมาย

นั้นจริงๆ“อยู่”(วิหริติ)ทีเดียว นั่นก็คือ ได้จริง เป็นจริง ในสภาพ

นั้นๆอยู่อย่างไหนๆตลอดๆ ไม่ใช่แค่คิด แต่ผู้ปฏิบัติเป็นผู้

“เข้าถึง”สภาพนั้นอย่างสภาพนั้นได้ บรรลุสภาพนั้น

จริงๆแท้ๆสำเร็จ

การปฏิบัติ“ศีล”จึงต้องศึกษาให้รู้จักจริงรู้จริงถึง“จิต

ในจิต” กระทั่ง“ทำจิตในจิต-ทำใจในใจ” ว่า จงดำริอย่างนี้

อย่าดำริอย่างนั้น จงทำในใจอย่างนี้ อย่าทำในใจอย่างนั้น

จงละสิ่งนี้ จงเข้าถึงสิ่งนี้อยู่เถิด

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติ“ศีล”จึงไม่ใช่ปฏิบัติกันแค่กาย

กับวาจาเท่านั้น ดังที่ได้สอนสืบทอดตามๆกันมายาวนาน

ในวงการพุทธศาสนา แต่ปฏิบัติ“ศีล”ต้องปฏิบัติกันถึง“ใจ”

จึงจะเป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”

นี่เป็นนัยสำคัญยิ่งที่สอนที่ปฏิบัติฝึกกันมานานแล้ว

เห็นชัดเจนแล้วใช่ไหมว่า การปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น

ทั้ง“ศีล” ทั้ง“สมาธิหรืออิริจิต” และทั้ง“ปัญญา” หรือ“อิริจิต

สิกขา-อิริจิตสิกขา-อิริปัญญาลิกขา” ไม่ได้เป็นคนละเรื่อง

ปฏิบัติกันคนละเวลา แต่ไตรสิกขาปฏิบัติด้วยกันเป็นองค์รวม

ดังนั้น การปฏิบัติธรรมของพุทธจึงไม่แยกส่วน ว่า ศีลก็

ปฏิบัติต่างหาก โดยจัดแบ่งเป็นเรื่องของกายกรรมและวจีกรรม

เท่านั้น ส่วนสมาธิก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ที่ต้องแยกไปปฏิบัติ

ต่างหากจากศีล โดยแยกไปว่าเป็นเรื่องของมโนกรรม โดดๆ

ไม่ปฏิสัมพันธ์กันไปกับมากับศีล และปัญญา

ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙

ข้อ ๑๔๓ ขัดเจนว่า “ปัญญานันศีลชำระให้บริสุทธิ์ และศีลอัน

ปัญญาชำระให้บริสุทธิ์ ศีลมีในบุคคลใด ปัญญาก็มีในบุคคลนั้น



๑ ข้างให้ดูหาง ดูนางให้ดูแม่ ดูให้แน่ต้องดูที่พ่อตา!
เพราะคนเรามีใช้มิติชีวิตแบบราบ
คุณนิต จึงต้องดูอดีต
อดีตคือ ความจริงที่จะบอกตัวตนของคนคนนั้น
เอานักเลงเจ้าของบ่อนมาเป็นนักการเมือง
อาเฮียมีแต่ให้ใจกว้างยิ่งกว่าแม่น้ำ พ่อเป็นใหญ่เป็นโต
มีอำนาจวาสนา อาเฮียก็ปฏิบัติการแจกเหล็ก แจกเฉพาะ
บริวารของอาเฮีย
ทานบารมีเก่าก่อน วางค่ายกลเป็นบุมเมอแรง เยอะ
แยะ
หาเสียงกับคนจน จึงง่ายกว่า และลงทุนน้อยกว่า
คนจนแค่อิ่มท้อง มีกินอยู่ ใดๆ ชีวิตก็พร้อมยอมศิโรราบ
ปลุกระดมคนจนจึงง่ายกว่ากินกล้วย
เอาพ่อค้าแม่ขายนักธุรกิจมาทำงานการเมืองทั่วสมองก็มี
แต่กำไรขาดทุน
คนทำธุรกิจมาตลอดชีวิต ต่อรองต่อลู่ช่วงชิงผลประโยชน์
แล้ววันหนึ่งเป็นใหญ่เป็นโต มาทำงานเสียสละ

บ้านเมืองจะโปรดได้อย่างไร
“ให้ฉันทำอะไรก็ได้แต่ขออย่างเดียวขออยู่บนหลังเธอ!”
วันนี้คงต้องค้นหาผู้นำของแท้ แม้กฎหมายจะเปิดทาง
ให้คนรวยโตเต้าได้มากกว่า
เพียงแต่ประชาชนอย่าหลงทาง อย่าหลงคิดคนรวย
คือคนดี
คนรวยเพราะธุรกิจ ใครเข้าใกล้ ก็สแปคอ หิวน้ำ เคย
รู้สึกไหม
วัยเด็กชอบข่มเหงเพื่อน รังแกสัตว์ พอบจบ ม.๖
ขอเข้าเรียนแพทย์เพราะหัดดี จบแล้วใครจะหนา
จะทำงานส่วนรวมต้องมีภูมิหลัง มีประวัติหลายหน้า
ให้ศึกษา
ก่อนเป็นนักการเมือง ส.ส. ขาดผลไม้ตามหมู่บ้านแต่
ชอบเฝ้าทีละขีตสองขีต แบบนี้ก็ปล่อยไม่ได้
หัวใจผู้นำ คือเสียสละ
มาเสียสละ ตอนทำงานเพื่อบ้านเมือง โดยขอเวลา
เปลี่ยนนิสัย ๒๔ ชั่วโมง จะไหวหรือ
เปลี่ยนนิสัยไม่ใช่ทาส จึงไม่ควรไวใจ

นำธนาคารเมืองไทย ที่เข้าสู่คนตรอก
เกิดทุนคนรวยคนมีฐานะ นี่กว่าเขาจะมีคุณภาพในการ
พัฒนาบ้านเมือง

เกิดทุน ลูกหลานคนรวย คนมีชื่อเสียง คิดจะให้เขาชิง
บันได ๓ ชั้น

เกิดทุนลูกหลานนักการเมือง ที่พ่อเป็น ลูกก็ต้อง
เป็นต่อไป

งานเสียสละมีการสืบทอดทางสายโลหิต การเสียสละ
ผ่านทางยีนส์ โครโมโซมแน่เลย

หัวใจผู้นำผ่านไป แล้วอะไรเป็นปอดของผู้นำ

คำตอบก็คือ ต้องมีบารมีให้เขาศรัทธา

ศรัทธาก่อเกิดพลังร่วมมือ

ศรัทธาก่อเกิดการยอมรับด้วยใจเต็ม

ศรัทธาก่อเกิดความสงบเรียบร้อย ไม่กวนน้ำขุ่น

เป็น นักเลงหัวไม้

เป็น นักดื่มตัวยง

เป็น นักการพนัน

เป็น คนปฏิบัติธรรม ชีวิตสมณะ

เป็น ลูกกตัญญู

เป็น ผู้มีลัษณะมาระ

เป็น ผู้ดุดลัน ไม่แสดงอารมณ์โกรธ

เป็น คนรวยมีฐานะ

เป็น คนมีอาชีพมั่นคง

เป็น คนมีการศึกษา

เป็น คนซื่อสัตย์

ฯลฯ

จะเป็นผู้นำต้องศึกษา “ศรัทธา”

ผู้นำจะบอกชีวิตส่วนตัวไม่เกี่ยวกับชีวิตส่วนรวมก็บ้องตัน

อยากเป็นผู้นำที่ผู้คนเคารพนับถือ ตัวเองต้องรู้จัก

สร้างบารมี

ตรวจสอบพฤติกรรม แล้วแก้ไข

สิ่งใดควรมีไว้ เพิ่มไว้ ก็เร่งหามาเติม

ศรัทธาเป็นประเด็นรอง แต่ก็ทำให้งานคล่องตัวเป็นที่
ยอมรับ

อยากเป็นผู้นำ ไม่รู้จักประเด็นหลัก ประเด็นรอง ไม่
รู้จักอะไรเป็นหัวใจ อะไรเป็นปอด

ชาตินี้ทั้งชาติอย่าหวังเป็นผู้นำที่สำเร็จและยั่งยืน **17**

คำร้อง



ด้วยหวังและหวังใย

ก้าวไปสู่ลำน่านแห่งความฝัน
ซึ่งนับวันเสนห์จักเหห่าง

มนต์ดอกสร้อยลัษณะมาจิตจาง
เคว้งและคว้างอยู่ท่ามความอาลัย

มรดกมหาศาลอันเก่าแก่
คงจะสิ้นคนเหลียวแลและหลงใหล
ขอตั้งจิตภาวนา...ภาษาไทย
อย่าเลือนจากหัวใจคนไทยเลย

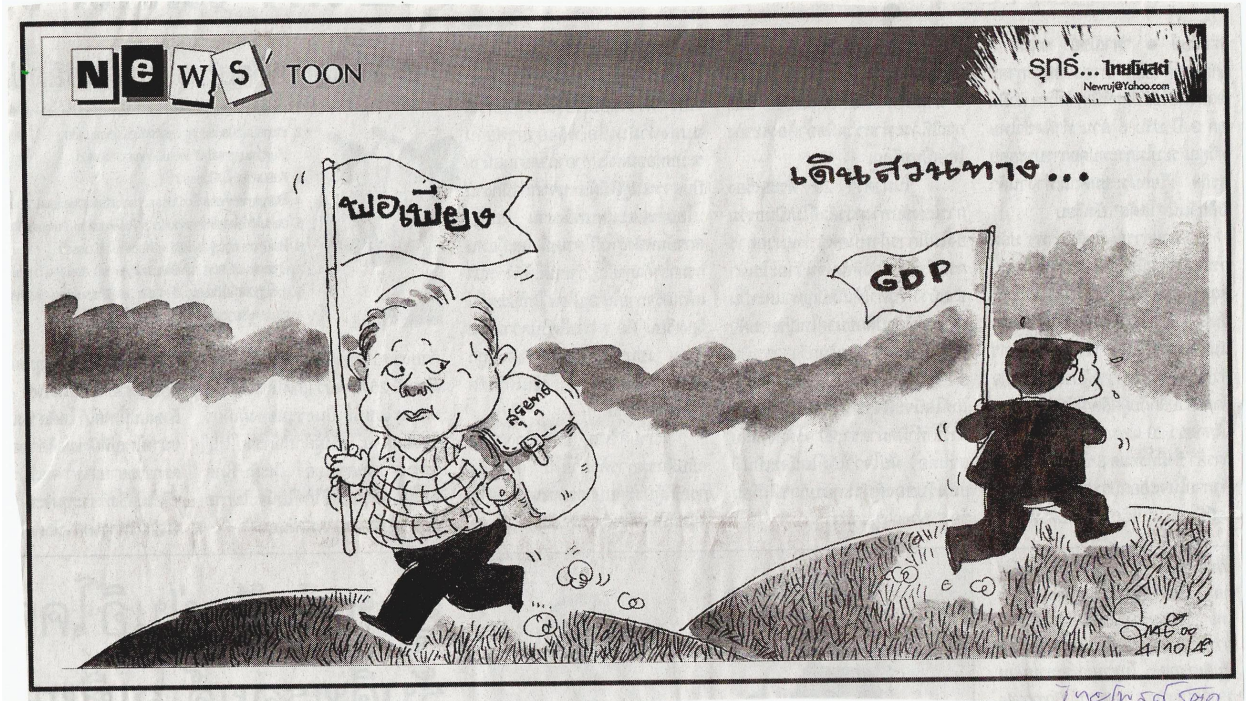
วัฒนธรรมต่างชาติต่างศาสนา
แทรกมารยาจนสายเลือดเหือดระเหย
ความอ่อนหวานของวันคืนเคยชื่นเชย
ถูกสังเวญถูกพร่าทุกนาที

โอ้...เมืองแห่งประเพณีศรีสมัย
หลงระเรีงเลิงไปถึงไหนนี่
วิงวอนพระเมตตาบารมี
เปล่งรัศมีเลิศล้ำนำประชา

ธารน้ำใจสร้างธารฝันธารสำนึก
ร่วมผนึกพลังไทยให้แกร่งกล้า
จุดประกายดวงดาวพราวดวงตา
ด้วยแรงรักแรงศรัทธาคำควรเมือง

ก็เพราะหวังหวังแผ่นดินถิ่นกำเนิด
หวังชูเชิดชาติไทยได้ฟูเฟื่อง
เพื่อลูกหลานรุ่นหลั้งมลังเมลิอง
งามประเทืองแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง...

● วันทนี นุญศรีสมบัติ



ใครๆ ก็พูดถึงเศรษฐกิจพอเพียง แต่จะมีประโยชน์อะไร...หากไร้เสียซึ่งชีวิตพอเพียง?

ส ภาพเมืองไทยตอนนั้นนอกจากจะมีกระแสน้ำไหลป่าไปทั่วแล้ว กระแสการขานรับเศรษฐกิจพอเพียงก็ไหลป่าไปทุกวงการเช่นกัน แม้แต่ นายชอว์น คริสฟิน นักข่าวต่างประเทศ ของ น.ส.พ. “เอเชียโทมส์” ก็เขียนบทความเรื่อง “การกลับคืนสู่ความพอเพียงของไทย” ซึ่งเขาสามารถเจาะนัยที่ลึกซึ้งเอาไว้ว่า

“เศรษฐกิจพอเพียง คือ การกลับสู่สามัญ แบบทูปเบลิค เน้นการพึ่งพาตนเอง และให้ลดการพึ่งพาการส่งออก และหันมาอยู่อย่างพอเพียง ภายใต้ระบบเศรษฐกิจของท้องถิ่นที่เลี้ยงตัวเองได้ เป็นการเน้นประสิทธิผลสูงสุดในระยะยาว แทนที่การเน้นหนักที่ประสิทธิผลสูงสุดด้านการผลิตและการบริโภคในระยะสั้น อย่างที่เศรษฐกิจเสรีแทบทั้งหมดของโลก ตะวันตก ยึดถือและเห็นพ้อง”

ชอว์น คริสฟิน ได้ข้อสรุปว่า “พระราชดำรัสขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ช่วยนำพาประเทศไทยฝ่าฟันพายุเศรษฐกิจของปี ๒๕๔๐ มาได้ โดยปราศจากภาวะปั่นป่วนถึงขั้นฉาวโฉ่ในสังคม อย่างที่เห็นกันในประเทศเพื่อนบ้านอย่างมาเลเซีย และอินโดนีเซีย” (มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับ ๑๓-๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๙)

ขนาดฝรั่งต่างชาติก็ยังสามารถเข้าใจเศรษฐกิจพอเพียงอย่างลึกซึ้งได้ ก็น่าจะหันกลับมาดูผู้นำของเมืองไทย ซึ่ง น.ส.พ.ไทยโพสต์ วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๙ ได้นำเอานโยบายการดำเนินชีวิต-และการบริหารงาน ของนายกฯ คนก่อน และคนปัจจุบันมาเทียบเคียงกัน ได้อย่างน่าสนใจดังนี้

วิถีคิดและชีวิตของ พ.ต.ท.ทักษิณ

อาจจะมีหลายคนที่เสียสายตาสู่การทำงานของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี ที่ “คิดเร็ว ทำเร็ว” และเป็นนักการเมืองหัวสมัยใหม่ที่ตอบรับกระแสของโลกได้เป็นอย่างดี ที่ทำให้ตัวตนและกรอบคิดของ พ.ต.ท.ทักษิณกลายเป็นผู้นำที่โหนดัวกับคลื่นลูกต่างๆ ของโลกได้อย่างไม่ขัดเขิน และดูเหมือนว่าเป็นแนวทางที่ พ.ต.ท.ทักษิณเชื่อมั่นในการนำพาประเทศไทยได้คลื่อนไปพร้อมๆ กับเขา

องค์ความรู้ที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ได้เชื่อเชียวและเปิดรับเข้ามาในภาคการเมือง ด้วยการใช้ “การตลาด” ขยายฝันให้ชีวิตที่ตอบสนองกิเลสมนุษย์อย่างสุดลิ่มทิ่มประตู ผ่านทางนโยบายกองทุนหมู่บ้านที่สร้างความอ่อนแอให้กับรากหญ้าในการสร้างหนี้เพิ่มจากโทรศัพท์มือถือ และเข้าวงเหล้าร่ำสุราหลังถูกหยาบนดิน แต่ผลสุดท้ายมีแต่ตัวเลขหนี้ค้ำชำระอยู่ประมาณ ๑,๐๐๐ ล้านบาททั้งระบบ ไม่ได้มีการสร้างอาชีพ หรือการต่อยอดจากเงินจำนวนนี้ในระยะยาว

เมื่อย้อนกลับมามองที่ตัว พ.ต.ท.ทักษิณ ภาพที่เห็นชัดคือ ผู้นำวิสัยทัศน์กว้างไกล คิดเร็ว ทำเร็ว สร้างความสะใจและทันใจให้กับประชาชน กรอบคิดของเขาคือ “ทำไปก่อน-แก้ทีหลัง” ที่สำคัญคือ ภาพลักษณ์ของเขาสลัดไม่หลุดจากคราบน้ำกฏกริก-มหาเศรษฐี ที่ต้องสวมสุทนต์ห่อดี มีรสนิยม เดินช้อปปิ้งที่ดิเอ็มโพเรียมและสยามว่า “ไม่มีอะไรจะซื้อ เพราะที่บ้านมีหมดแล้ว”

ในทางตรงกันข้าม รสนิยมในการฟังเพลงของผู้นำ คือ “มายเวย์” ของ “แฟรงก์ ซินเนตรา” หรือวงดังอย่าง “ดีอีเกิ้ล” หรือ “ก้อนหินก้อนนั้น” ของ “โรส”

ไม่นับรวมกับการมีเพื่อนระดับมหาเศรษฐีอย่าง “อัลฟาเอ็ด” ที่พิสมัยกับธุรกิจในโลกใบใหม่ ที่ “พลังงาน” เป็นจุดเปลี่ยนแห่งศตวรรษ เลยไปถึงการมีบ้านในย่านคนรวยที่ประเทศอังกฤษ เช่นเดียวกับมหาเศรษฐีในประเทศไทยและมหาเศรษฐีระดับโลกเขามีกัน โดยที่ไม่แค้นว่าตนเองคือผู้นำประเทศกำลังพัฒนา

แก่นแท้ของ พ.ต.ท.ทักษิณ คือผู้นำที่ร่ำรวย ใช้ชีวิตที่หรูหรา ฟุ้งเฟ้อ นาสมัย เข้าใจเทคโนโลยีและความบันเทิงยุคใหม่ แต่ขาดความเข้าใจคนในชาติของตัวเอง พร้อมทั้งจะ “ให้ความสุข” มากกว่า “ความเข้มแข็ง” หรือสร้าง “ภูมิคุ้มกัน” ในการใช้ชีวิต

การดำเนินชีวิตและวิถีคิดของ พล.อ.สุรยุทธ์

เมื่อหันกลับมาดู क्रम.เฉพาะกิจ ที่เข้ามาจากการที่ทหารยึดอำนาจ....

ความตั้งใจของ พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรี ในการแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีไม่เต็มจำนวน ก็เพราะเห็นว่าตัวบุคคลมีความจำเป็นต่อเนื้องานในปริมาณเท่านั้น และก็ไม่ได้มุ่งหวังที่จะตอบแทนกลุ่มผลประโยชน์เช่นเดียวกับพรรคการเมือง จนในวงสนทนาจัดโศ क्रम. ตั้งชื่อตัวเองว่า “क्रम.พอเพียง”

พล.อ.สุรยุทธ์ตอบย้ำหลายครั้ง ถึงการบริหารประเทศด้วยแนวทางพระราชดำรัสพอเพียง อันเป็น “ทางสายกลาง” ที่จะบรรเทาสภาพของประเทศไทยและคนในชาติ ให้หลุดจากสภาพการถูกมอมเมาด้วย “ลัทธิบริโภคนิยม” ที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร โฟเขียวให้ไหลบ่าเข้ามาอย่างรุนแรง

“ต่อไปนี่จะเป็นการต่อสู้ทางความคิด ในฐานะที่ดูแลรัฐบาลดูแลเรื่องการศึกษาโดยไม่ยึดติดวัฒนธรรมตะวันตกมากเกินไป แต่จะเอาคุณธรรมมานำ โดยได้หารือกับกระทรวงวัฒนธรรมแล้วว่าจะลดความฟุ่มเฟือยลง และจะรับวัฒนธรรมตะวันตกเท่าที่จำเป็นเท่านั้น”

เป็นคำพูดของ พล.อ.สุรยุทธ์ที่กล่าวกับผู้ร่วมพัฒนาชาติไทย ที่ค่ายกฤษณ์สีวะรา จ.สกลนคร

“ถึงเวลาแล้วที่เราต้องแก้ไขโดยร่วมมือกัน ส่วนที่หลายฝ่ายกังวลเรื่องนโยบายเดิม ขอยืนยันว่าจะไม่เปลี่ยนแปลงนโยบายใดที่เป็นประโยชน์ เพียงแต่จะปรับนโยบายให้ดีขึ้นและโปร่งใส อย่างนโยบาย ๓๐ บาทรักษาทุกโรค ตอนนี้ไม่ต้องเสียเงินแล้ว รักษาทุกโรคฟรี รัฐบาลมีนโยบายด้านสังคมหลายอย่างเพื่อไม่ให้คนจนต้องรับภาระ แต่คนรวยก็ต้องมาช่วยกันบ้าง” พล.อ.สุรยุทธ์กล่าว

ในขณะที่ นายธีรภัทร์ เจริญสรรค์ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี บอกว่า นโยบายชุดนี้ได้พยายามที่จะจัดทำให้สัมฤทธิ์ผลอย่างเป็นรูปธรรม ในระยะเวลาที่รัฐบาลบริหารราชการแผ่นดิน ไม่ใช่ร่างนโยบายเพื่อฝันหรืออยากที่จะเป็นไปได้นั้น กรอบนโยบายจะเน้นการลงมือปฏิบัติจริงเพื่อให้เกิดผลสำเร็จ

จึงนำมาสู่ นโยบาย “หักดิบ” ที่ล้วนแต่ “เสี่ยง” ต่อการถูกประชาชนไม่พอใจ เพราะ “อบายมุข” ที่สร้างความสุขให้คนเสพ กลายเป็นนโยบายด้านสังคมอันดับต้นๆ ที่รัฐบาลนี้ตัดสินใจ “ทุบ” จนหลายคนเสพก็บ่นอุบไปตามๆ กัน

เริ่มตั้งแต่การจะออกกฎหมายห้ามโฆษณาเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ทุกชนิดในสื่อตลอด ๒๔ ชม. เพื่อลดการกระตุ้นผู้ดื่ม ที่ต้องทำให้เม็ดเงินซึ่งกระจายเข้าสู่ธุรกิจอื่นลดลงไปด้วย ตามด้วยการพิจารณาการยกเลิกรางวัล “แจ็กพ็อต” ของ หวยบนดิน ที่เคยปล่อยให้คนเล่นหวยบนดินกันอย่างบ้าคลั่ง

การทำลาย brand ๓๐ บาทรักษาทุกโรค ที่ “พรรคไทยรักไทย” ชูขึ้นเป็นรัฐสวัสดิการฉบับการตลาด โดยให้ใช้บริการรักษาฟรีเพื่อให้ประชาชนเข้าใจสภาพของ “รัฐสวัสดิการ” อย่างแท้จริง ไม่ใช่โครงการ “การตลาด” ของพรรคการเมือง

ส่วนตัว “ผู้นำ” อย่าง พล.อ.สุรยุทธ์ยังคงปฏิบัติตัวเช่นช่วงออกบวช คือรับประทานอาหารเพียง ๒ มื้อ และในวันพระใหญ่ก็รับประทานอาหารเพียงมื้อเดียว เช่นเดียวกับ ครม.ที่หลายคนใช้ชีวิตอย่างสมถะ กินง่ายอยู่ง่าย แม้กระทั่ง “หม่อมอ้อย” ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล รองนายกฯ และ รมว.การคลัง ก็พร้อมลงมารับประทานอาหารกลางวันที่โรงอาหารสำนักนายกรัฐมนตรี เช่นราชการคนอื่นๆ

ในขณะเดียวกัน นโยบายของรัฐบาลใหม่ที่จัดทำร่างโดยนายโฆสิต ปั้นเปี่ยมรัษฎ์ ก็กลับมารณรงค์ในเรื่องคุณธรรมจริยธรรม ในการบริหารงานของทุกกระทรวง ทบวง กรม ภายใต้แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง และมีอดได้ ๔ ป. ที่ พล.อ.สุรยุทธ์นำติดตัวมาใช้ตั้งแต่เป็น ผบ.ทบ. คือ “โปร่งใส เป็นธรรม ประหยัด ประสิทธิภาพ”

การเดินทางด้วยการ “เบรค” ลัทธิบริโภคนิยมดังกล่าว แม้จะเป็นการ “เสี่ยง” ต่อการโจมตีว่าไม่รับสภาพความเป็นจริงในสังคมที่เป็นอยู่ และไม่ได้ทำให้คนลดละเลิก แต่อีกทางคือความ “ชัดเจน” ว่า ๑ ปีต่อจากนี้ รัฐบาลชุดใหม่จะไม่เดินตามหรือปล่อยให้คนในชาติเดินตามกระแส “ลัทธิบริโภคนิยม” อย่างไม่ลืมหูลืมตา

แม้สถานการณ์ ความรู้สึกนึกคิดของคนในชาติจะ “เลยเถิด” ไปไกลเกินกว่าที่จะเบรคได้ง่าย... อีกทั้งนโยบายรัฐบาลนี้เป็น “ยาขม” มากกว่า “ขนมหวาน” เครื่องมือในการสร้างความต้องการ และความรู้สึกนึกคิดจากลัทธิบริโภคนิยมของรัฐบาลชุดนี้คือการรณรงค์ทางสังคมเพื่อกล่อมเกลาสถาบันและคนในชาติให้กลับมาคำนึงเรื่องคุณธรรมและจริยธรรมมากขึ้น โดยพุ่งเป้าไปที่เยาวชนของชาติที่ถูกมอมเมาด้วยผลผลิตจากลัทธิบริโภคนิยม ที่กำลังทำให้คนในชาติเป็น “คน” แต่ตัวไม่รู้ว่า ครม.พอเพียง จะสลายสิ่งเหล่านี้ที่เกาะกินสังคมไทยมาร่วม ๕ ปีได้เป็นผลสำเร็จหรือไม่...?

บทสรุป

จะเป็นเรื่องน่าตลกเพียงใด ถ้าคนไทยจะต้องไปดูงาน “เศรษฐกิจพอเพียง” ที่ประเทศภูฏาน เพราะเขาเน้นดัชนีชี้วัดความสุขมากกว่ารายได้มวลรวม (จีเอ็นพี) แต่แปลกที่ประเทศไทยซึ่งเป็นต้นกำเนิดของเศรษฐกิจพอเพียง เพียงแค่จะห้ามโฆษณาเหล้า จะยกเลิกหวยบนดิน ซึ่งเป็นต้นเหตุที่ทำให้คนยากจนเสพติดไม่ต่างอะไรกับยาบ้า ผู้รู้ทั้งหลายที่ต่อต้านระบบทุนสามานย์ ก็ออกมาคัดค้านกันขรม เพราะกลัวจะขาดรายได้ เศรษฐกิจพอเพียงของประเทศไทยก็คงไม่มีมรรคมีผลอะไร ถ้าไม่สามารถมีชีวิตที่พอเพียง อันจะทำให้เกิดจิตใจที่พอเพียงจนพึงตนได้ ซึ่งจะมีผลทำให้รากแก้วไม่ยอมให้ใครมาขายเสียซื้อตัวอีกต่อไป เราน่าจะเอาฤกษ์ฉลอง ๘๐ พรรษาของในหลวงครั้งนี้ มาสร้างฝันกับท่านนายกและครม.ชุด ปัจจุบันให้เศรษฐกิจพอเพียงเป็นจริงจะดีไหม ! **ฅ**



ทักษิณออกไป.. แผ่นดินไทยสูงขึ้น..? หลังทักษิณ...ไม่สิ้นกากเดนทรราชย์

● วิมุตตินันตะ

ถึง วันนี้ปฏิวัติผ่านไปกว่าเดือน ทุกอย่างเรียบร้อยดีขึ้น นับตั้งแต่เสียงขานรับทันที ๘๖ % แสดงว่าม็อนโดนใจคนทั่วไปอย่างมาก แม้เพื่อนบ้านรอบประเทศ ต่างเข้าใจ และเห็นใจเราเป็นอย่างดี

จะมีปัญหาอยู่บ้างข้างอเมริกาและยุโรป ซึ่งออกจะเข้าใจยากกับวัฒนธรรมตะวันออก ดังเช่นประชาธิปไตยแบบไทยไท

ทั้งๆ ที่เราสามารถเปลี่ยนผ่านระบอบทักษิณ เผด็จการโกงชาติ ในเลื้อคลุม ประชาธิปไตยลงโลก มาเป็นปฏิรูปการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขโดยคณะทหารของประชาชนหาญกล้าพาลุย

นี่เป็นการเปลี่ยนมืออำนาจรัฐซึ่งปฏิบัติได้อย่าง
ปาฏิหาริย์ นุมนวลแสนสง่างามชนิดยากที่ประเทศอื่น
จะทำได้เหมือน นับเป็นตัวอย่างของรัฐศาสตร์อันน่า
ศึกษาอย่างยิ่ง

โดยเฉพาะ เมื่อเขียนทักษิณกระเด็น แผ่นดินสูงขึ้น
เพราะความเป็นธรรมเริ่มกลับคืนมา จนต้องกวาด
บ้านล้างเมืองกันอย่างขนานใหญ่

๑๙ กันยายน คือจุดเปลี่ยนประเทศไทย โดยเปลี่ยน
จากเผด็จการโกงชาติ มาเป็นเผด็จการเสียสละเพื่อ
ชาติประชาชน ก่อนจะเข้าสู่วิถีประชาธิปไตยเต็มใบ
อันต้องมีธรรมาธิปไตย เป็นหลักนำสำคัญตลอดเวลา

ผลก้าวหน้าหลังปฏิรูปฯ จึงประจักษ์ชัดว่า
เผด็จการน้ำเน่าถูกล้างบางด้วยเผด็จการน้ำดี ก่อนที่
จะฟื้นคืนประชาธิปไตยต่อไป คนส่วนใหญ่ก็เอาด้วย
ตามเสียงโพลล์อันเหมือนประขามติกลายๆ มติมหาชน
ขนาดนี้ยังไม่ยอมรับกันได้อย่างไร ในเมื่อประชาธิปไตย
บ้านเรามันดีขึ้นไม่รู้กี่ร้อยเท่า...

ใครที่กล่าวหาว่า ปฏิรูปฯ พาถอยหลังเข้าคลอง
น่าจะมองสวนกระแสเสียงส่วนใหญ่ ทั้งไม่ยอมรับ
ความจริงที่ปรากฏไท่ไหนไต่อีกต่างหาก

ประชาธิปไตยสามัญ ผลงานทักษิณ

ปฏิรูป ๑๙ กันยายนในเนื้อหาน่าจะถือว่าปฏิบัติโดย
สันติวิธีแบบไทยๆ แม้รูปแบบจะเป็นรัฐประหารใช้
กำลังทหารมีรถถังทำยันต์พิธีไล่ผียักษ์โคตรโกงบ้าง
มันเป็นทางเลือกประตุเดียวเพื่อผ่าทางตันของ
ประชาธิปไตย...

ต้นเหตุ คือทักษิณเป็นปัญหาของแผ่นดิน กับ
รัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ อันดีที่สุดในประวัติศาสตร์
เจอคนฉลาดโกงชาติอย่างทักษิณ สามารถสอได้
ทักษิณธิปไตยฉ้อฉลจนกินรวบเผด็จการ ดังที่เห็น
ภายในไม่กี่ปี

เสร็จแล้วทุกวันนี้ เรากำลังสาละวนหาทางร่าง
รัฐธรรมนูญกันใหม่ถ้าไม่แก้ต้นตอ คคน ที่เป็น คควาย
ให้สำคัญจริงๆ มันหนีไม่พ้นวังวนน้ำเน่าตามเคย

อนึ่ง สถานการณ์ที่ผ่านมา มันบีบคั้นให้เรา

ต้องถอยออกจากประชาธิปไตยขี้โกง เพื่อเปิด
ประชาธิปไตยหน้าใหม่ขึ้น มันไม่มีอะไรดีกว่านี้อีกแล้ว
สังคมไทยที่รู้ทันทักษิณจึงต้อนรับการปฏิวัติอย่าง
อบอุ่นเกินคาด

น่าเสียดายปัญญาชนหลายท่าน ยอมรับไม่ลงกับ
วิถีนอกระบบเช่นนี้บ้าง

อาจจะเป็นเพราะทฤษฏีปักหมั้นถือเหนียวกับหลัก
นิติศาสตร์ โดยขาดหลักรัฐศาสตร์อย่างฉลาดพอเพียง
ก็เป็นได้

เฉพาะอย่างยิ่งปัญหาความถูกต้องตามกฎหมาย
กับความชอบธรรมทางศีลธรรมที่ไม่ไปด้วยกัน กรณี
ทักษิณเป็นคดีขาดความชอบธรรมอย่างร้ายแรง แต่
สังคมกลับพึ่งนิติบัญญัติไม่ได้ ทั้งตุลาการก็ยังไม่
จัดการอะไร ในขณะที่ประชาชนต่อต้านห้ามเหยียบทั้ง
ภาค ช้าช้าไล่ทุกมุมเมืองที่ทักษิณโผล่หน้าไปให้เห็น
กระทั่งประขามติผ่านเสียงโนโหวตกว่า ๑๐ ล้านเสียง
ก็โดนกวาดทิ้งว่าเป็นเสียงส่วนน้อย เมื่อเทียบกับ
๑๖ ล้านเสียงของไทยรักไทย ทั้งปฏิกริยามมหาชน
ท่วมท้นในที่ชุมนุมประท้วงต่างๆ กว่าครึ่งก่อนปี
ทุกระแสมันมีฤทธิ์พอกระทั่งต่อมน้ำหนักดีของผู้นำ
จนดูเหมือนว่าสันติวิธีต่อสู้อันมาทุกรูปแบบแทบจะหมด
แรงแล้ว แม้ตัวทักษิณสุดท้ายเหมือนนอตรันทนไม่ไหว
เช่นกัน ดังที่อุตสาหกรรมประภาศุภจินจากนิวยอร์ก
พร้อมสั่งปลด ผบ.ทบ. เพื่อทำอะไรต่อไปบ้าง...!

ในเมื่อวิถีประชาธิปไตยตามแบบสากล มันใช้
งานไม่เดินกับเผด็จการทักษิณโกงชาติ พุดต่างๆ ทักษิณ
เป็นคนพุดไม่รู้เรื่อง เหมือนเด็กคือดำน มันต้องเขียน
หวดลงแล้วขายประมาณนั้น การใช้กำลังทหารเพียง
เล็กน้อยพอเป็นพิธีการ จึงจำเป็นเพื่อประกาศศักดา
โดยเนื้อหาถือปฏิบัติด้วยทิวี่สื่อสารในภาวะสูงงอม
พร้อมมวลชน เพื่อต่อ ยอดเติมเต็มให้แก่ชัยชนะของ
ประชาชนอย่างเป็นทางการ

ทักษิณจึงต้องเจอชะตากรรมคือคนชนบทตั้ง
รัฐบาล(ผ่านการซื้อเสียง) คนเมืองกรุงเป็นฝ่ายล้มรัฐบาล

นี่คือผลของชนส่วนน้อยจากเสียงปัญญาชนคน
ชั้นกลางพวกรู้ทันทักษิณ ในขณะที่เสียงส่วนใหญ่โดน
ปิดหูปิดตาทางทีวีทุกช่องของรัฐ ประชาธิปไตยที่ขาด

การรับรู้ข่าวสารทั่วถึง จึงเป็นเหตุให้ทักษิณฉวยโอกาสโกงชาติ จนเกิดวิกฤตการณ์เมืองทุเรศเหลือร้าย

เพราะเหตุดังกล่าวนี้แหละความเห็นพ้องของเสียงส่วนใหญ่อันไม่เป็นธรรม มันถึงไม่ยั่งยืน ในขณะที่ความถูกต้องชอบธรรมย่อมมาจากชนส่วนน้อยเป็นผู้นำร่องก่อนเสมอ ตามธรรมชาติของสังคมที่มีผู้ฉลาดนำจำเป็นต้องมีปัญญาเหนือชั้นกว่าพวกฉลาดตาม อีกทั้งพวกหลังนี้ย่อมเป็นเสียงส่วนใหญ่ เพราะเป็นพวกมากกว่าอยู่แล้ว คือในหมู่นักตามผู้เฉียบแหลมจริงๆ ย่อมน้อยคน นอกนั้นก็มักฉลาดธรรมดาหรือโง่กว่าบ้าง

ดังนั้นโดยเสียงส่วนใหญ่ จำต้องอนุโลมตามพร้อมเคารพเสียงส่วนน้อยผู้ถูกต้องเสมอ Majority rules & Minority rights จึงเป็นของคู่ถ่วงดุลกันแยกขาดกันไม่ได้เลย

ความโอหังไม่ฟังเสียงส่วนน้อยของตัวเอง เผด็จการในพรรคและรัฐบาลเบ็ดเสร็จ แม้ในสภาและองค์กรอิสระซึ่งต้องใช้มติเสียงข้างมากทักษิณก็ไปฉ้อฉลซื้อพวกไว้หมด สำหรับมวลชนขนาดคะแนนโนโหวตกว่า ๑๐ ล้านเสียงทักษิณยังดูถูกว่าชนส่วนน้อย เพราะพวกทักษิณมากกว่า ถึงไม่กี่ล้าน เขาก็ต้องชนะตามกติกา นี่คือนำประเทศไทยซื้อทักษิณ

เมื่อเทียบกับเพื่อนบ้านหรือทั่วโลก เมื่อเกิดคดีมั่วหมอง หมดความเชื่อถือศรัทธา ไม่น่าไว้วางใจ ผู้นำต้องละอายใจ ยอมสละอำนาจทันที ไม่เห็นมีต่อต้านต้องรอเลือกตั้งอีกกี่ปีค่อยตัดสิน เหมือนทักษิณเฉไฉอย่างหน้าเหลี่ยมจัดลั่นดี

ประชาธิปไตยจึงต้องใช้กับคนมีธรรมเท่านั้นขึ้นเจอกับมารยักรัษทักษิณ มันจึงต้องหมดท่าประชาชนเดชะบุญมีตัวช่วยด้วยเครื่องทุ่นแรงปฏิรูปพันคว้นบ้างอย่างนี้แหละ

ท่านพุทธทาสพูดไว้ชัดว่า ประชาธิปไตยไม่ใช่ประชาชนเป็นใหญ่ แต่ต้องทำเพื่อประโยชน์ประชาชนเป็นใหญ่

ประชาธิปไตยของสังคม จึงขึ้นอยู่กับหมู่ประชามีศีลธรรมแค่ไหน ไปเจอหมู่พาลมีฉฉาที่ลือชื่อพวกมากลากไป มันจึงยุ่งอย่างทักษิณทำแสบลั่นดี

ฉะนั้น บาปกรรมของทักษิณ ความรับผิดชอบอยู่

ที่พรรคไทยรักไทย และลัวล่อพวกพายเรือให้โจรนั่งด้วยอย่างหนีไม่พ้น ลำพังทักษิณคนเดียว จะไปทำอะไรได้นักหนา ถ้าไม่มีพวกสมุนรับใช้ครับผม บรรดากากเดนทรราชย์เหล่านี้กำลังเป็นปัญหาทำลายความกล้าหาญทางคุณธรรมของรัฐบาลและคณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติ

ประชาธิปไตย อยู่ไหน ธรรมาธิปไตยอยู่นั้น

ประชาธิปไตยเมื่อไรธรรม มันย่อมสามานยลั่นดี

ประชาธิปไตยทุนนิยม ไม่โสกา

สายตาฝรั่งมักร้องยี้กับการปฏิวัติโค่นรัฐบาลทักษิณ เพราะถือว่าคณะปฏิรูปฯ ทำนอกระบบ ทั้งเข้าใจว่ารัฐบาลถูกกฎหมาย แต่เขาไม่รับรู้วาทักษิณขาดความชอบธรรมขนาดไหน และไม่ลงลึกว่า ถูกกฎหมายอย่างมีนัยฉ้อฉลอะไรบ้างไหม หรือถูกทำนองคลองธรรมด้วยหรือไม่

เพียงรูปแบบประชาธิปไตยมีเลือกตั้ง ก็ถือว่าดีเพียงนอกระบบทำเผด็จการด้วยชนส่วนน้อย ก็ถือว่าชั่วร้าย

แท้จริง ประชาธิปไตยที่นักการเมืองเลือกตั้งเล่นซื้อเสียง มันก็ได้คนเหลวไหลเข้าไปโกงชาติแน่นอน

แม้เผด็จการแต่งตั้งแต่คิดเฟ้นคนเสียสละเพื่อประชาชน การเมืองย่อมสร้างสรรเจริญขึ้น

นี่เห็นชัดเลยว่าทั้งประชาธิปไตย หรือเผด็จการ ปัญหาอยู่ที่คนเสียสละหรือชู้โกง..!

ภาวะที่ยอมให้เผด็จการสามารถใช้อำนาจจัดการแก้ปัญหาสำเร็จจนลงตัว เมื่อทำโดยเสียสละเป็นธรรมเพื่อประชาชน เผด็จการโดยธรรมแบบนี้ มันก็ไม่เสียหายเลวร้ายดังที่ฝรั่งเชื่อถือสาเพ่งโทษ

อย่างอเมริกา เป็นผู้นำประชาธิปไตย ที่ใช้ได้แค่ไหนกัน บุษป็นน้ำเป็นตัว เอาทหารลุยอิรัก โดยไม่ฟังเสียงใคร ไม่นำพาประชาคมโลก ไม่เห็นยูเอ็นอยู่ในสายตา มะกันจึงเป็นหัวโจกอันธพาลโลกมากกว่า ชั่วร้ายสงครามอิรัก ถึงจะปราบชดดัมสำเร็จ แต่ทำให้อิรักฉิบหายปนปั้งเต่าโหด เลวร้ายไม่จบจนถึงวันนี้ วิถีมหาโจรทำลายล้างแบบนี้หรือ เทียบได้ยังไงกับ

งานปฏิรูป ๑๙ กันยา แล้วยังมีหน้ามาเจ้าแจะการ
รัฐประหาร จันจ้านการใช้กฏอัยการศึกของไทย ทั้ง
ตัดความช่วยเหลือทางทหารลงจับจ๊อยพอกแก้ก๊อ

หรือดูการเมืองอเมริกา แข่งกันอยู่สองพรรค
ใหญ่ นึกหรือว่าดีแล้ว นักวิชาการบ้านเราก็อลังว่า
จะต้องตามเอาอย่างเขาบ้าง

ทักษะส่วนตัวรู้สึกว่ามันไม่นิยมเลย ทั้งดีโมแครต
และรีพับลิกัน ต่างมีคะแนนจัดตั้ง มีพลพรรคถือทาง
พวกใครพวกมัน เลือกตั้งที่ไรผู้สมัครได้คะแนนแพ้
ชนะกัน คงไม่ทิ้งห่างกันเท่าไร โอกาสของผู้นำชนะ
เลือกตั้งด้วยคะแนน ๖๐% สมมติอย่างนั้น อเมริกา
ก็ได้ผู้นำด้วยฉันทานุมัติ จากเสียงส่วนใหญ่เพียงแค่นั้น
มันคงสง่างามได้ไม่เต็มที่ เหมือนกับได้ถึง ๘๐-๙๐ % ซึ่ง
เชื่อว่าไม่มีวันเป็นไปได้ปานนั้นกระมัง(ถ้าเดาผิดก็ขอภัย)

ประเด็นน่าหนักใจยิ่งขึ้นอีกคือ การหาเสียง มัน
วุ่นวายโกลาหลกับการยื้อแย่งแก่งชิงชัยชนะ เห็นแล้ว
น่าเห็ดเหี่ยวแทน ทั้งผลาญพรำทรัพยากร เวลา
แรงงานไม่รู้เท่าไร การเมืองที่มีต้นทุนมหาศาลเหล่านี้
เชื่อหรือว่าจะบริสุทธิ์ หลุดพ้นจากผลประโยชน์
ของทุนนิยมอันต้องหวังกำไรคืนอีกต่างหาก

เฉพาะอย่างยิ่ง การหาเสียงเหมือนการหาตลาด
เมื่อทุ่มทุนมาก ความได้เปรียบในการจูงใจหาคะแนน
นิยม อาจเพิ่มพูนตามไปด้วย เหมือนสินค้ามีโฆษณาสูง
ย่อมทำให้ผู้บริโภคสำคัญผิด หลงเชื่อตามกระแส
โฆษณาชวนเชื่อ โดยไม่รู้ทันในคุณภาพจริงเลยก็ได้

ตัวอย่างการเมืองทุนนิยม วิจารณ์กันได้อีกมาก
ปัญญาชนหากได้ฟังทัศนะของผู้รู้แม้อยู่นอกวง
รัฐศาสตร์การเมือง แต่ก็น่าฟังเช่นพ่อท่านโพธิรักษ์
เห็นว่าการเมืองไม่จำเป็นต้องมีพรรคเป็นคอกบังคับ
ให้หมดอิสระในการใช้สิทธิ์ออกเสียง หรือการหาเสียง
ไม่เป็นประชาธิปไตย ดังนี้ เป็นต้น

ประชาธิปไตยทุนนิยม เพียงบางแง่ที่พูดถึง เพื่อ
ชี้ว่ามันไม่ได้วิเศษสมบูรณ์ ดังที่มักเข้าใจดีมันถือนั่น
กันนักหนา จึงไม่น่าหวั่นไหวไปตามปฏิกิริยาของพวกเขา
ฝรั่งเกินไปนัก

แม้กระทั่งปัญหาสิทธิมนุษยชน ที่เกิดขึ้นจากผล
กระทบปฏิรูปฯ พวกที่ออกมาร้องต่อต้านรัฐประหาร

ย่อมมีสิทธิ์แม้เป็นชนส่วนน้อย แต่อยากรู้เหมือนกันว่า
สมัยทรวราชทักษิณเผด็จการอยู่ เขาทำลายสิทธิ
มนุษยชนของประชาชนไม่ยอมให้รับรู้ข่าวสารขนาดไหน
ทั้งกรณีร้ายแรงอื่นอีกบานตะไท แล้วพวกต่อสู้สิทธิ
มนุษยชน ทำอะไรได้บ้าง

ดังนั้น ในสถานการณ์ ที่ต้องกำจัดคนเลวไม่ให้อยู่
ในอำนาจ คณะปฏิรูปฯ จำเป็นต้องจำกัดสิทธิ์บางอย่าง
เพื่อสร้างสรรความสงบผาสุกให้กับสังคมนั่นเอง
ส่วนตัวใครจะกระเทือนขางนิดหน่อย ใครต่อใครจึงไม่น่า
เดือดร้อนเกินเหตุมิใช่หรือ...

ความกล้าหาญที่ขาดแคลน

ปัญหาเฉพาะหน้าของรัฐบาลผู้เผ่ารู้กันอยู่ว่าแสน
สาหัส เรียกรัฐบาลผู้เผ่า เหมือนดูถูกไปไหม ให้
เกียรติหน่อยน่าจะเป็นรัฐบาลอาวุโสของผู้สูงวัยที่ผ่าน
ประสบการณ์มานานหากเป็นพระก็จัดเป็นภิกษุรัตติกาล
ผู้รู้ราตรินาน ผ่านโลกมามาก ใครๆ ต่างหวังว่าท่าน
จะแสดงฝีมือลายมือเต็มที่ เพราะโอกาสทองดีกว่านี้
คงไม่มีอีกแล้ว

เราจึงได้เห็นไฟแรงของ รมต. บางท่าน อยาก
ล้างบ้านกวาดขยะให้สะอาดทันตาเห็นเสียที

อย่างเรื่องห่วยแฉะพอด นายจรัญ ภัคดิธนากุล
รักษาการปลัดยุติธรรมจตุประกายขึ้นมาก่อนว่าน่าจะ
เลิกเสีย ต่อมา เมื่อกระทรวงการคลังยังไม่เลิก
เพราะกลัวคนจะไปซื้อห่วยใต้ดินอีก และเชื่อว่าน่าจะ
เป็นด้วยคณะ กก.สลากกินแบ่งให้ข้อมูลทางสังคม
น้อยเกินไป

นายจรัญ ยังตามฝากสื่อช่วยลุ้นต่อ คืออยากให้
แตกรางวัลแฉะพอดออกเป็น ๕๐-๑๐๐ รางวัล มันจะ
ได้ไม่ยั่วเย้าตื่นเต้นเกินไป พร้อมกับเสริมอีกว่า **ผู้ใหญ่
ในบ้านเมือง ควรสอนประชาชนให้เหมือนสอนลูก
สอนหลานว่า หนทางที่จะร่ำรวยต้องมาจากการ
ทำมาหากิน ไม่ใช่เล่นพนัน หรือเสี่ยงโชค...**

นอกจากนี้ท่านปลัดยังอยากให้ช่วยกันรณรงค์เพื่อ
ชี้ชัดว่าอบายมุขที่ลุ่มหลงกันอยู่สร้างความหายนะให้
ชีวิตอย่างไร ระบบการศึกษาต้องล้มเหลวไปเพราะ

อบายมุข...

ประเด็นที่ยกขึ้นมามีดังนี้ น่าจะขบคิดหนักๆ กันบ้าง เศรษฐกิจชาวบ้านจะได้พ้นหลังทักษิณพาท้ระห่ำไปหลายปี มีอย่างไหนไปขยายอบายมุขให้ฟูเฟื่องขึ้นนะ ที่ล่องจุ่นไปตามกรรมเสียก่อน

ข้ออ้างเอาห่วยได้ดินขึ้นมานับดิน เพื่อนันนี่มันพึ่งยากอยู่แล้ว และแทนที่จะวางนโยบายพาคนลุ่มหลงฉิบหายน้อยลง รัฐไม่เคยมีหัตถ์คิดสร้างสรรค์แบบนี้เลย ตรงข้ามกลับช่วยให้แตกตื่นด้วยรางวัลแจ็คพ็อตเข้าไปอีก คนไม่บ้าหอยดอตนี้ไม่รู้จะไปบ้าตอนไหนกับห่วยได้ดินเดิม คนจนมักเล่นกันไปตามประสาเบ๊ยน้อยหอยน้อย ถูกทีก็ไม่เท่าไร ไม่พอรวยอะไรจะให้ถูกเป็นล้าน มันก็เสี่ยงเจ้ามือเบ๊ยว

พอมิแจ็คพ็อต รางวัลที่หนึ่งจับจ๊อยไปแล้ว ใครๆ ก็ตาโต คนชั้นกลางเป็นเหยื่อเพิ่มขึ้น ร้านแทงห่วยเกร่อทุกซอกมุม ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า **ยิ่งห่วยขายดีเท่าไร เศรษฐกิจยิ่งฉิบหายเท่านั้น** ถึงเงินเล่นห่วยจะหมุนอยู่ในประเทศ แต่มันสูบเลือดจากคนจนขนาดไหน ทั้งผลาญพรำทรัพย์ากร แรงงานไปกับบริการผีพนัน จะมองทั้งจุลภาคหรือมหภาค มันฉิบหายหมดหรือใครกล้าเถียงตรงไหน...

ยอดขายห่วย นับว่าถึงแสนล้านต่อปี ถ้าไม่แรงอุดหนุนพวกนี้ เศรษฐกิจพอเพียงจะไปเริ่มตรงไหนได้เรื่อง...

น่าเสียดายที่แล่วมา รมต.คลังเก่งขนาดไหน ก็ไม่เห็นใครคิดแก้เหตุห่วยพาจวน คงจะมองข้าม ตั้งแต่สมัยเงินห่วยยังเล็กน้อย ส่งคลังแค่หลักพันล้านเองมา ยุคทักษิณฟู่ฟ่าเอาเงินห่วยไปละเลงเองสนุกมือไม่รู้เรื่อง

เรื่องห่วยห่วยบรม มันคุยกันได้อีกเยอะ มีอย่างไหนโรงห่วยออกโฆษณาให้คนบ้าบอคอแตกทำไมไม่ทราบ เช่น บอกว่าช่วยราษฎร์เสริมรัฐยีนห่วยยุติธรรม เงินห่วยมันเยอะนักเลยหรือเอามาผลาญเป็นว่าเล่น โฆษณามอมเมาให้คนเห็นกงจักรเป็นดอกบัวมันชั่วทัพบ่อน

เงินห่วยไม่ควรแยกไปใช้การกุศลใดๆ เด็ดขาด มันพาคนหลงสืดำเป็นสีเทา มันนำเอามาโฆษณาพาคนเลิกบ้าห่วยห่วยช่วยให้ได้ต่างหาก หากยังเหลือเยอะนักก็ผลักเข้าคลังไปเลย

เรื่องห่วยๆ มันน่าลดละกระทั่งเลิกทำร้างราไป

ได้อย่างไร คนมีหัตถ์คิดลำนึกดีมีอำนาจน้อยใหญ่ น่าจะช่วยกันล้างสมองค่านิยมมงบายให้หายบ้าอย่าชักช้า

โดยเฉพาะ ตัวคณะกรรมการกองสลากฯ เป็นใครบ้างไม่รู้ มันน่าจะโล่งทั้งตั้งใหม่ให้มันเข้าทำยุคปฏิรูปจะดีไหมเอ่ย

ประเด็นสำคัญควบคู่กับห่วย คือเหล่าตัวพาจวน แถมเสียสุขภาพทั้งชีวิตและจิตวิญญาณ น่าที่ที่ รมต.สาธารณสุข น.พ.มงคล ณ สงขลา กล่าวหาญชาญชัยให้ งต.โฆษณา ๒๔ ชั่วโมงเสียตายอีกเหมือนกันที่ยังยกเว้นตอนถ่ายทอดสด!

แน่นอนว่าธุรกิจน้ำเมา มีฉาอาชีวะของคนบาป เขายอมต่อต้านรักษาผลประโยชน์ตัวเองให้รวยล้นยิ่งขึ้น เราจึงได้ยินข้อเถียงข้างๆ คูๆ ว่า เกาไม่ถูกที่คัน เช่น เหล้าขาวไม่มีโฆษณาคนก็กินเป็นบ้าหวัรน้ำทำนองว่า โฆษณาหรือไม่การบริโภคไม่เกี่ยวกัน อะไรเทือกนั้น ช้าไปให้ไปแก้พฤติกรรมพวกซี้เมาเป็นเป้าใหญ่

ธรรมดาโฆษณาต้องส่งเสริมการขาย ขยายกระตุ้นคนกินอยู่แล้ว ไม่เช่นนั้นใครจะไปหลงจ่ายโฆษณาโง่ๆ ทำไม หรือปัญหาล้นคนชอบกิน แก้ได้ไม่ได้อยู่ที่ค่านิยมของสังคมด้วย มันจึงต้องช่วยทุกด้าน การโฆษณาเป็นปัจจัยสร้างค่านิยมเหลวไหลอย่างสำคัญ ฟันธงตรงจุดใหญ่นี้ก่อน มันถูกเฟงดีแล้ว

แม้ว่าทักษิณไปแล้วไม่ไปลับ คงยากกลับใจจะขาด ลัทธิมาร์กซ์ตายไปแล้ว แต่ลัทธิแม้วมันมากับธนาริปไตยและลัทธิบริโภคนิยมผสมทักษิณาริปไตยเข้าไปอีก ยิ่งทุนนิยมสามานย์ขนานใหญ่

วันนี้พูดกันถึงหลังทักษิณเกิดจุดเปลี่ยนประเทศไทย โดยปฏิรูปการเมืองบ้างบางพวกโกงบ้านกินเมือง วางกติกาโครงสร้างร่างรัฐธรรมนูญกันใหม่ ก็ดีแล้ว

กระทั่งเศรษฐกิจพอเพียง จะต้องเข้ามาแทนระบบทุนนิยมอย่างสมดุล

แม้กระนั้น ไม่น่ามองข้ามตัวแปรยิ่งใหญ่คือมวลชนคนรากหญ้า ถ้าการศึกษาศาสนาวัฒนธรรมไม่นำพา ปฏิวัติค่านิยมอบายมุขเสียใหม่ ถ้าคนรากหญ่ายังไม่เลิกเมาเหล้าเล่นห่วย เศรษฐกิจพอเพียงจะแจ้งเกิดตรงไหนได้จริงจังตรงเป้าใหญ่จุดเปลี่ยนประเทศไทย จะไปไกลสักกี่น้ำ! ๒

หมายเหตุ: ส่วนสำคัญของปาฐกถาเรื่อง
“สิ่งที่นายกรัฐมนตรีคนใหม่ควรทำ” โดย
ศาสตราจารย์ น.พ.ประเวศ วะสี ในการ
เสวนาเรื่อง “ทางออกปฏิรูปการเมืองไทย”
ณ หอประชุมศรีบูรพา มหาวิทยาลัยธรรม-
ศาสตร์ ท่าพระจันทร์ เมื่อ ๓ กันยายน ๒๕๔๙

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน
เผยแพร่

ศ.นพ.ประเวศ วะสี

• ไทยโพสต์ ๔ ก.ย. ๔๙

บัญญัติ ๑๐ ประการ คุณสมบัตินายกฯ ใหม่

• ต่อจากฉบับที่ ๑๕๕

ผมพยายามพูดตรงนี้มานานแล้ว คุณ
ทักษิณก็รู้ เพราะคราวหนึ่งท่านไป
ปาฐกถาหลายปีแล้ว ผมนั่งฟังอยู่ด้วย เข้าใจ
ว่าเป็นการประชุมของสภาพัฒนาฯ วิชาการ
ท่านพูดเรื่องจิตีพออยู่ แล้วท่านเหลียวมาเห็น
ผมเข้า เดียวอาจารย์ประเวศจะโกรธเอา
อาจารย์พูดเรื่องจิตีเอช คือถ้าเราวัดเป็นตัว
เงิน มันทำให้เกิดการแยกส่วน ถ้าเราเอาเงิน
เป็นตัวตั้งก็จะทำลายสิ่งแวดล้อม ทำลาย
วัฒนธรรม เพื่อบีบมาให้เป็นตัวเงิน และตัว
มันไม่บอกว่าเงินมันได้มาสุจริตหรือเปล่า ไป
ปล้นจี้เขามา จิตีพิกซ์ขึ้น มันไม่ได้บอก จันน่า
จะปรับมาใช้จิตีเอช แล้วก็ดูว่าคนจะมีความสุข
อะไร มีเศรษฐกิจพอเพียง มีศีลธรรมดี มี
จิตใจดี อะไรต่างๆ

เรื่องที่ ๕ อาจจะฟังดูยากนิดหนึ่ง แต่ว่า
สำคัญมาก แล้วไม่ยากถ้าจับประเด็นได้
คือเรื่องการปลดปล่อยคนทั้งประเทศ ไปสู่
เกียรติ ศักดิ์ศรี ศักยภาพและความสุข คน
ไทยเหมือนติดคุกที่มองไม่เห็น เห็น Invisible
Prison เหมือนถูกจำจองโดยมองไม่เห็น ใน
ความเชื่อและการปฏิบัติที่ทำให้คนเกือบ
ทั้งหมดไม่มีเกียรติ ไม่มีศักดิ์ศรี ไม่มีศักยภาพ

ผมว่ามันจะเรียงเป็นเส้นผมบังภูเขาคือ ถ้าเรา
เข้าใจตรงนี้นั่นไม่ยากหรอก การเคารพศักดิ์ศรี
คุณค่าความเป็นคนของคนทุกคนอย่างเท่าเทียม
กัน เป็นศีลธรรมทางพื้นฐานของสังคม และ
เป็นพื้นฐานของประชาธิปไตย ของสิทธิ-
มนุษยชน ของสิ่งดังามต่างๆ อยู่ทีศีลธรรม
พื้นฐาน คือการเคารพศักดิ์ศรี

และคุณค่าความเป็นคนของคนอย่าง
เท่าเทียมกัน โดยเฉพาะของคนยากจน ถ้า
ประเทศไทยขาดตัวนี้ ระบบการศึกษาของเรา
ทั้งหมด ตั้งแต่อนุบาลจนถึงมหาวิทยาลัยเป็น
ตัวทำลายศีลธรรมพื้นฐาน เพราะเมื่อนักเรียน
เข้าเรียนโรงเรียนในสถาบันแล้ว จะรู้สึกว่า
สถาบันของเรามีเกียรติ ชาวบ้านไม่มีเกียรติ
อยู่ตลอดเวลา ถูกทำตรงนั้นโดยไม่รู้ตัว

ทีนี้ตรงนี้ ถ้าเราจับเส้นผมบังภูเขาได้จะ
ไม่ยาก โดยทำความเข้าใจเรื่องความรู้ ๒ ชนิด
ความรู้มีอยู่ ๒ ชนิด คือ ๑.ความรู้ในตัวคน
ที่ได้มาจากการประสบการณ์ชีวิต ได้มาจากการ
ทำงาน ๒.คือความรู้ในตำรา ที่มาของความรู้
๒ อันต่างกัน ความรู้ในตัวคนทุกคนมี เพราะ
ได้มาจากการประสบการณ์ชีวิต จากการทำงาน
เชื่อมโยงอยู่กับวิถีชีวิต หรือวัฒนธรรม ส่วน

ความรู้ในตำรานั้นฐานอยู่ในวิทยาศาสตร์ ทั้ง ๒ ประเภทสำคัญแต่ที่ต่างกันและความหมายต่างกัน ถ้าเราเคารพเฉพาะความรู้ในตำรา มีคนน้อยคนเท่านั้นที่คล่องแคล่ว คนส่วนใหญ่จะไม่มีเกียรติ เหมือนระบบการศึกษาทั้งหมดทั้งความรู้ในตัวคนไปเลย เอาแต่ความรู้ในตำรา แม้แต่เด็กนักเรียนยังไม่อยากคุยกับพ่อแม่ ปู่ย่าตายาย เพราะคุยแล้วไม่ได้คะแนน คะแนนอยู่ที่การท่องวิชา แต่การคุยกับพ่อแม่ปู่ย่าตายายสำคัญ พ่อแม่ปู่ย่าตายายมีความรู้ในตัว แล้วครูที่สำคัญที่สุดของเราทุกคนที่นั่งอยู่รวมทั้งที่ไม่ได้อยู่ที่นี้ด้วยคือแม่ แม่ของเราโดยไม่คำนึงว่าแม่จะจบปริญญาตรี โท เอก เคยเรียนนอกหรือเปล่า ไม่เกี่ยว แม่ของอาจารย์ป่วยไม่เคยเข้าโรงเรียนเลย โยมแม่พระธรรมปิฎกไม่เคยเข้าโรงเรียนเลย อาจารย์เจิมศักดิ์ทำหนังสืองานศพแม่ เขียนว่าสิ่งที่แม่สอนไว้ บอกว่าแม่เป็นชาวบ้านที่อ้างทอง ไม่เคยเข้าโรงเรียนเลย แต่แม่สอนเรื่องดี ๆ ไว้อยู่ เพราะมีความรู้ในตัวที่ได้จากประสบการณ์ชีวิตจากการทำงาน

เมื่อปี ๒๕๔๔ ผมคุยกับนายกฯ ทักษิณ บอกท่านนายกฯ จัดงบประมาณเพิ่มให้ สกว. ลักปีละ ๑,๐๐๐ ล้าน ให้ สกว. ไปสนับสนุนมหาวิทยาลัยต่างๆ ให้ทำ Human mapping คือทำแผนที่ทุกคนในพื้นที่ เริ่มตำบลก่อนก็ได้ว่าตำบลนี้ใครเก่งอะไรบ้าง ป้าลุงคนนี้เก่งอะไร ทำแม่ปิ้ง ที่จริงท่านก็หัวไว ท่านบอกที่อาจารย์พูดมันคล้ายกับจีไอเอส แต่จีไอเอสมันเป็นเรื่องภูมิศาสตร์ แต่นี่เป็นเรื่องคน ถ้าเราทำตรงนี้ประเทศจะเกิดพลังมหาศาล ทดลองแล้ว โรงเรียนรุ่งอรุณ อาจารย์ประภาพรพัฒน์พาคนไปทำฮิวแมนแมปปิ้งที่เกาะลันตาใหญ่ จ.กระบี่ ไปคุยกับชาวบ้านทุกคนเลย ถือว่าทุกคนมีความรู้ในตัว ถอดความรู้จากตัวเขามา

ปรากฏว่ามันเกิดพลังมหาศาล ชาวบ้านไม่เคยมีใครไปนั่งฟังเขาเลย เขารู้สึกภูมิใจมากว่าทำไมคนมีการศึกษามาฟังเขา การฟังเขาเป็นการเคารพเขา แล้วถอดความรู้ออกมา

ที่ผมเสนอนายกฯ ทักษิณตอนนั้น คือหมายถึงว่าส่งเสริมมหาวิทยาลัยแล้วลงไปในระบบการศึกษา ว่าทุกตำบลเราทำฮิวแมนแมปปิ้งหมด แล้วเราจะมีข้อมูลของคนไทยทั้งประเทศเข้ามาสู่ระบบอิเล็กทรอนิกส์ ว่าใครทำอะไรเก่งบ้าง อยู่ที่ไหน แล้วคนไทยทุกคนจะภูมิใจว่าสิ่งที่เขารัก สิ่งที่เขาชอบ สิ่งที่เขาถนัด ปรากฏบนระบบข้อมูลของชาติ เขาก็อยากทำดีมากขึ้น มันก็ไปเพิ่มเติมข้อมูลในนั้น และใครอยากเรียนรู้อะไรก็ไปกดคอมพิวเตอร์ดูว่าใครทำเรื่องนี้เก่ง อาจเจอว่าอยู่ที่สกลนคร อยู่ที่แพร่ การเรียนรู้กันจะเกิดขึ้นมหาศาล แล้วจะกระตุ้นเศรษฐกิจ วัฒนธรรมอย่างมหาศาล ผมอยากฝากไว้สักนิดหนึ่ง ตรงนี้อาจเข้าใจยาก แต่ถ้าเข้าใจมันจะปลดปล่อยคนไทยทั้งหมดไปสู่การมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี มีศักยภาพ และความสุข ตรงนั้นจะเป็นพื้นฐานของประชาธิปไตย เพราะตรงนี้คือการเคารพศักดิ์ศรีคุณค่าความเป็นคนของคนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน

๖. ยุกระดับจิตใจให้สูงขึ้นทั้งประเทศ
ขณะนี้เราเน้นพัฒนาแต่ทางวัตถุ เราพูดแต่เรื่องเงิน เงิน เงินอยู่ทุกวัน ทำให้คำถามขณะนี้ว่าทำอะไรจะรวย เป็นคำถามที่ใช้กันทั่วไป เมื่อถามว่าทำอะไรจะรวย คนก็ทำได้สารพัด จะขายผู้หญิง ขายเด็ก ทำลายสิ่งแวดล้อม ทำลายวัฒนธรรม ทำไรเกินควร คอร์รัปชั่นอะไรทำได้หมดทุกอย่างเพราะทำอะไรจะรวย ถ้าเราเปลี่ยนคำถามใหม่ สังคมไทยถามว่าความดีคืออะไร ถ้าถามตอบได้ทุกคน เช่น ความซื่อสัตย์สุจริต ความขยันหมั่นเพียร การประหยัด การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การอนุรักษ์

สิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์วัฒนธรรม การพัฒนาจิตใจให้สูงขึ้น ตอบได้ทุกคน แล้วถ้าถามว่าความดีคืออะไรจะหายจน แต่ถ้าถามว่าทำอะไรจะรวย จะไม่หายจน คนที่ได้เปรียบ คนที่แข็งแรงจะเอาเปรียบมากขึ้น ช่องว่างจะห่างมากขึ้น ไม่มีทางแก้ปัญหาความยากจนได้ ที่นี้พูดได้คนจะมองว่ายากจริงๆ แล้วถ้านายกรัฐมนตรีสนใจตรงนี้ทำได้เยอะ มีทางทำได้เยอะแยะมากมาย เรื่องยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น เช่น ไปสืบค้นว่าใครทำอะไรดี อยู่บ้านในแผ่นดิน ไปแสวงหาความดีมาสื่อกัน ระบบการศึกษาต้องให้เด็กไปหาว่าใครทำความดีอะไรเอามาเรียนรู้ เอามาศึกษาจะได้เข้าใจตัวเองใครทำอะไรเอามากระจายเสียงกันทุกวัน ผมคิดว่าแสวงหาว่าใครทำอะไรดีที่ไหน แล้วเอามาสื่อสารกันให้มาก

ประการที่ ๒ เรามีวัดอยู่ ๓๐,๐๐๐ กว่าวัด ถ้ารัฐบาลสนใจ ส่งเสริมให้มีการจัดการที่ดี ให้วัดสะอาด ร่มรื่น ใครเข้าไปแล้วจิตใจสงบ มีอาจารย์สอนกรรมฐานได้ทุกวัด แล้วคนเดี๋ยวนี้เครียดมากทั่วประเทศ ถ้าเข้าก่อนไปทำงาน หรือว่าเย็นก่อนกลับบ้านแวะไปไหว้พระที่โบสถ์สักหน่อย ดูภาพงามๆ เห็นพระพุทธรูปเจ้านั่งสมาธิ ๑๐-๒๐ นาที ช่วยลดความเครียดลง อะไรทำได้ทั้งสิ้น โดยส่งเสริมการจัดการที่ดี

๓. ในการศึกษา ควรจะมีที่เรียกว่า จิตตะปัญญาศึกษาไปในการศึกษาทุกระดับ ทุกประเภท ควรจะเข้าไปเป็นการศึกษาทั่วไปที่จะศึกษาและพัฒนาให้เกิดความสุข เกิดจิตใจที่ดีต่างๆ

๔. ส่งเสริมสปีริตแห่งการเป็นอาสาสมัคร ทำให้เป็นนโยบาย ว่ารัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมให้บัณฑิต นักศึกษา ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ สามารถเป็นอาสาสมัครเพื่อสังคม ในช่วงเวลาหนึ่งของทุกปี ไปช่วยคนจนเลี้ยง

ลูก ดูแลคนพิการ คนเป็นเอดส์ ผู้คนเราก็มีสารพัด แต่เราไม่ได้มีนโยบายและจัดระบบให้เกิดการช่วยเหลือกัน มันไม่ควรจะมีคนเหลืออีกแล้ว ที่เป็นคนแก่ตามอด อยู่กับหลาน

ไม่มีอะไรจะกิน ถ้าเรามีระบบอย่างนี้ เรามีอาหารเหลือกิน ประเทศไทยไม่ควรจะมีคนแก่คนยากลำบากขนาดนั้น เราจะต้องทำตังนี้ขึ้น และการเป็นอาสาสมัครเพื่อสังคม มันพัฒนาจิตใจ มันช่วยให้เกิดความเชื่อมโยงกัน ได้เรียนรู้เรื่องต่างๆ

๗. แก้ไขความขัดแย้ง รุนแรง และ ปักธงแห่งอิทธิธรรม บนผืนแผ่นดินให้ได้ ขณะนี้เรารุนแรงขึ้นเรื่อยๆ คิดอย่างรุนแรง ทำอย่างรุนแรงและก็เกิดไฟได้ดับไม่ได้ โดยการไม่เข้าใจ พูดไม่ถูกต้อง ด้วยการขาดความเป็นเอกภาพในยุทธศาสตร์ที่จะแก้ปัญหา ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญที่นายกรัฐมนตรีคนต่อไปควรจะเป็นผู้นำในการคิดอย่างสันติ พูดอย่างสันติ ทำอย่างสันติ สร้างความสมานฉันท์ขึ้น ป้องกันความแตกแยกในสังคมไทย ป้องกันความรุนแรง สามารถมีทักษะในการแก้ปัญหาด้วยสันติวิธีในทุกระดับ ทุกองค์กรในทุกๆ เรื่อง

๘. ปฏิรูประบบกฎหมาย เพื่อความยุติธรรม ในบริบทใหม่ของสังคม ผมจับเรื่องนี้มา ๑๐ กว่าปี เป็นเรื่องยากมาก เพราะสังคมเปลี่ยนแปลงไปรวดเร็วและล้นซับซ้อน ตัวกฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับสังคมนี้มีเยอะมาก นักกฎหมายเองเป็นคนบอกผม คือ ดร.อัคราทร จุฬารัตน์ ตอนนั้นเป็นเลขาธิการกฤษฎีกา และเป็นกรรมการสภาพัฒน์ด้วยกัน อัคราทร บอกว่าเรื่องกฎหมายเป็นเรื่องดราม่าและยากมาก และนำไปสู่ความรุนแรงด้วย เพราะว่ากฎหมายจะยึดให้อยู่กับที่ สังคมเคลื่อนไป มันเป็นแรงที่แรงทั้งคู่ เหตุปัจจัยที่จะทำให้สังคมเคลื่อนไปก็แรง

กฎหมายก็แรงที่จะยึดให้อยู่เหมือนเดิมก็จะเกิด การฉีกขาด ผมพยายามทำทายนักกฎหมาย จนหยุดไปแล้ว ต้องปฏิรูปกฎหมาย แล้ว อักขรภาพ กับบรรทัดดี บอกว่าทำไม่ได้อาจารย์ เพราะความอ่อนแอทางวิชาการ เราเรียน นิติศาสตร์เป็นเทคนิค การที่จะเข้าใจตรงนี้ เพราะฉะนั้นอยากเห็นนายกรัฐมนตรีคนใหม่ สนใจตรงนี้แล้วหาทางส่งเสริมปฏิรูประบบใหม่ เพราะตรงนี้เรามี ๒ อย่างที่ยากและซับซ้อน เชื่อมกันอยู่ คือสังคมที่ซับซ้อนเชื่อมกันกับ ระบบกฎหมายที่ซับซ้อนมาก สองอันนี้มันเข้ามาอยู่ร่วมกัน แล้วเป็นเรื่องยากมากแต่จำเป็น ถ้าไม่ได้นายกรัฐมนตรีที่สนใจเรื่องนี้ ใครอยากทำไปคุ้มเสียหากินเอง ไม่สำเร็จ

๙. สร้างคุณภาพและศักดิ์ศรีของไทย ในโลกสากล ขณะนี้โลกทั้งหมดเชื่อมโยงกัน อย่างใกล้ชิด มีผลกระทบกันทั้งเศรษฐกิจ วัฒนธรรม การเมือง ถ้าเราไม่เก่งจริงจะ เสียดุลทางเศรษฐกิจ ทางวัฒนธรรม และทาง การเมืองมีความขัดแย้งระหว่างโลกตะวันตก กับโลกอิสลาม ซึ่งเป็นความขัดแย้งใหญ่มาก ถ้าเราไม่เข้าใจพอผลเสียลามเข้าไป โดยเฉพาะ ด้วยโลกจิต จะนำบ้านเมืองเข้าไปเสียท่า เข้าไปเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงระดับโลก ถ้า เราเข้าไปแล้วแก้ไขไม่ได้ เป็นสิบๆ ปีก็แก้ไข ไม่ได้ เพราะฉะนั้นตรงนี้จำเป็น ผมเองจริงๆ ไม่อยากพูดเท่าไร เป็นเรื่องที่คุยกับคุณทักษิณ เมื่อ ๒๕๔๔ ผมบอกว่าท่านนายกฯ ตั้งสถาบัน ยุทธศาสตร์ชาติ เราต้องรู้หมดทั้งโลก มีอะไร เกิดขึ้นทั้งโลก มันจะกระทบอะไรเราทางบวก ทางลบ รู้หมดทุกชนิด แล้วเอาตรงนี้มาทำ นโยบายและยุทธศาสตร์ ไม่อย่างนั้นเราไปไม่ได้หรอก ขณะที่เรายังไม่รู้เลยว่า ต่างชาติมายึดครองอะไรเราไปบ้าง ที่ดิน ธุรกิจ การเงิน อะไรที่ไหนเราไม่รู้หรอก ที่ดิน ที่มาหลอกเอาชื่อคนไทยแต่จริงเป็นต่างชาตินี้

มันอะไรกันบ้าง เขากำลังรุกคืบเข้ามาแล้ว เราก็อารู้ เขาสนใจเรื่องที่ดินมาก เพราะ ประเทศไทยมีความหลากหลายทางชีวภาพมาก และตรงนั้นมีมูลค่ามากเรื่องความหลากหลาย ทางชีวภาพ จุดคือว่าเราต้องเก่งพอ รู้หมด ทั้งโลกแล้วสามารถกำหนดนโยบายและ ยุทธศาสตร์ของเราให้เราได้ดุลกับโลก แล้ว เรามีสักดีศรีในโลก ไม่ไปเป็นลูกไล่เขา เป็น ลูกกะจอกเขา เราต้องมีศักดิ์ศรี แล้วต้องเป็น ผู้นำสร้างสันติภาพระดับโลก

๑๐. เร่งสร้างสมรรถนะของชาติ ขณะนี้ สมรรถนะของชาติต่ำเกินไป เราเต็มไปด้วย คนที่ทำอะไรไม่เป็น ระบบการศึกษาของเรา สร้างคนทำอะไรไม่เป็นขึ้นมาเต็มประเทศหมด เพราะเราเน้นการท่อง ท่องวิชา ผู้คนติดอยู่ ในรูปแบบมากกว่าสาระ ติดอยู่ในฐานานุรูป มากกว่าแก่นสาร คนอยากได้ปริญญา มากกว่าเรียนรู้ มหาวิทยาลัยหมดกำลังด้วยการ สอนคนที่ไม่ได้อยากเรียนมหาวิทยาลัย เรา เสียดุลเทคโนโลยีต่างๆปีหนึ่งเป็นแสนๆ ล้าน แต่มหาวิทยาลัยเราไม่สามารถมองเรื่องนี้ แล้วทำอะไรเราจะสร้างคนของเราให้เก่ง เพื่อลดการขาดดุล เราจะต้องสร้างเองได้ ต้องสามารถประเมินได้ว่าเทคโนโลยีอะไรที่ เราซื้อเขามามันให้ผลคุ้มค่าไหม สื่อของเรา สื่อสารแทนที่จะใช้ประโยชน์ในการสร้างความ เข้มแข็งทางปัญญา ก็เอาไปใช้ในการกระตุ้น การบริโภค กามตัณหา เนื้อหนังมังสา เรื่อง ไร้สาระต่างๆ เพราะฉะนั้นการจะสร้างสมรรถนะ ของชาติตรงนี้ นายกรัฐมนตรีคนใหม่คงต้อง สนใจจริงๆ จังๆ เพราะว่านี่เป็นเรื่องที่ต้องทำ หลายอย่างเชื่อมโยงกัน เช่น การปรับทัศนคติ การปฏิรูปการเรียนรู้ การปฏิรูประบบสื่อสาร การปฏิรูประบบอุดมศึกษา ระบบอุดมศึกษา ของเราลำบากมาก แล้วขาดคนสนใจตรงนี้จริงๆ

๒



● ทดแทนคุณ
ลิงชิมแปนซี
กำลังป้อนนมพุน้อย
หลังจากที่มันเคย
ได้รับการป้อนนม
จากครอบครัวนี้
มานานนับปี
ภายในเขตสวนสัตว์
แห่งหนึ่ง ที่อังกฤษ

เกิดเป็นสัตว์ ดีกว่า คนที่แย่
เพราะชั่วแท้ จัญไร คนใจพิษ
สันดานหยาบ ร้ายกาจ อ้ามหิต
ทำลายมิตร แม้ผู้ มีพระคุณ

สัตว์ดีกว่าคนจัญไร (ลัจจกิริชาดก)

มีอยู่วันหนึ่ง หมู่สงฆ์ประชุมกันในธรรมสภากล่าวถึง
“พระเทวทัตบวชอยู่ในพระพุทธศาสนา แต่ไม่รู้
คุณของพระศาสดาเลย แล้วยังจะพยายามเพื่อ
ปลงพระชนม์เสียอีก”

พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมา ได้ตรัสถามว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธอสนทนากันด้วยเรื่อง
อะไร?”

เหล่าภิกษุพากันกราบทูลเรื่องนั้นให้ทรงทราบ
พระศาสดาจึงตรัสแก่ภิกษุทั้งหลาย

“มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น ที่พระเทวทัตพยายาม
จะฆ่าเรา แม้ในครั้งอดีตก็เคยพยายามฆ่าเรามา
แล้วเหมือนกัน”

แล้วทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสเล่า

ในอดีตกาล สมัยที่พระเจ้าพรหมทัตเสวย
ราชสมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี ทรงมีพระโอรสพระนาม
ว่า ภูฏฐกุมาร แม้ยังทรงพระเยาว์ แต่ก็เป็นผู้ที่
มีสันดานกักขฬะหยาบคาย ใจร้ายราวกับอสรพิษ
คือหากยังไม่ได้ตา ยังไม่ได้ดีใคร ก็จะไม่ยอมคุยกับ
คนนั้น ทำให้ใครๆ พากันกลัวและเกลียดชังยิ่งนัก เป็น
ที่สยดสยองของผู้คนทั้งภายในและภายนอกพระราชวัง
ใครได้พบกับพระโอรส ก็เหมือนเจอปีศาจร้ายที่จะมา

คอยเคี้ยวกิน ฉะนั้น

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่หมู่เมฆฝนตั้งเค้ามืดครึ้ม
ภูฏฐกุมารเสด็จไปที่ริมฝั่งน้ำพร้อมกับอำมาตย์และ
บริวาร ด้วยปรารถนาที่จะเล่นน้ำในแม่น้ำ จึงรับสั่ง
ตวาดกับผู้รับใช้ว่า

“เฮ้ย! พวกเจ้าจงมา จงพาข้าไปเล่นอยู่ที่กลาง
แม่น้ำ เร็วสิ! ไ้พวกไพร่”

พวกผู้รับใช้ก็พากันกระทำตามคำสั่งด้วยความชิงชัง
พอไปถึงกลางแม่น้ำแล้ว ก็มีผู้เฒ่าแผนการขึ้นว่า

“พวกเราจงช่วยกันกำจัดเด็กใจร้ายคนนี้ไปเสีย
เถิด ทำให้ตายอยู่ที่กลางแม่น้ำนี้แหละ พระราชา
จะทรงทำอะไรกับพวกเราได้”

ทั้งหมดพากันเห็นด้วย จึงร่วมมือกัน

“ไอ้เด็กกาลกิณี(เสนียดจัญไร) จงไปที่ขอบๆ เถิด”

แล้วช่วยกันจับพระโอรสกดให้จมลงไปใต้น้ำ จนไม่
เห็นโผล่ขึ้นมา ค่อยชวนกันว่ายน้ำกลับขึ้นฝั่ง ปกปิด
เรื่องเอาไว้ หากมีอำมาตย์คนใดถามถึง

“พระราชาขุมารไปไหน?”

ต่างก็จะตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า

“พวกเราไม่เห็นพระกุมารเลย คงเป็นเพราะ
พระกุมารเห็นฝนตั้งเค้า จึงได้ดำลงในน้ำ ชะรอยจะ
ล่องหน้าไปก่อนแล้ว พวกเราจึงกลับขึ้นฝั่ง

เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ทั้งหมดก็พากันกลับเข้า

พระราชวัง ครั้นพระราชาทรงไม่พบเห็นพระกุมาร จึงตรัสถามถึง

“โอรสของเราไปไหน?”

บรรดาอำมาตย์ทั้งหลายต่างก็ทูลว่า

“ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายไม่ทราบเกล้า ฟังว่าเล่นน้ำสนุกสนาน แต่พอเห็นฝนตั้งเค้า พระราชกุมารได้เสด็จล่องหน้ากลับมา ก่อน พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงสดับอย่างนั้น ก็รับสั่งให้ค้นหาทั้งในพระราชวังและเสด็จไปถึงริมฝั่งน้ำคันดู แต่ก็ไม่มีใครพบเห็นพระกุมารเลย

ฝ่ายพญารัษฎกุมารเมื่อจมน้ำไปในน้ำ ก็ถูกกระแสน้ำพัดไป ยิ่งฝนตกกระหน่ำลงมาหนัก ก็ลอยไปตามกระแส น้ำ **อาศัยเกาะไม้ใหญ่ ท่อนหนึ่งไว้** แม้รอตตายก็ได้แต่ร้องคร่ำครวญอยู่เพียงลำพัง

ณ ริมตลิ่งแห่งหนึ่งของแม่น้ำสายนั้น เป็นที่อาศัยของ **งูตัวหนึ่งกับหนูตัวหนึ่ง** ซึ่งขุดรูอยู่ไม่ไกลกันนัก งูตัวนั้นมีอดีตชาติเคยเป็นเศรษฐีชาวเมืองพาราณสีได้ฝังทรัพย์ ๔๐ โกฎิ (๔๐๐ ล้านบาท) ไว้ที่ริมตลิ่งนี้ เมื่อตายไปเพราะความท่วงสมบัติ จึงมาเกิดเป็นงูคอยเฝ้าสมบัติของตนไว้

ส่วนหนูตัวนั้นก็มียอดิตชาติเคยเป็นผู้ร่ำรวยมาก่อน ได้ฝังทรัพย์ไว้ริมตลิ่ง ๓๐ โกฎิ (๓๐๐ ล้านบาท) ก็เพราะความท่วงสมบัติเช่นกัน เมื่อตายแล้วจึงเกิดเป็นหนูมาคอยเฝ้าสมบัติของตน

แต่เมื่อฝนตกหนักน้ำท่วมเซาะตลิ่งพังน้ำไหลเข้าไปถึงที่อยู่ของสัตว์ทั้งสอง ต่างก็ต้องหนีน้ำออกจากรูแหวกว่ายหาที่เกาะ **จนกระทั่งมายึดเอาท่อนไม้ใหญ่นั้นเป็นที่พึ่ง โดยเกาะอยู่ที่ปลายท่อนไม้คนละด้าน มีพญารัษฎกุมารอยู่ตรงกลาง**

ทันใดนั้น...ต้นจ้าวต้นหนึ่งที่อยู่มิห่างก็โค่นล้มลงสู่แม่น้ำ **ลูกนกแขกเต้า** ที่อาศัยอยู่บนต้นจ้าวต้องรีบบินหนี แต่ฝนตกหนักทำให้ยากที่จะบินได้ มันจึงร่อนลงเกาะที่ท่อนไม้ใหญ่นั้น ทั้ง ๔ ชีวิตอาศัยไม้ท่อนนั้นเป็นที่พึ่ง ล่องลอยตามกระแส น้ำที่จะพัดพาไป

ณ คુંน้ำแห่งหนึ่ง อันเป็นที่พำนักของฤๅษีตนหนึ่ง ซึ่งเคยเป็นพราหมณ์ผู้เกิดในตระกูลสูงของแคว้นกาลิขณะที่กำลังเดินจงกรม (เดินไปมาโดยมีสติกำกับไม่ให้เกิดเล่ห์ครอบงำได้) อยู่ ณ นั้น ได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญดังมาจาก

แม่น้ำจึงมองหา เห็นพระกุมารเกาะท่อนไม้อยู่กลางสายน้ำ จึงตะโกนไปว่า

“อย่ากลัวเลย เราจะไปช่วย”

แล้วก็รีบว่ายตัดกระแส น้ำจนถึงท่อนไม้ จับปลายข้างหนึ่งลากดูดเข้าหาฝั่ง ช่วย ๔ ชีวิตให้รอดตาย นำไปพักอยู่ที่ในอาศรม ก่อไฟให้ผิงแก้หนาว โดยที่พระฤๅษีคิดว่า

“**ใครอยู่ในสภาพแย่อ่อนแอที่สุด เราจะให้ผิงไฟก่อน**”

จึงให้ลูกนกแขกเต้า ตามด้วยหนู แล้วก็งูผิงไฟได้อบอุ่นก่อน ให้พระกุมารผิงไฟทีหลังสุด ครั้นทำให้หายหนาวแล้ว ก็ถึงเวลาให้กินอาหาร พระฤๅษีก็ให้สัตว์ทั้ง ๓ กินก่อน ให้พระกุมารสุดท้าย ด้วยเหตุดังนี้ ทำให้พระกุมารเจ็บแค้นนัก นึกโกรธอาฆาตอยู่ในใจว่า

“**ฤๅษีชั่วผู้นี้ ไม่เคารพนับถือเราเลย เราเป็นถึงราชกุมาร แต่กลับไปยกย่องสัตว์เดียรฉานยิ่งกว่าเรา**”

หลังจากนั้นได้ ๒-๓ วัน น้ำก็ลดลง ดินก็แห้ง แม่น้ำคืนสู่สภาพปกติ งูจึงได้เฝ้าลาพระฤๅษีว่า

“พระคุณเจ้าช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ เป็นการช่วยเหลืออย่างใหญ่หลวงนัก ข้าพเจ้ามีทรัพย์อยู่ ๔๐ โกฎิ ฝังอยู่ที่ริมตลิ่งโน้น หากพระคุณเจ้าจะใช้สอย ข้าพเจ้าจะถวายทรัพย์ทั้งหมดตอบแทนคุณ จงไปที่ริมตลิ่งโน้น เรียกข้าพเจ้าว่า **ทิมะ(งู)** เกิด

แล้วงูก็กลับไปยังที่อยู่ของตน ส่วนหนูก็กล่าวลา กับพระฤๅษีทำนองเดียวกันว่า

“หากพระคุณเจ้าต้องการใช้ทรัพย์ ข้าพเจ้าจะถวายทั้ง ๓๐ โกฎิ ให้หมด เพียงไปยืนเรียกข้าพเจ้าที่ริมตลิ่งโน้นว่า **อุณทุระ(หนู)** เกิด”

แล้วหนูก็กลับรัง ลูกนกแขกเต้าจึงลาพระฤๅษีบ้าง

“หากพระคุณเจ้าต้องการข้าวสาละแดงเมื่อใด โปรดไปที่อยู่ของข้าพเจ้าที่ตรงริมฝั่งน้ำนั้น แล้วเรียกข้าพเจ้าว่า **สุระ(นกแขกเต้า)** เกิด ข้าพเจ้าจะบอกหมู่ญาติให้ช่วยกันขนข้าวสาละแดงมาถวายจะได้สักหลายเล่มเกวียนเลยทีเดียว”

แล้วก็จากไป เหลือแต่พระกุมารที่ยังเจ็บใจพระฤๅษีอยู่ แต่ก็คิดว่า

“การที่เราจะไม่พูดอะไรเลย แล้วจากไปเสียเฉยๆ

ก็ดูไม่เหมาะนัก จะสู้เจ้าสัตว์พวกนั้นไม่ได้”

ดังนั้นแม้จะอาฆาตอยู่ แต่ปากก็บอกว่า

“ข้าแต่พระคุณเจ้า หากข้าพเจ้าได้ดำรงอยู่ใน
ราชสมบัติเมื่อใด นิมนต์ไปหาเถิด จะบำรุงพระคุณเจ้า
ด้วยทรัพย์สินและปัจจัย ๔ เป็นอย่างดี”

แล้วพระกุมารก็ลากลับคืนสู่พระราชวัง

กาลเวลาผ่านไป ไม่นานนักพระกุมารก็ได้ขึ้น
ครองราชย์เป็น**พระเจ้าพุทธราช** ปกครองกรุงพาราณสี

เมื่อพระฤๅษีได้ทราบข่าวนี้แล้ว ก็อยากจะทดสอบ
สัญญาของคนและสัตว์ทั้ง ๔ นั้น จึงไปยังที่อยู่ของงู
ร้องเรียกว่า

“ทีฆะ”

เพียงคำเดียวเท่านั้น งูก็เลื้อยออกมาทันที บอก
กับพระฤๅษีว่า

“นิมนต์พระคุณเจ้าขุดรูตรงนี้เถิด มีทรัพย์สินฝังอยู่
๔๐ โกฎิ”

ได้ยินอย่างนี้ให้รู้สึกพอใจนัก พระฤๅษีจึงได้กล่าว
กับงูว่า

“เอาไว้ก่อนเถิด เมื่อมีกิจจำเป็นเกิดขึ้นจึงจะสู้กัน”

จากนั้นก็ไปหาหนูและนกแขกเต้า เพียงเรียกแค่
ครั้งเดียวก็ออกมาพบทันที พร้อมทั้งจะตอบแทนบุญคุณ
เช่นกัน สุดท้ายจึงมุ่งไปทดสอบพระราชา เดินทางเข้า
สู่กรุงพาราณสี

ในเวลานั้นเอง พระราชากำลังประทับอยู่
บนคอช้างทรง เสด็จเลียบพระนครพร้อมด้วยข้าราชการ
บริวารขบวนใหญ่ พอทอดพระเนตรพระฤๅษีมาแต่ไกล
ก็ทรงจำได้ ความแค้นเก่าก็บังเกิดทันที ทรงดำริว่า

“ฤๅษีชั่วผู้นี้คงจะมาเพื่อขอทรัพย์สินและปัจจัย ๔ จาก
เรา มันเคยดูหมิ่นเรามาก เราจะให้ราชบุตร(คนของ
พระราชา) ตัดหัวมันทิ้งเสีย ก่อนที่มันจะบอกเรื่องราว
ให้ใครๆ รู้

ดังนั้นจึงรับสั่งกับพวกราชบุตร

“พวกเจ้าจงไปจับกุมฤๅษีชื่อนั้นไว้อย่าให้เข้ามาถึง
เรา จงมัดมือไขว่หลัง เขียนติไปทุก ๔ แยก นำตัว
ออกไปจากพระนคร แล้วตัดหัวทิ้งเสีย เอาตัว
เสียบหลาวประจานไว้ เพราะมันเป็นฤๅษีกาลกิณี
(เสนียดจัญไร) จงรีบจัดการ”

เหล่าราชบุตรก็รีบสนองพระบัญชาทันที พวก

ไปจับกุมพระฤๅษีไว้ เขียนติไปทุกทางแยก แต่พระ
ฤๅษีก็ได้เหวี่ยงตัวแต่ประการใด มีแต่กล่าวประกาศ
ออกไปทั่วว่า

“เป็นความจริงแท้ ที่มีผู้กล่าวไว้ว่า การเก็บไม้ที่
ลอยน้ำขึ้นมา ยังดีกว่าช่วยคนนอกตัณญ์ขึ้นจากน้ำ”

ฝูงชนต่างก็ได้ยินคำกล่าวเหล่านี้ จึงพากันสงสัย
ไถ่ถามพระฤๅษีไปตลอดทาง พระฤๅษีจึงเล่าเรื่องราว
ให้ผู้คนรับรู้ไปตลอดทางเช่นกัน เมื่อประชาชนเริ่มรู้
ความจริงมากขึ้น ก็พากันกล่าวว่า

“พระราชานี้ชั่วร้ายนัก มิได้รู้คุณของผู้มีพระคุณ
ผู้ให้ชีวิตแก่ตน พระราชาเยี่ยงนี้ จะทำให้บ้านเมือง
เจริญได้อย่างไร ช่วยกันกำจัดไปเถิด”

ต่างก็พากันโกรธแค้นพระราชา มหาชนจำนวน
มากลุกฮือขึ้นจัดการพระราชาทันที ทั้งๆ ที่ยังอยู่บน
คอช้างนั่นเอง ไม่ว่าก่อนหิน ท่อนไม้ ลูกศร หอกขัด
ประเดประดังใส่พระราชาจนตกจากคอช้าง แล้วมหาชน
ทั้งอำมาตย์ข้าราชการทั้งหลายก็ได้อภิเษกให้พระฤๅษี
นั้น ขึ้นเป็น**พระราชาสิมราชสมบัติ**แทนต่อไป

พระราชาคงใหม่ทรงปกครองโดยธรรมแล้ว
ได้เสด็จไปเอาทรัพย์สินจากงู จากหนู และไปหานกแขกเต้า
นำเอาสัตว์ทั้ง ๓ กับทรัพย์สิน ๗๐ โกฎิ เข้าสู่พระนคร

ทรงให้ทำท่อนทองคำเป็นที่อยู่ของงู ให้ทำถ้ำ
แก้วพลึกเป็นที่อยู่ของหนู ให้ทำกรงทองคำเป็นที่อยู่
ของนกแขกเต้า แล้วพระราชทานอาหารอันประณีต
ชั้นเลิศใส่จานทองคำ ให้สัตว์ทั้ง ๓ กินทุกวัน

ทั้ง ๑ คน ๓ สัตว์ต่างสมัครสมานกัน ร่าเริง
บันเทิงกันชั่วชีวิต แล้วพระราชาก็ทรงเป็นผู้กระทำ
บุญให้ทานไป จนตลอดพระชนม์ของพระองค์

ครั้นพระศาสดาทรงแสดงธรรมนี้จบแล้ว ได้ตรัสว่า

“**พระราชาผู้ร้ายกาจในครั้งนั้นได้มาเป็นพระเทวทัต**
ในบัดนี้ ได้มาเป็นพระสารีบุตร หนูได้มาเป็นพระ-
โมคคัลลานะ นกแขกเต้าได้มาเป็นพระอนนท
ส่วนพระฤๅษีผู้เป็นธรรมราชานั้น ได้มาเป็นเรา
ตถาคต” ฃ

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๗๓ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๑๘๙)

พระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ ที่สอดคล้องกับหลักมรรคาธรรม ๔ ประการ
นี้ คือเครื่องมือสำคัญที่จะใช้ขัดเกลาความต้องการส่วนเกินจำเป็นของผู้คนให้ลดน้อยลง
อันจะเป็นรากฐานสำคัญของระบบเศรษฐกิจแบบพอเพียงและเศรษฐศาสตร์การเมือง
บุญนิยมในสังคมมนุษย์

ความคิด
ทางการเมือง
ในพุทธศาสนา
• สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

กระบวนการวิเคราะห์และปฏิบัติตามแนว พระบรมราโชวาทเรื่อง คุณธรรม ๔ ประการ



บทที่ ๙

บทสรุป

ผู้คนในชุมชน
สามารถร่วมกัน
เปลี่ยนแปลง
พัฒนาชุมชน
ในทิศทางที่ดีขึ้น

ต่อจากฉบับที่ ๑๕๕
ตอนจบ

ตลอดจนสร้าง “พิธีกรรม” หรือ “กิจกรรม”
๓ ที่จะช่วยเตือนสติให้ผู้คนมี “พฤติกรรม” ที่
จะดำรงความมุ่งหมายในการปฏิบัติ “สิ่งที่เป็น
ประโยชน์และเป็นธรรม” นั้นๆ ให้ต่อเนื่อง
โดยใช้ทั้งกำลังใจและความเพียรพยายามที่
ประกอบด้วยความอดทนอดกลั้นเข้าสู่ รวมทั้ง
ทั้งอาศัยปัญญาและความอดออมในการ
ประพฤติปฏิบัติ จนผู้คนในชุมชนได้ประจักษ์
ถึงศักยภาพของตนเองที่สามารถจะร่วมกัน
เปลี่ยนแปลงพัฒนาชุมชนในทิศทางที่ดีขึ้น

โดยมี “ตัวชี้วัด” ต่างๆ ให้เห็นถึงผลสำเร็จของ
ศักยภาพในการแก้ปัญหาชุมชนนั้นๆ อย่าง
เป็นรูปธรรมเป็นเครื่องพิสูจน์ หากกระทำ
เช่นนี้ก็จะเกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคม
อย่างมหาศาล

ตัวอย่างเช่น ในกระบวนการทำแผน
พัฒนาชุมชน อาจเริ่มต้นโดยอาศัยวิทยากรที่
มีคุณสมบัติเหมาะสมมาช่วยพูดชี้แนะให้เห็น
ประเด็นปัญหาต่างๆ โดยอาจจะอาศัยการ
ฉายวิดีโอทัศน์ตัวอย่างชุมชนอื่นให้ดู หรือพาผู้

นำชุมชนไปดูงานชุมชนอื่นที่แก้ปัญหาเป็นผลสำเร็จ รวมทั้งอาศัยการจัดเวทีให้ผู้นำชุมชนหลายๆแห่ง มีโอกาสพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อเรียนรู้จากประสบการณ์ของกันและกัน ฯลฯ กิจกรรมส่วนนี้จะช่วยกระตุ้นให้ผู้คนในชุมชนเริ่มจับประเด็นปัญหาได้

หลังจากนั้น ก็จัดเวทีให้ผู้คนในชุมชนมีโอกาสร่วมกันวิเคราะห์ตัวปัญหาและสาเหตุแห่งปัญหา บางชุมชนอาจจะเริ่มเรียนรู้ว่า ร่ายจ่ายไม่จำเป็นซึ่งสร้างปัญหาความยากจนให้กับชุมชน ก็คือ ค่าใช้จ่ายที่หมดไปกับอบายมุข สิ่งเสพติดต่างๆ อาทิ เหล้า บุหรี่ การพนัน ฯลฯ อันจะต้องแก้ไขต่อไป

เมื่อกำหนดขอบเขตเป้าหมายในการแก้ปัญหาได้แล้ว ก็ทำโครงการในการแก้ปัญหา เช่น ธรณรงค์ให้คนในชุมชนตั้ง **“ลัจจะ”** ที่จะประพฤติปฏิบัติ **“สิ่งที่เป็ประโยชน์และเป็นธรรม”** ด้วยการลดละเลิกอบายมุขสิ่งเสพติดดังกล่าว เป็นต้นโดยอาศัย **“พิธีกรรม”** หรือ **“กิจกรรม”** บางอย่างที่สุดคล้องกับวัฒนธรรมของท้องถิ่นนั้นๆ ช่วยสร้างพันธะทางจริยธรรมในการปรับเปลี่ยน **“พฤติกรรม”** ที่จะดำรงความมุ่งหมายของผู้คนในชุมชนให้ต่อเนื่อง

ตลอดจนอาศัย **“กำลังจิตใจ”** และ **“กำลังสติปัญญา”** ประพฤติปฏิบัติด้วยความอดทนอดกลั้นและอดออม จนกระทั่งเห็นผลของการพัฒนาเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น คือ มีรายจ่ายของชุมชนลดลง จากการอุดหนุนช่วยเหลือของอบายมุขสิ่งเสพติดเหล่านั้นได้สำเร็จ ขณะที่ มีรายรับเหลือกินเหลือใช้ในแต่ละครัวเรือนมากขึ้น เป็น **“เครื่องชี้วัด”** ให้ผู้คนในชุมชนนั้นๆ ได้ประจักษ์ถึงศักยภาพของตัวเองที่สามารถจะเอาชนะปัญหาความยากจนได้ ด้วยการประพฤติปฏิบัติตามพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ เป็นต้น

หากกระทำได้เช่นนี้ ป้ายข้อความพระ

บรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ ที่กระทรวงมหาดไทยติดตั้งตามหมู่บ้านต่างๆทั่วประเทศ ก็จะมีคุณูปการต่อการช่วยเหลือคนสติให้ประชาชนทุกหมู่เหล่า ได้น้อมนำเอาหลักการแห่งพระบรมราโชวาทนี้ไปประพฤติปฏิบัติอย่างถูกต้อง เพื่อสร้างกระบวนการทางปัญญาในการปลดปล่อยพลังแห่งศักยภาพของสังคมไทยที่จะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาดังๆทั้งที่เป็นปัญหาความบีบคั้นในชีวิตส่วนตัวและปัญหาของสังคมโดยรวม

ถ้าเข้าใจตรรกะของกระบวนการปลดปล่อยพลังทางปัญญาเพื่อแก้ปัญหาของชีวิตและสังคม ตามแนวพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการทั้ง ๗ ขั้นตอน ดังที่ได้กล่าวมาตั้งแต่บทที่ ๑ จนถึงบทสรุปสุดท้ายนี้แล้ว จะเห็นได้ว่าเราสามารถประยุกต์เอาเทคนิคการจัดประชุมเพื่อทำแผน ตลอดจนเทคนิคการวิเคราะห์ปัญหาแบบต่างๆ มาใช้ประโยชน์ในกระบวนการปลดปล่อยพลังทางปัญญานี้ได้

ไม่ว่าจะเป็นเทคนิคการประชุมทำแผนแบบ AIC (Appreciation Influence Control) เทคนิคการวิเคราะห์จุดอ่อนจุดแข็งขององค์กร (SWOT Analysis) เทคนิคการสร้างแผนที่ทางความคิด (Mind Map) เทคนิคการทำประชาพิสัย ฯลฯ รวมทั้งการผสมผสานภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ประยุกต์พิธีกรรมต่างๆ มาใช้พัฒนาชุมชน อาทิ การบวชต้นไม้ หรือพิธีสืบชะตาต้นน้ำลำธาร เป็นต้น

องค์ประกอบเหล่านี้จะเป็นเทคนิคช่วยเสริมกระบวนการประพฤติปฏิบัติตามพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ ในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งได้ แต่ถ้าไปติดอยู่เพียงแค่วิธี โดยไม่เข้าใจถึงตรรกะของกระบวนการปลดปล่อยพลังทางปัญญาตามแนวการปฏิบัติคุณธรรม ๔ ประการนี้ได้อย่างครบวงจร

ลำพังเพียงการฝึกอบรมถ่ายทอดเทคนิคต่างๆ ดังกล่าว จะไม่มีพลังเพียงพอที่จะสร้างผลกระทบต่อการพัฒนาเปลี่ยนแปลงชีวิต/องค์กร/หน่วยงาน/ชุมชน ตลอดจนสังคมโดยรวมได้อย่างมีนัยสำคัญมากนัก

ฉะนั้นถ้าจะมีการสนับสนุนให้จัดตั้งสถาบันวิจัยและพัฒนาศักยภาพทางปัญญา เพื่อเป็นกลไกผลักดันให้มีการนำกระบวนการวิเคราะห์และปฏิบัติตามพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการนี้ ไปใช้ในการปฏิรูปการเรียนรู้ของสถานศึกษาต่างๆ ตลอดจนใช้ในการพัฒนาองค์กร หน่วยงาน ชุมชน และประเทศชาติ ภารกิจของสถาบันนี้จะมีอย่างน้อย ๓ ประการ คือ

๑. การวิจัยเพื่อรวบรวมองค์ความรู้และพัฒนาเทคนิควิธีการต่างๆ ที่จะช่วยเสริมกระบวนการปลดปล่อยพลังทางปัญญาตามแนวพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ

๒. การจัดหลักสูตรฝึกอบรม เพื่อเผยแพร่กระบวนการวิเคราะห์และปฏิบัติตามแนวพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการนี้ ให้กับสถานศึกษาต่างๆ ตลอดจนให้กับองค์กร หน่วยงาน หรือชุมชนที่สนใจ รวมทั้งการผลิตสื่อต่างๆ เพื่อเผยแพร่ และใช้ในกระบวนการฝึกอบรม

๓. การเชื่อมโยงให้เกิดเครือข่ายของสถานศึกษา หน่วยงาน องค์กร หรือชุมชนที่นำเอาหลักพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการไปประพฤติปฏิบัติ จนเห็นผลสำเร็จของการพัฒนาเปลี่ยนแปลงชีวิตและการแก้ปัญหาของหน่วยงาน องค์กร หรือชุมชนนั้นๆ เพื่ออาศัยเครือข่ายแต่ละเครือข่ายเหล่านี้เป็นแบบอย่างอ้างอิงที่มีนัยสำคัญ (Reference others) สำหรับการศึกษาดูงานหรือจัดวิทยากรไปช่วยบรรยายเพื่อสร้างแรงบันดาลใจในการเหนี่ยวนำให้สังคมไทยได้ประพฤติ

ปฏิบัติ “สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม” จนนำไปสู่การ “ละวางความชั่วความทุจริต” และการ “สละประโยชน์ส่วนน้อยของตนเพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง”

หากกระทำได้เป็นผลสำเร็จก็จะเป็นไปดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ได้ตรัสสรุปไว้ในพระราชพิธีที่มีความสำคัญยิ่ง อันคือพระราชพิธีบวงสรวงสมเด็จพระบูรพมหากษัตริราชเมื่อวันที่ ๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๒๕ ที่ว่า

“...คุณธรรมสี่ประการนี้ ถ้าแต่ละคนพยายามปลูกฝังและบำรุงให้เจริญงอกงามขึ้นโดยทั่วกันแล้ว จะช่วยให้ประเทศชาติบังเกิดความสุข ความร่มเย็น และมีโอกาสที่จะปรับปรุงพัฒนาให้มั่นคงก้าวหน้าต่อไปได้ดังประสงค์...”

๒



เรือโดยสาร

ครอบครัวขนส่ง

วัดศรีบุญเรือง ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมถะ

หักหุ้นส่วนจำกัด ครอบครัวขนส่ง

โทร. ๐๗๔-๒๖๖๙, ๐๗๔-๘๘๙๐

๐๗๕-๐๕๕๓-๔, ๐๗๕-๙๑๘๙

ตัวร้าย ในพิภพ

คนเป็น “นักกิน”

กินสัตว์ใหญ่โต

อย่างปลาฉลาม ช้าง ม้า ฯลฯ

และแม้แต่กินคนด้วยกัน (ชีอยู่)

นอกจากนี้ยัง “กินเงิน”

“กินสินบน” “กินนายหน้า”

นั่นคือคนกำลังกินคนโดยปริยาย

และใครที่เกิดทันยุคสงครามโลก

ครั้งที่ ๑, ๒ คงยากจะลืม

ความโหดร้ายอันสุดจะพรรณนา

ที่คนกระทำแก่กันและกัน

“เสือ” ได้ชื่อว่าเป็นสัตว์ร้ายในป่าใหญ่ พอๆ กับ “สิงโต” ที่ชื่อว่าเป็น “เจ้าป่า” เพราะเสือกับสิงโต เป็นสัตว์ที่กินเนื้อสัตว์อื่นเป็นอาหาร เก่ง กว้างเป็นอาหารอันโอชะอย่างยิ่งของมัน แม้กว้างจะมีเขาเป็นอาวุธประจำตัวก็ตาม

นอกจากสัตว์อื่นๆ ที่เสือ สิงโต จับกินได้แล้ว เสื่อยังอาละวาดไปหาอาหารนอกถิ่น ตามไร่ ตามบ้าน

คนที่เลี้ยงแพะแกะไว้ด้วย คนจึงรู้สึกว่าเป็นเสือเป็นสัตว์ร้ายมากจริงๆ จนกระทั่งเอาพฤติกรรมของเสือมาตั้งสมญานามสื่อพฤติกรรมที่ร้ายๆ เฉกเดียวกันนั้นเช่น “คนหน้าเนื่อใจเสือ” และเรียกโจรดูร้ายปล้นฆ่าเจ้าทรัพย์ว่า “ไอ้เสือ” ตามหลักโหราศาสตร์ คนเกิดปีชวด ก็ยังถูกมองอย่างอคติ ก่อนจะเลือกคบ

แม้ว่าหลายๆ บ้านนิยมเอารูปปั้นเสือมาไว้บน

หลังคา ไว้ที่เสาน้ำบ้านซึ่งอยู่ละแวกทางสามแพร่ง ถือเคล็ดว่าจะช่วยป้องกันสิ่งไม่ดีทั้งหลาย มีความหมายว่าเสานั้นยังมีส่วนดีบ้าง หรือเสือเลวที่สุดเหนือความเลวอื่นๆ ก็แล้วแต่จะคิด เพราะว่ามีหลายครั้งในประสบการณ์ชีวิต ที่เราต้องแก้ไขปัญหามาด้วยวิธีใช้เกลี้ยกล่อมความเค็ม เลือดแลกเลือด สงครามแลกสันติภาพ ดังทัศนะของจีนซีฮ่องเต้ อดีตกษัตริย์ที่ถูกประทับตราตราราช แม้จะมีผลงานประวัติศาสตร์ด้านการสร้างกำแพงเมืองจีน รวมแคว้น ๖ แคว้นได้บ้าง แต่กว่าจะทำสำเร็จ จีนซีฮ่องเต้ก็ต้องฆ่าคนทำลายวัฒนธรรม การศึกษา ปราชญ์เมธี ฯลฯ จนอดคิดไม่ได้ว่าที่ฮ่องเต้องค์นี้นั่งบัลลังก์อยู่เพียง ๑๕ ปี ราชวงศ์ก็ล่มสลายไม่ทันถึงชั้นลูก จบความยิ่งใหญ่ที่เคยประกาศ “ใต้หล้านี้คือข้า ข้าคือใต้หล้านี้”

ถึงเสือจะร้ายเพราะกินเนื้อเป็นอาหาร แต่เคยรู้มาว่าสัตว์ที่กินเนื้อจะไม่กินเนื้อที่ถูกฟ้าผ่า จะเป็นเพราะเนื้อนั้นไหม้จนไม่มีรสชาติเนื้อเหลืออยู่เลย ไม่อร่อยในความรู้สึกของเสือ หรือเสือจะรู้สึกอรรยเป็นเหมือนคนก็ไม่อาจรู้ได้

ช้างที่ว่าป็นสัตว์ใหญ่ที่สุดในบรรดาสัตว์บก ก็ยังมีความขี้ขลาดที่เหนือกว่า สุดแล้วแต่จะฝึกให้มันเป็น ข้างศึก ออกรบ ออกไปฆ่าคน หรือจะฝึกให้เป็น ข้างงานก็ได้

ม้าที่ว่าป็นสัตว์วิ่งเร็วที่สุดในกระบวนสัตว์พาหนะ หรือจะเป็นม้าแข่งที่ทำลายนักเล่นม้าในสนามม้า ม้าก็มีจิตใจกล้าแสร้งให้มันต้องเป็นม้าแข่งม้าศึกออกทำลายเศรษฐกิจการเงินทำลายชีวิตคนเช่นกัน

วัวก็ต้องคู่กับควาย แม้จะเป็นสัตว์ใหญ่แข็งแรง ทำงานได้มาก ไม่ว่าจะเทียมเกวียน เดินทางไกล ทำนา หรือลงสนามวัวกระทิงสู้กับคน สู้กับวัวด้วยกันในกริธาชนวัว ก็ล้วนได้รับการฝึกมาจากคนทั้งสิ้น

อูฐที่วาดทบนักหนา อยู่กลางทะเลทรายอันแห้งแล้ง ยังชีวิตอยู่ด้วยน้ำที่อูฐเก็บไว้ในตัวเอง แต่อูฐก็ยังช่วยให้คนเดินทางอยู่ในทะเลทรายได้จากความอดทนของมัน

ปลาฉลามปลาโลมา ที่เป็นสัตว์ใหญ่ในน่านน้ำ สมัยวิทยาศาสตร์ยังไม่เจริญรุ่งเรือง คนยังเชื่อว่าโลก

กลมๆ นี้ตั้งอยู่บนหลังปลาโลมาด้วยซ้ำไป ปลาฉลามที่คนตั้งฉายาว่าเป็นตัวร้ายเป็นจอมพิฆาต ในน่านน้ำมหาสมุทร ก็ยังถูกคนเอาน้ำมันมาทำยารักษาสุขภาพ เอาเนื้อมาเป็นอาหาร

หมาที่เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมมากที่สุดและได้ชื่อว่าเป็นสัตว์ที่เก่งไม่แพ้สัตว์อื่นๆ จนได้รับความไว้วางใจจากคนให้เป็นหมาตำรวจหมาทหาร ช่วยคนตรวจสอบหาคนร้าย แต่หมาก็ถูกฝึกให้เป็นอย่างคนต้องการมากกว่าหมาจะทำอะไรอย่างที่ไม่มันอยากทำมากกว่า

เสือที่ว่าร้ายที่สุด คนก็ยังเอาหนังเสือมาทำเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม เครื่องประดับ แม้อวัยวะสืบพันธุ์คนก็ยังอุตส่าห์เอามากิน เพราะคิดเองว่าจะเพิ่มกำลังให้ตัวเอง

ช้างที่ว่าใหญ่ที่สุดยังถูกคนล่าเอามาเป็นเครื่องประดับความยิ่งใหญ่ ตามบ้าน คุกหลาสน์ เวียงวังคนใหญ่คนโตเท่านั้นที่จะมีสิทธิ์ประดับด้วยงาช้าง

วัวควายที่ว่าแข็งแรงก็ยังถูกคนเอาเขา ดับโต ไส้พุง เนื้อหนังมากินมาใช้ทำสิ่งต่างๆ ตามที่เขานิยม ตัวหนังตะลุง เขาควายแขวนหมวก หัววัวควายตามฝาผนัง นักล่องไพรล้วนมีให้เห็นได้

สัตว์อะไรอีกล่ะ? ที่ว่าเก่ง ที่ว่าร้าย งูหรือ? ยังถูกคนเอาหนังมาทำกระเป่า ทำรองเท้า เอาพิษมาทำยาป้องกันโรค (เซรุ่ม)

ลิงที่มีวิวัฒนาการใกล้เคียงคนที่สุด ยืนสองขาได้ แต่ลิงก็ยังถูกคนนำมาฝึกขึ้นต้นไม้พรวัว เก็บลูกไปขายเอาเงินให้คน เล่นละครลิงเก็บเงินให้คน แม้แต่หัวสมองลิงก็จัดเป็นอาหารในประเภทเปิบพิสดารอีกด้วย

มีสัตว์ชนิดใดบ้างที่เก่งกว่าคน?

ถ้าจะตอบว่าคนด้วยกันเองนั่นแหละเก่งกว่า จะยอมรับกันไหม? คงจะมีทั้งยอมรับและไม่ยอมรับ เพราะถ้าคนยอมรับก็คงไม่เกิดการแข่งขันระหว่างคนด้วยกัน คงไม่เกิดการฆ่าฟันทำลายกัน แต่ถ้าไม่ยอมรับก็คงไม่เกิดการสืบทอดทายาทขุนศึก ทายาทอสูร ทายาทปราชญ์ ไม่ว่าจะมาจากการแต่งตั้ง การมอบหมาย การแย่งชิง การอ้างสิทธิ์ ฯลฯ ก็ตาม และเพราะคนต้องการความเก่งทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเก่งกว่าสัตว์หรือเก่งกว่าคน คนจึงต้องคิดวิธีต่อสู้กันและ

กัน ต่อสู้ในรูปของการต่อต้าน ต่อเติม ต่อยอด เพื่อจะรักษาไว้ซึ่งความเป็นคนเก่งอย่างนั้น

คนจึงพยายามเลี้ยงสัตว์ร้ายอย่างเสือไว้เพื่อใช้งานร้ายๆ เลี้ยงไว้เพื่อกัดคน ฆ่าคน และสร้างกริหาคคนสู้กับเสือในสมัยโรมันเรื่องอำนาจ แม้ปัจจุบันก็ยังมีเกมพนันชนิดนี้ แข่งกันสร้างฐานะความร่ำรวย แม้จะมาเป็นรูปอบายมุขก็ตาม

คนส่งเสริมการเลี้ยงม้า มีคอกม้าใหญ่ ที่ใครไม่มีเงินมากจริงๆ คงไม่มีโอกาสเป็นเจ้าของคอกม้าได้ แม้จะรู้ว่าการตั้งคอกม้าเพื่อส่งแข่งขันเกมวิ่งของม้าในลู่สนามม้านั้น เป็นเกมการพนันชนิดหนึ่ง ที่ส่งผลลัพธ์เนื้อให้คนฆ่าคน คนฆ่าตัวเองตายได้เหมือนกัน ก็ช่างปะไร

คนชอบเลี้ยงหมา หมาพันธุ์ใหญ่ๆ ที่ร้าย กัดคนกินคนได้ เป็นข่าวหน้าหนังสือพิมพ์บ่อยๆ เขาใช้สำหรับล่าคน แต่คนชอบเลี้ยงหมาก็กินคนทั้งๆที่เขาเลี้ยงในเมืองที่มีคนอยู่หนาแน่น จนเด็กโดนกัดเกือบตาย แม้คนเลี้ยงมันเอง ยังต้องล่ามโซ่ ต้องคอยการามันไว้บ่อยๆ

คนเป็นสัตว์ประเสริฐสุด แต่ก็น่าสงสัยว่าทำไมสัตว์ที่คนนำมาเลี้ยงนำมาสอน ทำความดีชนิดที่คนกำหนดหมายไม่ได้ ทั้งๆ ที่ “คนประเสริฐ” เป็นคนสอนเป็นคนฝึก คนโกรธหมาที่ไม่กัดคนร้าย (โจร) คนเลยฆ่าหมาทดแทน ฆ่าหมาที่ไม่เก่ง จับโจรไม่ได้ ปลอ่ยให้โจรเข้าบ้านขมขื่นทรัพย์สมบัติมหาศาลของคนไป

คนโกรธช้างที่ลากขงไม่เสร็จภายในเวลาที่คนร่อนเงิน ต้องนำขงไปแลกกับเงินให้ทันตามตลาดสังคนก็อาจฆ่าช้างที่ขดลากก้อนใหญ่ได้เช่นกัน

คนโกรธเสือที่เสือไม่อาจแสดงกริยาเยกเท้ากระโดดข้ามบ่วงไฟในการแสดงกายกรรมละครสัตว์ในโรงพิเศษ ที่คนต้องติดตัวราคาแพงเข้ามาชม ทำให้ผู้ฝึกผิดหวัง คนดูไม่พอใจ เสือตัวนี้ก็ถูกฆ่า

แล้วสัตว์ต่างๆ นอกจากคนจะเก่ง จะเหนือไปกว่าคนละหรือ?

คนเป็นเจ้าของสวนสัตว์เป็นเจ้าของพิพิธภัณฑ์สัตว์ เป็นเจ้าของคอกสัตว์เป็นเจ้าของผลิตภัณฑ์จากเนื้อหนังอวัยวะส่วนต่างๆ ของสัตว์นานาชนิด ทั้งสัตว์ที่ยังมี

ชีวิตอยู่ และตายแล้ว ใช่ว่าคนจะได้มาเปล่าๆ คนต้องอาศัยความเก่งของเขาแลกมาทั้งสิ้น

คนต้องฆ่าสัตว์เก่งๆ จึงจะได้เป็นเจ้าของบริษัทอุตสาหกรรมแปรรูปอาหารเนื้อสัตว์ใหญ่ๆ ได้ ต้องหลอกสัตว์เก่งๆ จึงจะได้เป็นเจ้าของคอกสัตว์จำหน่ายสัตว์ได้ ต้องลอกเลียนแบบพฤติกรรมของสัตว์เก่งๆ จึงจะได้เป็นคนฝึกสัตว์ที่มีชื่อเสียง **ล้าพังความเก่งของสัตว์ที่ได้มาโดยธรรมชาติ คงสู้คนไม่ได้ คนจึงเป็นเจ้าของสัตว์ทุกชนิดได้ รวมทั้งเป็นเจ้าของคนได้ด้วย**

ฉะนั้นการฆ่าคน การขายคน การกักขังคน จึงเกิดขึ้นในวงสังคมคน เพราะถ้าไม่ฆ่า คนที่หมายเป็นผู้นะ ก็คงต้องถูกความกลัวครอบงำไม่เป็นอันเลย ลากที่ได้มาจากการฆ่าคนอยู่ได้แน่ๆ เพราะกลัวถูกล้างแค้นคืน คนชนะที่มีความคิดว่าการฆ่าคู่แข่งเป็นการชนะที่สุด เขาจึงฆ่าเอง หรือสั่ง จ้าง วานฆ่าก็ได้ คนที่ไม่ค่อยมั่นใจในฝีมือตัวเอง ก็มักจะชอบใช้คนอื่นไปทำให้ โดยไม่ยอมเสียเวลาแม้จะใช้ความคิดก่อนว่าตัวเองด้อยยิ่งกว่าเขาผู้ตนใช้นั้นปานใด กลับหลงผิดว่าตนเก่งกว่าคนที่ถูกเขาใช้อีก

คนขายคนเพื่อนำมาเลี้ยงตนก็เป็นอีกลักษณะหนึ่งที่คนคิดว่าตัวเองเก่งกว่า และคนที่ถูกขายนั้นมักเป็นคนที่คุณเขว่าอ่อนแอแล้วด้วยซ้ำ เช่น ผู้หญิง เด็ก เป็นต้น

ธุรกิจ (เวร) การขายเด็ก ขายผู้หญิง อาจไล่ไปจนถึงการขายคนชรา รวมถึงคนหนุ่มด้วยก็มี เพื่อความมีเงินมีทอง ทรัพย์สมบัติให้แก่ตนนั้นแหละ คนก็ยังหลงคิดว่าตนเก่งกว่า ทั้งๆ ที่เป็นทุจริตกรรมที่ผิดทั้งกฎหมาย ทั้งศีลธรรม เพราะคนอีกนั่นแหละที่ออกกฎหมาย ที่เอื้ออำนวยประโยชน์ ส่งผลลาภยศให้แก่คน แล้วโดนคนจะแก้กฎหมาย แปลงกฎหมาย เสียงหนีกฎหมายไม่ได้

ฉะนั้นคนที่ออกกฎหมาย รักษากฎหมาย จึงทำผิดกฎหมาย ละล้างกฎหมายบ่อยๆ และคนหลงตัวอย่างนี้ก็มักได้ชื่อว่าเป็นคนเก่งด้านกฎหมายด้วย ทำผิดโดยไม่ผิดกฎหมาย รักษากฎหมายโดยไม่ยอมเสียผลประโยชน์ที่ตัวเองจะได้รับ และทำลายกฎหมาย

ได้โดยไม่คิดว่าตัวเองทำลาย เพราะหลงคิดว่าทำตาม กฎหมาย ทั้งๆ ที่แท้จริงแล้วตัวเอง คือตัวที่อุปโลกน์ ตนเองว่าเป็นตัวกฎหมายโดยไม่คิดถึงหัวใจคนอื่น ๆ ว่าเขาจะเห็นด้วยหรือไม่

ในอดีตกาลจิ้นช็องเต้เป็นคนหนึ่งที่คิดอย่างนี้ ได้หล้านี้เป็นของข้า ข้าคือได้หล้านี้ ฉะนั้นข้าจึงทำอะไรก็ได้ เพราะข้าคือกฎหมาย ที่จิ้นช็องเต้ขึ้นมาปะทะคารม กับอำมาตย์ผู้ปรารถนาดีต่อบ้านเมือง ทูลเตือนสติ ไม่ให้เผาตำรา ไม่ให้ฝังเหล่าบัณฑิตนักปราชญ์ ที่เป็น นักวิชาการดูแลด้านวัฒนธรรม ด้านการศึกษา แต่ก็ไม่ ไร้ผล เหตุเพ็งเกิดมาไม่นานเท่าไร ใช้นานจนหาหลัก ฐานยืนยันคนหลงตัวชนิดนี้มายืนยันไม่ได้ แต่ก็ยังมี คนยังสงสัย และยังอดสงสัยตั้งคำถามว่า “จิ้นช็องเต้ มหาราช หรือ ทหาราช”

ด้วยเหตุนี้กระมัง คนยุค ๒๕๔๙ จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๕๐ และ พ.ศ. ต่อๆ ไป จึงยังเต็มไปด้วยคน ทุกจริต ประพฤติกรรมอันเลวทรามต่ำช้า ยากแก่การ ลดจำนวนตัวเลขลง

กษัตริย์อินเดียผู้สร้างทัชมาฮาล เป็นอีกคนหนึ่ง ที่ ถูกตั้งคำถามทำนองเดียวกันนี้ จากผลงานสร้างอาคาร ทัชมาฮาลที่ต้องลงเวทย์ด้วยชีวิตคนออกแบบ คนสร้าง มากมาย เพียงเพื่อไม่อยากจะให้เกิดสถาปัตยกรรมซ้ำ เพียงเพื่อต้องการรักษาความเป็นหนึ่งเดียวของสิ่งที่ ตนก่อสร้าง ทำให้กษัตริย์องค์นั้นควักดวงตาคนงาน ฆ่าคนออกแบบสร้าง แต่คนยุค ๒๕๔๙ นี้กลับเห็นเป็น สิ่งนำไปดู นำไปชม

ถ้าใครมองสวนกระแสความชื่นชมกำแพงเมืองจีน ความตื่นเต้นกับทัชมาฮาล ว่าสิ่งก่อสร้างทั้งสองชนิดนี้ ล้วนเป็นอนุสรณ์ของความหลง อนุสรณ์ของความ โหดร้าย ก็คงถูกคนอื่น ๆ จำนวนไม่น้อยมองว่าผู้มอง อย่างนี้เป็นคนโง่เหมือนกัน แล้วจะไม่ให้เราคิดว่า... ในบรรดาลิงชั่วทั้งหลาย ลัทธิที่ชั่วน้อยกว่าคนก็ได้ ละหรือ? **คนที่เกิดทันยุคสงครามโลกครั้งที่ ๑ สงครามโลกครั้งที่ ๒ คงไม่ลืมว่าคนและสรรพสัตว์ ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม บ้านเมืองได้รับพิษภัย อะไรบ้าง ?**

สภาพดิน น้ำ บรรยากาศ สิ่งแวดล้อม เชื้อโรค

และสุขภาพของคนปัจจุบัน ผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์ วิทยาศาสตร์ สิ่งแวดล้อมยืนยันว่าเหตุนั้นแต่ผลพวง ของระเบิดปรมาณูที่นำมาเป็นอาวุธยุทธโธปกรณ์ในการทำ สงครามครั้งนั้นนั่นแหละ เชื้อพิษบางอย่างซ่อนแฝง ไว้อยู่ในเซลล์เนื้อ ในเส้นเลือดของคนด้วยซ้ำ ทั้งๆ ที่ สงครามเลิกมานานแล้ว แต่สงครามระหว่างความ เลวร้ายเหล่านี้กับชีวิตคนยังคงดำรงอยู่ ใครที่คิดว่า สงครามเลิกแล้ว นั่นต่างหากคือคน....หลง !!!

ทุกวันนี้ เลือ่ว่าร้ายตามป่า แม้ใหญ่แค่ไหน ก็ หาไม่ค่อยได้ คนจึงต้องสร้างองค์กรสถาบันผสมพันธุ์ เลือทดแทน

ช่างที่ว่าตกมันแค่ไหนในป่าทุกวันนี้ ก็ไม่ต่างจาก เลือร้ายเท่าใดนักจนคนต้องสร้างองค์กรอนุรักษ์ช้างเพื่อ แก้ปัญหา

ปัญหาของการขาดแคลนเสือ ขาดแคลนช้าง ใช่ว่ามันไม่สืบพันธุ์ มันไม่ชอบธรรมชาติเดิมๆ ที่เคย อาศัยอยู่อาศัยกิน แต่มันสูญเสียพันธุ์เพราะคนหลงคิดว่า คนคิดวิธีผสมพันธุ์เทียมสัตว์พวกนี้แทนได้ หรือแม้แต่ การผสมพันธุ์คนก็ไม่ได้รับการละเว้น ด้วยวิธีผสม พันธุ์เทียมสนองความอยากได้พันธุ์ของคนเพิ่มขึ้น ขณะเดียวกัน คนก็ยังฆ่าคนด้วยกัน แล้วให้เหตุผลใน การฆ่าว่า คนถูกฆ่าเป็นคนชั่วควรตาย อีกทั้งฆ่าคน สุจริตด้วยเหตุผลว่าขัดผลประโยชน์ หรือดีเกินกว่าจะ อยู่ร่วมกับผู้อื่น

คนชอบนำสัตว์มาเทียบเคียงว่าสัตว์ฝึกง่าย เลี้ยงง่าย และคนก็ไม่คิดมากมาย ไม่คิดนานเท่ากับ คิดเลี้ยงคน หรือคิดฝึกคน แม้จะเริ่มต้นจากฝึกตัวเอง ก่อน ก็ยังคิดแล้วคิดอีก เพราะคิดว่ายากจัง! แม้จะ ฝึกตัวเองคนเดียว ไม่มีใครรู้ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอะไร ก็ยังทำได้ยาก

ดูจากเรื่องบวช มีกี่คนที่ไม่ต้องจัดงานบวช ทั้งๆ ที่พระศาสดานั้นไปบวชโดยมีนายฉันทะคนเดียว รับรู้ แต่เดี๋ยวนี้ในงานบวชมีเล่นการพนัน เครื่องดื่ม มินเมา ฆ่าสัตว์ทำเป็นอาหาร ทั้งๆ ที่การบวชคือ การออกจากความทุกข์แต่กลับมาทำสิ่งที่ผิดศีล ธรรมในงานบวช แล้วจะฝึกตนตรงทางได้อย่างไร? ขนาดงานบวชมีเจตนาจะฝึกตนแท้ๆ ก็ยังมีเรื่องไม่

สุจริตเช่นนี้ จะกล่าวไปไปถึงคนที่อยู่นอกวงการ

ดังนั้น ที่ท่านผู้รู้แจ้งกล่าวว่า **“คนร้ายกว่าสัตว์ตรง ที่ทำทุจริตได้มากกว่า”** นั้นยากแก่การปฏิเสธ ผู้เชื่อถ้อยคำนี้อาจถูกกล่าวหาว่า “มองในแง่ร้าย” แต่คนก็มีด้านร้ายอยู่จริง จึงมีคำสอนที่ว่า **“คนดีได้ด้วย การฝึกตน”** หรือ เมื่อฝึกตนได้แล้ว ก็มีคำกล่าวว่า **“แผ่นดินย่อมไม่ไร้คนดี”**

วันเวลาที่ผ่านไป ก็ยังยืนยันลัทธิธรรมว่า “คนรักเท่าผืนหนัง คนชังเท่าผืนเสื่อ” อยู่ดี เพราะชาวเรื่องคนดีถูกทำร้ายถูกฆ่า ก็ยังมีอยู่ใกล้เคียงกับคนชั่ว วัยที่ทำชั่วเขยิบตัวเลขน้อยลงทุกที จากชาวแม่เล่าสมัยนี้อายุ ๑๐-๑๕ ปี จากเดิมอยู่ในวัย ๔๐-๕๐ ปี โจรปล้นฆ่า จับตัวได้ มักเป็นเยาวชนชายวัยรุ่นอายุ ๑๐-๑๕ ปีเช่นเดียวกัน

คนผิดศีลข้อกาเมฯ ผิดลูกเมียเขา ชื่อประเวณี อายุเลยวัยปลดเกษียณ ๑๐ ปี ๒๐ ปีมากขึ้น ธุรการบังคับซื้อขายการค้าประเวณีข้ามประเทศ เจ้าของผู้มีอิทธิพลในการคุ้มครองสิ่งผิดกฎหมายผิดศีลธรรมชนิดนี้ ไม่ละเว้นกำหนดอายุจำกัดไว้ และมักเป็นผู้ชายสูงวัยมากกว่า การค้าอาวุธสงคราม คู่ค้าระหว่างประเทศ ใครที่ประกอบอาชีพซื้อมาขายไปอย่างง่าย ๆ ไม่ลืกลับซับซ้อนคงทำไม่ได้นานเท่ากับคนในเครื่องแบบ มีสีมีอำนาจในการบริหารปกครองประเทศ

คนเป็น “นักกิน” กินสัตว์ใหญ่โตอย่างปลาฉลาม ช้าง ม้า วัว ควาย และแม้แต่กินคนด้วยกัน ที่โรงพยาบาลศิริราชยังทำแท้งร่างซ้อยคนกินเด็ก ที่เคยเกิดขึ้นในจังหวัดนครปฐม นอกจากนี้ยัง “กินเงิน” “กินสินบน” “กินนายหน้า” นั่นคือคนกำลังกินคนกันเองอยู่โดยปริยาย เป็นทุจริตกรรมที่ “กินตัว(คน)” เข้าไปทุกทีๆ และเป็นพฤติกรรมที่ “กินใจคน” ทุกสังคม แล้วๆเล่าๆ ตั้งแต่ระดับบ้าน ไล่ไปจนระดับเมือง

การปฏิวัติ การปฏิรูป จึงยังมีอยู่ให้ปฏิเสธขจรณ์ไปทุกยุคทุกสมัย ไม่ว่าใครคนใดจะเคยมีอำนาจ เคยทำการเปลี่ยนแปลงอำนาจ ก็ไม่อาจลบล้าง “ตัว (กิเลส)ร้าย” ที่กินคนตัวนี้

วาทะธรรมที่กล่าวว่า **“แม้ภูเขาทุกลูกในโลกนี้เป็นทอง ก็ไม่อาจลดความอยากของคน”** ลงได้ ยังเป็น

ความจริงที่ไม่ตายเท่าๆ กับตราบไต่ที่ “คนไม่มีศีลธรรมเพียงพอ” ก็คงจะเข้าใจ เข้าถึง “ความพอเพียง” ยากเช่นกัน เพราะยังพอใจที่จะให้ความอยาก แรงดันหาบงการ ผลักดัน หลอเลี้ยยชีวิตอยู่ นี่คือ “มิจฉาทิฐิ” คือตัวร้าย ที่ฝังคนอยู่ในภพ ทั้งกามภพ ทั้งภพ ล้วนเป็นตัวร้ายที่ปลูกฝังขึ้นในคน ที่คนเลี้ยงเอาไว้มันคือตัวการตัวจริงที่ทำให้คนชั่ว ทำให้คนทำทุจริตได้มากกว่าสัตว์อื่นๆ ที่คนเรียกว่าเลื้อร้าย ฐร้ายฯลฯ

พระพุทธเจ้าจึงต้องสอนแนะนำนำทางให้คนฝึกหัดอบรมตน ตัดตัวร้าย ที่ภาษาธรรมะเขียนว่า “ทุจริต” เขียนว่า “ชั่ว” ออกจากตน แล้วทรงชมเชย ยกย่องว่าผู้ทำได้นั้นคือผู้นำ คือผู้ชนะ เพราะเป็นผู้นำตนออกจากความชั่วได้ ชนะความทุจริตได้ ตรัสเรียกคนเช่นนี้ว่า “อาริยะ” ทางนี้เป็นทางเดียว ทางเดียวที่คนผู้ปรารถนาละชั่ว ต้องการทำความดี หวังความสงบสุขจะได้พบ เพราะพระพุทธพจน์ยืนยันว่า **“คนดีทำได้ง่าย คนชั่วทำได้ยาก”** ยังคงรับรองว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง นอกจากคนทุจริตคนชั่วเท่านั้น ที่คิดวิธีทุจริต ทำชั่วให้คนเข้าใจผิดด้วยความหลงตัวหลงตน หลงรู้ และคนรับมาหลงตามความหลงเหล่านั้นจะสืบทอดเป็นทายาทของความหลงนี้เท่านั้น คนที่เป็นสัตว์โลก ก็ยังคงทำชั่วทำทุจริตเดิมๆ ไม่คิดพัฒนา ฝึกเป็นอาริยะ ทั้งๆ ที่คนบางหมู่เหล่าปฏิญาณตนเป็น “พุทธบริษัท” หรือขึ้นทะเบียนตั้งแต่เกิดว่าเป็น “พุทธศาสนิกชน” แล้วก็ตาม พระพุทธเจ้าจึงยังต้องย้ำเตือนก่อนปรีณิพพาน ให้ปัจฉิมโอวาทเป็นมรดกไว้ว่า **“สังขารทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยง ขอให้เธอทั้งหลายจงยังชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาทเถิด”** คือ **อย่าประมาทไปทำทุจริตกรรมทั้งหลาย เพราะกรรมย่อมสนองกรรม คนย่อมเป็นไปตามกรรม หากเกิดวิบากอกุศลกรรมขึ้นกับใครจะได้ไม่ต้องไปเที่ยวกล่าวโทษผู้อื่น และคนก็จะได้ดำรงชีวิตอยู่อย่างสุจริตชน พ้นทุจริตกรรม พ้นโทษภัยจากการไม่มีแผ่นดินจะอยู่ เพราะเขาได้พึงได้อาศัยสัมมาทิฐิที่เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมอยู่แล้ว**

๗

จิตใจดี



เศรษฐกิจก็จะดีเอง

น่าชื่นชมนะครับ กับวิสัยทัศน์ของกระทรวงสาธารณสุข ที่พัฒนาโครงการ ๓๐ บาท รักษาทุกโรค เป็นไม่ต้องเสียเงินสักบาท ก็รับประกันว่าจะรักษาสุขภาพให้ดีให้หายจากโรคต่างๆ ได้ ส่วนจะให้คนมีรายได้สูงเสียเงินเองในการรักษาก็น่าจะเสียหาย

ข้อสำคัญในการรักษาพยาบาลของนโยบายนี้ รัฐบาลจะต้องเน้นของดีมีคุณภาพหรือของดีราคาถูก ชื่อลัตยมีน้ำใจ จึงจะทำให้ประชาชนมีความมั่นใจต่อหลักประกันสุขภาพนี้

อีกเรื่องที่น่าชื่นชมอย่างมาก ก็คือการออกกฎหมายห้ามการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกชนิด ผมเห็นว่าเป็นการแก้ปัญหาที่ถูกจุด เพราะเป็นการพัฒนาคุณภาพของคนในสังคม มิให้หลงมัวเมาในอบายมุข

ใครๆ ก็รู้ว่า เหล้า-เบียร์ หรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นสิ่งไม่ดี แต่เพราะคนเราถูกเงินตราอุดปาก จึงไม่ค่อยมีคนต่อต้านในเรื่องนี้ แม้แต่สื่อต่างๆ ที่ด่ารัฐบาลเก่งๆ ยังถูกผลประโยชน์ของบริษัทขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จกกลายเป็นน้ำเมาท่วมปาก พูดไม่ชัดถ้อยชัดคำ บางสื่อก็ยังปกป้องอีกด้วยซ้ำ โดยตั้งรัฐบาลว่าน่าจะออกนโยบายช่วยเหลือปากท้องของประชาชนก่อน คือ มุ่งแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจระดับชาติ

แต่ก็นั่นแหละ พวกเรากลับลืมเรื่องหญ้าปากคอก ว่า การลดรายจ่ายในสินค้าที่ฟุ่มเฟือย หรือเป็นโทษเป็นภัย จะช่วยให้ครอบครัวคนไทยหลายล้านครอบครัวมีรายได้เพิ่มขึ้น เศรษฐกิจแต่ละครัวเรือนดีขึ้น แทนที่จะให้ชาวบ้านที่ขาดความเข้มแข็งทางจิตใจ เอาเงินให้เจ้าของบริษัทขายน้ำเมาให้ร่ำรวยมหาศาล

ผมมั่นใจว่า นโยบายนี้เป็นการกระจายรายได้คนรวยสู่คนจน เป็นการช่วยด้านเศรษฐกิจให้กับครอบครัวจำนวนนับแสนนับล้านครอบครัว หลายครอบครัวแม้อยู่มีเงินซื้อข้าวสารรอกหม้อ เพราะพ่อบ้านเอาเงินไปซื้อเหล้ากิน ลูก-เมีย ก็ลำบาก อดๆ อยากๆ อย่าลืมนะครับเหล่าขวดหนึ่งก็ซื้อข้าวสารเลี้ยงคนในครอบครัวไปได้หลายวัน

นี่ก็ยังไม่ต้องพูดถึงความสูญเสียของคนในชาติที่เกิดจากคนดื่มน้ำเมาจนขาดสติ เกิดอาชญากรรมอุบัติเหตุต่างๆ สร้างความเสียหายให้กับครอบครัวและสังคมไทยอย่างมหาศาล ไม่คุ้มกับกำไรหรือเงินตราที่ได้มาจากกิจการน้ำเมา

แม้การกระทำของกระทรวงสาธารณสุขในครั้งนี้ จะไม่สามารถช่วยให้คนไทยทุกคนให้เลิกดื่มน้ำเมาได้ทั้งหมด แต่ก็เป็นการช่วยส่งเสริมคนดีที่อินทรีย์พละหรือกำลังจิตกำลังใจอ่อน ให้กล้าปฏิเสธน้ำเมาที่ตัวเองหลงติดอยู่ได้เพิ่มขึ้นซึ่งในต่างประเทศก็มีผลการวิจัยชัดเจนว่า การงดโฆษณาน้ำเมาในสังคม จะช่วยเยาวชนและคนที่เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ ให้พ้นจากความสูญเสียทั้งทางร่างกายและจิตใจ หรือชีวิตและทรัพย์สินได้เป็นจำนวนมากอย่างคุ้มค่า

ไม่เชื่อก็ลองให้ใครทำวิจัยในเรื่องนี้ในประเทศไทยก็ได้ รับรองว่าเศรษฐกิจครัวเรือน จนถึงระดับประเทศต้องดีขึ้นแน่ โดยเฉพาะคุณภาพชีวิตของคนในชาติ

ข้อสำคัญอย่าให้บริษัทขายน้ำเมาทำวิจัยเรื่องนี้ เพราะคนทำวิจัยอาจจะน้ำเมาท่วมปาก(กา) !? ๒

หากพระสงฆ์ทำหน้าที่อย่างจริงจัง
ปลูกฝังคุณธรรม ศีลห้า ละอบายมุข
ให้แก่ชาวบ้าน เยาวชน
สังคมก็จะร่มเย็นเป็นสุข

2หมื่นคนแห่ขอหวย

ภาษีใบ้'แปดซี่ๆ'

ปฏิรูปพฤติกรรมใครคน
ไทยไม่ห้วน ขอวัน
หายออกมีเหมือนเดิม
คนคลังตัวเลขจาก



● จับพระคางไฟ

เป็นชาวพุทธ ต้องหยุดการพนัน

! ชาววันที่ ๑๖ สาวๆ สะพายแฉ่งลวดเตอรืเดินเร่ขายตามหมู่บ้านและวางแผงขายตามย่านชุมชน ซึ่งค่อนข้างขายผิดเพี้ยนเพราะเป็นฤดูฝน รวมทั้งร้านค้าของกินของใช้ต่างๆ ก็ขายไม่ดีไปตามๆ กัน เหตุเพราะชาวบ้านพากันปักดำน้า หรือหยุดไปรับจ้างบ้าง การเงินไม่ค่อยสะพัด ต่างจากหน้าแล้งจะซื้อง่ายขายคล่องกว่านี้

ปีที่ผ่านมารถดอเตอรืและหวยบนดินชื้องายขาย คล่องพันกำไรเข้ารืจอยางเต็มเม็ดเต็มหนวย และวันที่ ชาวบ้านพากันชื้อรถดอเตอรืและหวยบนดินมากจน หมดแพงก่อนวันหวยออกสองวันก็คือชวงก่อนวัน เลือกลง ไม่ว่าจะเลือกลงผู้ใหญบ้าน กำนัน อบต. หรือ เลือกลง ส.ส. เพราะชาวบ้านจะได้เงินค่าหัวจากพวกมา ลงสมัคร คนที่มีสิทธิ์เลือกลงจะได้รับไปอยางน้อย ๒๐๐ บาท บางคนนำเงินค่าหัวไปชื้อรถดอเตอรื หวย ได้ดินบนดินหวังถูกรางวัล บางคนนำไปชื้อเหล้ามา ต้มฉลองกันใหญ่ เงินที่ได้มาก็สูญไปภายในเวลาไม่ถึง ชั่วโมง

ยุคนี้การชื้อสิทธิขายเสียงของนักการเมืองทุน นิยมทำกันเป็นปกติ เพราะชาวบ้านส่วนใหญ่ถูกปิดกั้น ชาวสารอยุ่แบบตัวใครตัวมัน ไร่การเกือกูลซึ่งกัน และกัน

ชาวบ้านหลายครอบครัว ลูกหลานไปทำงาน รับจ้างตามโรงงานในเมืองกรุงส่งเงินมาให้พ่อแม่ เดือนละพันสองพันพอได้ใช้สอยแต่กลับเจียดเงินนั้น ไปชื้อหวย หวังร่ำรวย ดูจะเป็นความหวังของคนจนๆ ซึ่งหวังลมๆ แล้งๆ และไม่เคยเลิกหวัง งวดนี้พลาด งวดหน้าแก้มือใหม่ เป็นเช่นนี้ร่ำไป

ชาวบ้านบางกลุ่มเก็บของป่าหาปูหาปลาจากห้วย หนองคลองบึงมาขาย ยังไม่ขายเจียดรายได้ส่วนหนึ่ง ไปชื้อหวย เสมือนผู้ติดยาที่ต้องเสพอยุ่เสมอ กระทั่ง ไปกู้หนี้ยืมสินเสียดอกเบี้ยแพงลิบลั้วก็ยอม เหตุเพราะ โมหะหลงติดอบายมุขแท้ๆ

คนไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่สุดแห่งพระปัญญาคณ ชี้นำชาวพุทธให้ดำเนินชีวิตตามหลักธรรมนำพาสู่ ทางพ้นทุกข์ และพระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่คิดหวังได้เงินจาก การเล่นพนันจะต่างอะไรกับผู้คิดหวังพึ่งร่มเงาจาก ก้อนเมฆ”

รัฐบาลบางยุคบางสมัยมีแนวคิดให้ประเทศไทย เปิดบ่อนกาสิโนเสรี โดยมีได้คำนึงถึงศีลธรรมและ ขนบธรรมเนียมอันดีงามที่ทุกคนรู้โทะกัยเล่ห์เหลี่ยมกล โกงสารพัดรูปแบบของการพนัน

หากอนุมัติตั้งบ่อนกาสิโนในประเทศไทย บรรดา

นักการเมือง นายทุนก็จะระดมทุนชื้อหุ้นบริษัทกาสิโน และจะเป็นเลือนอนกินไปตลอดชั่วลูกชั่วหลาน

เช้าวันที่ ๑๗ หน้าสองของหนังสือพิมพ์บางฉบับ ตีพิมพ์ผลการออกสลากกินแบ่งรัฐบาล ซึ่งออกในวันที่ ๑๖ พร้อมทั้งมีข่าว มีภาพบรรดาผู้ถูกรางวัลแจ็กพ็อต หวยบนดิน ๒-๓ ตัวเป็นเงินหลายสิบล้าน เหมือนเผย ความโชคดียิ่งใจพวกคอหวยบนดิน ซึ่งไม่ยุติธรรมเลย เพราะเป็นการนำเสนอข่าวสารเพิงด้านเดียว คือ ข่าวคนที่ถูกรางวัลแจ็กพ็อตเพิงคนเดียวเท่านั้น ส่วน อีกหลายสิบล้านคนที่เสียเงินชื้อหลายร้อยล้าน แต่ไม่เคยถูกรางวัลจึงไปกองอยุ่ในกองสลาก โดยมีได้อะไร ตอบแทนเลย มากมายทุ่มชื้อหวยกันอย่างต่อเนือง แล้วส่งผลตามมาเป็นความทุกข์ขัดสน กู้หนี้ยืมสิน มีหนี้สินล้นพ้น ฐานะตกต่ำอับจนเพราะหลงติดการพนัน บ้าชื้อหวยกันแท้ๆ สื่อย่างๆ นำจะนำข่าวมุลมมา เสนอให้ได้รับรู้ร่วมกัน เป็นอุทาหรณ์สอนให้เห็น โทะกัยการพนันเพื่อหวังรวยทางลัด โดยเฉพาะ เยาวชนคนรุ่นหลังน่าจะจะได้เรียนรู้อย่างยิ่ง

ชาวบ้านหลายครอบครัว ไม่ชื้อหวยไม่เล่นการพนัน อื่นๆ เลย ถึงแม้จะยังมีหนี้กองทุนหมู่บ้าน หนี้สหกรณ์ หรือหนี้ ธกส.อยุ่ก็ตาม แต่เมื่อสิ้นปีใช้คืนดอกเบียพร้อม เงินต้นด้วยวิธีผ่อนชำระเป็นรายปีได้ตามเป้าหมาย เพราะมีความเป็นอยุ่อย่างพอเพิง บ้านไม่ได้เช่าข้าว ไม่ได้ชื้อแกมมีให้กินทั้งปี ผู้ที่ไม่ชอบชื้อหวยและเล่น การพนันแต่ขยันทำมาหากินโดยเฉพาะด้านการเกษตร มักมีอุดมการณ์จะสร้างอนาคตอันดีไว้ให้ลูกหลาน ได้สืบทอดต่อๆ ไป

ระบบเงินด่วนเงินร้อนร้อยละสิบบาทยี่สิบบาทนั้น มีเอาไว้รองรับผู้ที่ชอบชื้อหวยและเล่นการพนันหาม รุ่งหามค่าเท่านั้น ซึ่งนักการพนันน้อยคนนักที่จะพ้นวง จรระบบเงินด่วนได้

สังคมชาวพุทธ หากพระสงฆ์ทำหน้าที่อย่าง จริงจังสร้างอุดมการณ์ปลูกฝังคุณธรรมและ จริยธรรมให้แก่ลูกๆ หลานๆ เยาวชนไทยจนถึงชั้น มีศีลห้า ละอบายมุข รู้รักสามัคคีอยุ่ร่วมกันอย่าง ผาสุก สังคมจะร่มเย็นเป็นสุข

๗

ถ้าเธอ...

ถ้าเธอมีสำนึกสำนึกหนึ่ง

เธอคงซึ่งคุณแผ่นดินถิ่นอาศัย

แผ่นดินไหนจะแม่นแผ่นดินไทย

มากน้ำใจโอบเอื้อเกื้อกูลกัน

ถ้าเธอมีคุณธรรมนำชีวิต

เธอคงไม่หลงผิดพลาดมหันต์

เหลือก่อกรรมทำเข็ญจนกาจจนจรจ

จนพบวันไร้แผ่นดินสิ้นชายคา

ถ้าเธอเพียงรักษาวาจาสัตย์

ประกาศชัดรวแล้วขันอาสา

รับใช้ชาติเร่งรัดพัฒนา

เอื้ออาทรประชาสาธุชน

ถ้าเธอรู้จักบุญรู้อ่อนน้อม

รู้เย็นยอมหยุดยั้งอกุศล

ไม่อาจเอื้อมระคายเคืองหลู่เบื้องบน

ก้าวร้าวคนตึงเตือนเหมือนคัตรู

ถ้าเธอไม่มักใหญ่ใฝ่เกินศักดิ์

คิดหาญหักเหิมเกริมจนสุดกู่

ลืมหำพิทยามคนเคยอุมชู

แสนโอหังโอ้อวดดี

เธอพร้อมสรรพทรัพย์สินและโอกาส

นำเสียดายเธอพลาดโอกาสนี้

โอกาสเธอควรค่า...อนุสาวรีย์

ยอดนายกรัฐมนตรีประเทศไทย

แต่...วันนี้สายเกินจะทวนกลับ

พึงน้อมรับวิบากกรรมกำหนดไว้

อยู่เจียบเจียบพุ่มพืกรักษาใจ

ถ้ายอมได้...อยู่ได้ในแผ่นดิน ๒